

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் - 340

ஆசிரியர்:

மஹாமஹி மோபாத்யாய் ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்

ஸம்புடம் 29

நளவுசு புரட்டாசி மாதம்
10—10—76

ஸஞ்சிகை 4

நிகழும் நளவருஷத்தின் நற்பணி யோன்று.

ஆண்டாஞ்சும் திருமங்கையாழ்வாரும் நளவருஷத்தில் திருவவதரித்தராக சென்பதை முன்னிதழில் தெரிவித்து, அதற்காகச் சில பணிகள் அறிவிக்கு “இவ்வளவில் திருப்திபெறுவோமல்லோம்; ஜமோராதாநாம் அதடா: ப்ரவாஹா:” என்று முடித்திருந்தோம். அந்த மனோரதவெள்ளங்கள் நெஞ்சளவிலே, நில்லாமல் கார்யபர்ய வஸாயியாயின வென்பதை மிகச் சம்மதிச்சியோடு தெரிவிக்கிறோம்.

திருமங்கையாழ்வார்க்கு அஸா தா ரண மான பெருமையொன்றுண்டு; (அதாவது)—“மாறன் பணித்து” தமிழ்மன்றக்கு—ஆறங்கங்கூற அவதரித்தவரென்பது. நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மோழி—ஆகிய இந்நான்கு திவ்யப்ரபங்கங்களும் சதூரவேதஸாரங்களொன்றும், அவற்றுக்கு அங்கங்களாகவே ஆறுதிவ்யப்பிரபங்கங்களைத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தாரென்றும் ஸம்மிரதாயம் வல்ல பெரியோர்கள் ஸிரவஹிததுப்போருவது. அந்த ஆறு திவ்யப்பிரபங்கங்கள் எவையென்றால், உபொயதிகு மொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெற்றுக்கூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுஞ்சாண்டகம் என்னுமிலவ. இவற்றுக்கு, வியாக்கியான சக்ரவர்த்தியான பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிச்செய்த வியாக்கி

யானங்களும் அவற்றைத்தழுவி நாம் எழுதி வெளியிட்ட திவ்யார்த்தத்தீபிகையுரையும் இருந்தாலும், அவை பலபல ஸம்புடங்களாயிருப்பதனாலும் விரிவுரைகளாயிருப்பதனாலும் இவ்வாறு திவ்யப்ரபந்தங்களும் ஒரே ஸம்புடத்தில் அடங்கியிருக்கும் படி ஒரு பதிப்புச் செய்யவேணுமென்று பலபெரியார்களின் நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்டு அவ்வாறே செய்துவருகிறோம். பெரிய திருமொழியும் திருத்தாண்டகங்களுமாகிற மூன்று திவ்வியப்பிரபந்தங்களுக்குப் பதவுரையும், (இயற்பாவைச் சேர்ந்த) மற்ற மூன்று திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்குப் பதவுரை விசேஷவுரைசஞ்சாக இங்ஙனே அமைந்துள்ளது இப்பதிப்பு. துரிதமாகவே நடைபெற்றுவருமிப்பதிப்பு நாளைத் திருக்கார்த்திகைக்குள் முடிவுபெற்று, வீறுடைய *கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாளாகிய அத்திருநன்னான்று அரங்கேற்றம் செய்யப்படவேணுமென்று உத்தேசித்திருப்பதைப் பேரருளாளனும், பேரருளாளன் பெருமை பேசக்கற்ற காமருசீர்க்கலியனும் தலைக்கட்டியருளவேணும்.

இப்பதிப்பு திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி யெம்பெருமான் திருவடிநிழலில் நடைபெற்று வருவதனால், மேதாவிமணியென்று நாம் விருதளிக்கப்பெற்ற ஆயுஷ்மான் M. A. ஸ்ரீ வேங்கடகிருஷ்ணன் இதில் பொறுப்பு வஹித்திருப்பது மகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஐந்தாறு பிரதிகள்மட்டுமே இப்பதிப்பு அச்சிடலாகிறது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான எல்லா ருடைய சுருஹத்திலும் இப்புத்தகம் விளங்கவேணுமென்கிற ஆசையினால் அச்சக்கூவி அச்சத்தாள், பைண்டிங்-இச்செலவுகளைமட்டும் கணக்கிட்டுப் பார்த்ததில் முழுஸம்புடமாகிய புத்தகம் ஒன்றுக்கு 30/- முப்பதுரூபா விலை தேறுமென்று ஒருவாறு ஊலறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முன்னடியாக 25/- இருபத்தைந்து ரூபா. செலுத்துமவர்களைப் போஷ கராகக்கொண்டு, பதிப்பு முடிந்தவுடனே புத்தகத்தை அவர்களுக்கு வேறு செல வில்லாமல் சேர்ப்பிப்போம். அதிக அவகாசமில்லை. 6-12-76 வெளியீடு திருக்கார்த்திகை.

திருமங்கைமன்னன் திருவருளைக் கண்டுகொண்டியின்

இங்ஙனம் அடியேன்: P. B. A. (பத்ராதிபர்) 1—10—76

பிங்களவத்ஸர மங்களமாலிகா

ஸ்ரீபாஸ்யார்த்த விசாரமொன்று.

[பராயத்தாதிகரணப்ரமேயநிஷ்கார்ஷம்]

சாரீரகமீமாம்ஸலையில் கர்த்தரதிகரணமும் பராயத்தாதிகரணமும் சேர்ந்தாப் போலிருக்கிறது. முந்தின அதிகரணம் ஜீவாத்மாவைக் கர்த்தாவென்று நிலையிட்டது. பின்தின அதிகரணம் அந்த சர்த்தருத்வம் பரமாத்மாயத்தமென்று அறுதியிட்டது. ஜீய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தர: ஆத்மா ந மந்தரோ யமயதிஜீ ஜீஅந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஐநாநாம் ஸர்வாத்மாஜீ இத்யாதி சுருதிகளில் பரமாத்மாவாவன் ஜீவாத்மாவுக்குச்சொன்ன கர்த்தருத்வம் பரமாத்மாவின் ப்ரேரணைதீனமென்று விததாந்தித்தமாயிற்று. இங்ஙனே கொண்டால் அதாவது-[ஜீவாத்மாவின் கர்த்தருத்வம்

பரமாத்மாதீனமென்று கொண்டால்] விதிநிஷேத சாஸ்தரங்கள் வயர்த்தமாக வேண்டிவருமே; நிக்ரஹா நுக்ரஹபாத்ரத்வம் ஜீவாதமாவுக்கு இல்லையாகுமே! என்கிற ஆசங்கை நிற்கிறது. இதைப்பரிஹரிக்க ஜக்ருதப்ரயத்நாபேஷ்ண்டு விலூதிப்ரதி ஷித்த அவையர்த்த்யாதிப்ய: என்று அடுத்த ஸுதர்மவதரித்தது. ப்ரதம ப்ரவருத்தியில் ஜீவாதமாவுக்கு ஸ்வாதந்தர்யமும் தவிதீயாதி ப்ரவருத்திகளில் மட்டுமே பரமாத்ம பாரதந்தர்யமும் கொள்ளப்படுகையாலே விதிநிஷேத சாஸ்தரங்களுக்கு வையர்த்த்யமில்லையென்று சங்காபரிஹாரம் செய்ததாயிற்று. ஆக சாரீரகமீமாம்ஸா நிஷ்கர்ஷம் எத்தகைத்தாக முடிந்ததென்னில்; பரமாத்மாவுக்கு ஸாக்ஷித்வம் அநுமந்தருத்வம் ப்ரேரகதவும் என மூன்றாகரங்களுண்டு. ஸாக்ஷித்வ மென்பது உதாஸீநத்வம். ஜீவனுடைய ப்ரதம ப்ரவருத்தியில் ஈச்வரனுக்கு ஒளதாஸீநமேயுள்ளது. தவிதீயாதி ப்ரவருத்திகளில் அநுமந்தருத்வம். (அஃதில்லையாகில் ஜீவனுக்கு ப்ரவருத்தியே நிர்வலுறிக்கமாட்டாதன்றே.) இனி ப்ரேரகதவும் எந்த ஸ்தலத்திலென்றால், இதை நம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஜக்ருதப்ரயத்நாபேஷ்ண் துஷ இத்யாதி ஸுதர்பாஷ்யத்தில்—“நங்வேவம் ஜங்கஷலும்யேவ ஸாது கர்ம காரயதி...” இத்யாதி ஸ்ரீஸாம்கதிகளால் ஒருங்கவிட்டு ஸர்வஸாதாரணமன்றிக்கே விசேஷ விஷயமென்று நிர்வலுறித்தருளினார். இந்த நிர்வாஹம் அங்கமும் அநர்க்கமுமானது.

ஆக ஜீவனுடைய ப்ரவருத்திகளில் ப்ரதம ப்ரவருத்தியில் (�ச்வரனுக்கு) ஒளதாஸீநமேன்றும் தவிதீயாதி ப்ரவருத்திகளில் அநுமந்தருத்வமென்றும் தேறி நின்றது. இதை நடாதாரம்மாள் தத்வஸாதரத்தில் ஜாதாஸீந தத்தயைவ புருஷ: ஸ்வாதந்தர்ய சக்த்யா ஸ்வயம்.....தத்ரோபேஷ்ய ததோநுமத்ய.... இத்யாதி ச்லோகத்தாலே நன்கு விளங்கவைத்தார்.

அதிகரண ஸாராவளியில் பராயத்தாதிகரணைத்த நிர்வாஹத்தல (சலோ. 242) ஜகேஷ்தரஜ்ஞாநாம் ஸமாநா மித்யாதயில் சேதனனுடைய ஸகல ப்ரவருத்திகளிலும் ஈச்வரனுக்கு ப்ரேரகதவும் தாராளமாக வுண்டென்று கூறி, இது ஸ்ரீ பாஷ்யதீப-ஸார-தத்வஸாரங்களோடு விரோதிக்குமது என்பதைத் தாமே தெரிந்து கொண்டு ஜபாஷ்யாதி கரந்தலேசோபி அவஹித மநஸாம் ஜதமர்தத்யம் பஜேதஜ் என்று முடித்துவிட்டார்: ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகளை நுட்பமாக ஊன்றி நோக்கினால் அவற்றுக்கு இதுவே அர்த்தமென்று தேறலாம்—என்று முடித்திட்டார். இதைப் பற்றிச் சில வருஷங்களுக்குமுன்பு ஸ்ரீமதுராந்தகம் ஸ்வாமியின் ஸம்ப்ரதாய ஸ்வதாவுக்கு மறுப்பாக நாமெழுதி வெளியிட்டிருந்த ஸம்ப்ரதாய ஸாம்ராஜ்யத்திலுள்ள விரிவுகளை இங்கு விட்டிடுகிறோம் பின்னோ லோகாசார்யருளிச் செய்த தத்வத்தின் வியாக்கியானத்தில் மனவாளமாமுன் களின் விபுலநிருபணங்களை மட்டும் இங்கு உதாஹரிக்கிறோம்.

தத்வத்தில் (35.) “கர்த்தருத்வந்தாஸீந பாதீநம்” என்கிற சூர்ஜீனயின் வியாக்கியானத்தில் வசதவாக்சிகாமனிகள் ஸ்ரீ பாஷ்யாதிபஹா ஸ்ரீஸாம்கதிகளை வெகுவிவாகளெடுத்துக்காட்டிஸமந்வயமசெப்பதருளியிருச்சுப்பரிசைக்காணவேணும் தத்வத்திய ப்யாக்க்யான ஸ்ரீவிக்திகள் வந்மாறு :—

ஸ்ராத்து தச்சருதே: என்னும் வேதாந்த ஸுதர்த்தாலே, ஆத்மாவி னுடைய சர்த்தருத்வம் பராயத்தமென்று வித்தமாகச் செரல்லப்பட்டதிரே.

சாஸ்த்ரார்த்தவத்துக்காக கர்த்தருத்வம் ஆதம தர்மமென்று கொள்ள வேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞாந இச்சா ப்ரயத்நங்கள் பசுவத் அதீநங்களா யிருக்கையாலும், அந்த ஜ்ஞாநாதிகள் பசுவத் அநுமதி யொழிய க்ரியா ஹேதுவசக மாட்டாமையாலும், இவனுடைய கர்த்தருத்வம் ஈச்வராதீநம் என்கிறது. இவனுடைய புத்திமூலமான ப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்து, ஈச்வரன் அநுமதிதாநம் பண்ணுகையாலே, அந்த க்ரியா நிபந்தநமான புண்யபாபங்களும், சேதநனுக்கே ஆகிறது. இப்படி கர்த்தருத்வம் பரமாத்மாயத்தமானாலும் விதி நிலேத வாக்யங்களுக்கு வையாத்தயம் வாராது: ஜ்ஞருதப்ரயத்நா பேஷன்ஸ்து விலூதப்ரதிஷ்டித்த-அவையர்த்தயாதிப்யாகி என்று பரிஹரிக்கப்படுகையாலே. அதாவது-விலூதப்ரதிஷ்டித்தங்களுக்கு வையாத்தயாதிகள் வாராபைக்காக, இச் சேதநன் பண்ணின ப்ரதம ப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு, ஈச்வரன் ப்ரவர்த்திப்பிக்கு மென்றபடி. எங்கனேயென்னில்: எல்லா சேதநருக்கும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஸ்வபாலமாகையாலே, ஸாமாந்யேந ப்ரவருத்தி நிவருத்தி யோக்யதவமுண்டாயேயிருக்கும்; இப்படியான ஸ்வரூபச்சைத நிர்வஹிக்கைக்காக, ஈச்வரன் அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு நில்லா நிற்கும்; அவனுலே உண்டாக்கப்பட்ட ஸ்வரூபசக்தியை உடையனான சேதநன் அவ்வோபதார்த்தங்களிலே உத்பந்ந ஜ்ஞாந சிகிர்ஷா ப்ரயத்நனுய்க்கொண்டு வர்த்தியா நிற்கும்; அவ்விடத்தில் மத்யஸ்தங்கையாலே உதாஸீநரைப்போலே யிருக்கிற பரமாத்மாவானவன் அந்த சேதநனுடைய பூர்வ வாஸநாநுரூபமான விதி நிலேத, ப்ரவருத்தியிலே அநுமதியையும் அநாதரத்தையும் உடைய வனுய்க்கொண்டு, விலூதங்களிலே அநுக்ரஹத்தையும் நிஷித்தங்களிலே நிக்ரஹத்தையும் பண்ணுதிற்பானுய். அநுக்ரஹாத்மகமான புண்யத்துக்கு பலமான ஸாகத்தையும் நிக்ரஹாத்மகமான பாபத்துக்கு பலமான துக்கத்தையும் அவ்வோசேதநர்க்குக் கொட்டா நிற்கும். இது தன்னி அபியுக்தரும் சொன்னார். ஜ்ஞாதாவிச்வர தத்தயை புருஷஸ்வாதந்தர்யசக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத்ஜ்ஞாநசி கீர்ஷணப்ரயத்நாந் யுத்பாதயந் வர்த்ததே, தத்ரோபேஷ்ய ததோநுமத்ய விததத் தந்நிக்ரஹாநுக்ரஹெலை தத்தத்கர்மடலம் ப்ரயக்சதி ததஸ் ஸ்வஸ்ய பும்லோஹரிக்கி என்று அடியிலே, ஸர்வநியந்தாவாய் ஸர்வாந்தராத்மாவான ஸர்வேச்வரன். தனக் குண்டாக்கிக்கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருதவரூபமான ஸ்வாதந் தரிய சக்தியாலே இப்புருஷன்தானே அவ்வோ விஷயங்களிலே ஜ்ஞாநசிகிர்ஷாப்ரயத்நங்களை யுண்டாக்கிக்கொண்டு வர்த்தியாநிற்கும்; அவ்விடத்தில் அசாஸ்தரீயங்களிலே உபைக்ஷித்தும், சாஸ்தரீயங்களிலே அநுமதி பண்ணியும், அவ்வோ விஷயங்களிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைப் பண்ணுநின்றுகொண்டு, அவ்வோ கர்மபலத்தையும் ஸர்வேச்வரன் கொட்டா நிற்குமென்றார்கள். இப்படி ஸர்வப்ரவருத்திகளிலும் சேதநனுடைய ப்ரதமப்ரயத்நத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு பரமாத்மர் ப்ரவர்த்திப்பியா நிற்குமென்றதாய்த்து.

ஆனால், ஜ்ஞாந ஹ்யேவ ஸாது காம காரயதி, தம யமேபயோ லோகேபய உந்நிநீஷ்தி, ஏஷ ஏவாஸாது கர்ம காரயதி, தம யமதோ நிநீஷ்திக்கி என்று, உந்நிநீஷ்யாலும், அதோநிநீஷ்யாலும், ஸர்வேச்வரன் தானே ஸாத்வஸாது கர்மங்

களைப் பண்ணுவியா நிற்குமென்கிற இது சேரும்படி என்? என்னில்; இது ஸர்வ ஸாதாரணமன்று, யாவனெருவன் பகவத் விஷயத்தில் அதிமாத்ரமான ஆநுகூல யத்திலே வ்யவளிதனுய்க்கொண்டு ப்ரவர்த்தியா நிற்கும்: அவனை அநுக்ரஹியா நின்றுகொண்டு, பசுவான் தானே ஸ்வப்ராப்த்யுபாயங்களாய், அதிக்கரணங்களான கர்மங்களிலே ருசியை ஜநிப்பிக்கும், யாவனெருவன் அதிமாத்ர ப்ராதி கூல்யத்திலே வ்யவளிதனுய்க்கொண்டு ப்ரவர்த்தியா நிற்கும்; அவனை ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளாய், அதோகதி ஸாதநங்களான கர்மங்களிலே ஸங்கிப்பிக்கும் என்று, இந்த ச்ருதிவாக்யங்களுக்கு அர்த்தமாகையாலே. இதுதன்னை ஸர்வேச்வரன் தானே அருளிச்செய்தானிறே, சூலூறும் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே. இது மத்வா பஜந்தே மாம் புதா பாவஸமந்விதா: என்று தொடங்கி சூதேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் பர்திபூர்வகம், ததாமி புத்தி யோகம் தம் யேந மாழுபயாந்தி தே. தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தம் அஹமஜ்ஞாந ஜம் தும:, நாசயாம்யாத்மபாவஸ்ததோ ஜ்ஞாநதிபேந பாஸ்வதா: என்றும், சூலூறும்பர்திஷ்டம் தே ஜகதாஹாரநீச்வரம்: என்று தொடங்கி, சூமாமாதம் பரதேஹேஷா ப்ரத்விஷந்தோப்யஸுயகர: என்னுமதளவாக அவர்களுடைய ப்ராதிகூல்யாதிக்யத்தைச் சொல்லி. சூதாநஹும் தவிஷத: க்ருராந் ஸம்ஸாரேஷா நராதமாந், கூபிரம்யஜஸ்ரமசபா நாஸாரிஷ்வேவ யோநிஷ: என்றும் அருளிச் செய்கையாலே. ஆகையால், அநுமந்தருத்வமே ஸர்வஸாதாரணப்: ப்ரயோஜ கத்வம் விசேஷ விஷயமென்று கொள்ளவேணும். சூக்குதப்ரயத்நாடேக்ஷஸ்தத: என்கிற ஸுத்ராத்திலே இதெல்லாம் பாஷ்யகாரர் தாமே அருளிச்செய்தார். இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளெப்பற்றியிரு (கர்த்துதவம் தான் ஈச்வராதிநம்) என்று அருளிச்செய்தது.

ஆக, கீழ்ச் செய்ததாயிற்று-ஜ்ஞாநாச்ரய மாகையாவது-ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை: என்று ப்ரதமத்திலே ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத வத்தைச் சொல்லி, ஜ்ஞாந மாத்ரமென்பாரை நிராசரித்துக்கொண்டு. ஜ்ஞாத்ருதவ கதநாநந்தரம் கர்த்துதவ போக்குறுத்வங்கள் சொல்லவேண்டுகையாலே அவை இரண்டும் ஜ்ஞாத்ருதவ பலத்தாலே தன்னடையே வருமென்னுமிடத்தை தர்சிப்பித்து, குணங்களுக்கே கர்த்துதவமுள்ளது: ஆத்மாவுக்கு இல்லை என்பாரை நிராகரித்துக்கொண்டு, ஆத்மாவினுடைய கர்த்துதவத்தை ஸ்தாபித்து, அந்த கர்த்துதவத்தில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமல்லாத அம்சத்தையும், அதுதானிலைனுக்கு வருகைக்கடியையும் சொல்லி, இப்படி ஆத்மாவுக்குண்டான கர்த்துதவம்தான் ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஈச்வராதிநமாயிருக்குபென்று நிகமித்தாராயிற்று. ஆக இவ்வளவும் தத்வத்ரய வியாக்கியானத்தில் மாழுனிகளின் திவ்ய ஸுக்திகள்.

போகத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன்.

திருப்பல்லாண்டின் நிகமனப் பாசுரத்திற்போல் பெரியாழ்வாச்திருமொழி யில் ஒவ்வொரு பதிகத்தின் நிகமனப் பாசுரத்திலும் பெரியாழ்வாருடைய ப்ரசம்ஸையுள்ளது. ஆண்டாஞ்சைய அருளிச்செய்லான திருப்பாவை நாச்சியார்

திருமொழிகளிலும் ந்கமனப் பாசுரங்களில் பெரியாழ்வாருடைய ப்ரசப்ளையை ஆண்டாள் செய்திருக்கின்றார்கள், ஆண்டாள் தன்னுடைய பேற்றுக்குப் பெரியாழ்வார் வயிற்றில் பிறப்பையே மூலமாகக் கொண்டவளாதலால் அதனை நாச்சியார் திருமொழியில் ஜகோல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரஞார் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றேஷ் ஜவில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பாரேவ் அதுகாண்டுபேஷ் என்கிற இரு பாசுரங்களில் பொறித்துவைத்தனள். இவள் திருத்தந்தையார் பக்கலில் ஆசார்ய ப்ரதிபத்தி கொண்டிருந்ததனாலே ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் நிகமனப் பாசுரங்களில் பெரியாழ்வாரமுன்னிட்டே தன்னைச் சொல்லிக்கொள்வதென்று விரதங்கொண்டாள். ஜவிண்ணீல் மேலாப்புப் பதிகத்தின் நிகமனப் பாசுரத்தில் பெரியாழ்வாரை நிர்தேசிக்கின்றவள் ஜபோகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோண்ஜ் என்றருளிச்செய்தாள். பெரியாழ்வார் தமக்குத்தாமே யிட்டுக்கொள்ளுகிற விசேஷணங்களில் “வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல” (விட்டு சித்தன்) என்பது முதலானவைகிடக்க, ஆண்டாளருளிச்செய்த “போகத்தில் வழுவாத” என்னுமில்லிசேஷனம் அற்புதமானது. போகமாவது பகவதநுபவம். அதனை வழுவாமற்செய்தவர் உண்மையிற் பெரியாழ்வாரொருவரே. திருவாய்மொழியில் (6-6.) ஜமாலுக்கு வையம் பதிகத்திற்குப் பயனுரைக்குமிடத்து “இப்பத்தும் வல்லவர், கட்டெழில் வானவர் போக முன்பாரே” என்றார் நம்மாழ்வார். பெரியாழ்வாருடைய போகத்திற்கும் நித்யஸ்தரிகளின் போகத்திற்கும் பர்வதபரமாணுவோட்டை வாசிபோருமீ பெரியாழ்வாருடைய போகம் க்ருஷ்ணவதார சேஷ்டிதபோகம். பராசரபாராசர்யாதி களும் க்ருஷ்ணவதார சேஷ்டிதங்களைப் பேசியிருந்தாலும் அவர்கள் ஏதோ கதை சொன்னவர்களேயாழிய அநுபவித்தவர்கள்லர்; வலவேசமும் அநுபவித்தவர்கள்லர். பெரியாழ்வார் இருநூற்றறுபது பாசுரங்களினால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதார சேஷ்டிதங்களையநூபவித்திருக்குமது வாசாமகோசரமென்றல்து வேறு என்ன சொல்ல இயலும்? ஜவண்ணமாடங்கள் சூழ திருக்கோட்டிழூர்க் கண்ணன் சேசலான் நம்பி பிறந்தினில்ஜ் என்று தொடங்கிக் கதைசொல்லுபவராகச் சொல்லிக் கொண்டு போந்தவர் ஜகிடக்கில் தொட்டில்கியியவுதைத்திடும், எடுத்துக் கொள்ளில் மருங்கையிறுத்திடும், ஒடுக்கிப் புள்கில் உதரத்தே பாய்ந்திடும் மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்ஜ் (9) என்றெருரு பாசுரம் பாடினர். இங்கு நானென்பதற்கு யசோதையென்றல்வோ அர்த்தம். இப்படி யசோதை சொன்னாலென்று சொல்லாமே தாமேயன்றே யசோதையாக வடிவுவொண்டார். யசோதாபாவம் மெய்யே உண்டாயிற்றில்லையாகில் ஜபெருநீர்த்திஸர யெழுசங்கையிலும் பெரியதோர் தீர்த்தபலந்தருநீர், சிறுச்சண்ணந் துள்ளஞ்சோரத் தனர்நடை நடவாணேஷ் ஜசோட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத் துளிக்க என்குட்டன் வந்தென்னைப் புறம்புல்குவாண்ஜ் என்கிற பாசுரங்கள் இந்த ரீதியில் அவதரித்திருக்கமாட்டாலே.

க்ருஷ்ணவதார வீஷயத்தில் மஹர்ஷிகளின் வாக்குக்களெல்லாங் கூடினாலும் இவ்வாழ்வாருடைய *வெண்ணென்விமுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு*

[இதன் தொடர்ச்சியையக்கம் 21ல் காணக.]

ஸ்ரீவசந பூஷண ஸ்ரீஸுக்தியபுபவம்

மணவாள மாழுளிகள் உபதேச ரத்தினமாலையில் சில ஆழ்வார்களுக்கு ஒரே பாசரம், சில ஆழ்வார்களுக்கு இரண்டு பாசரம்..... என்றிப்படி வாசிவைத்துப் பாசரம் பாடி யுள்ளார். திருமழிசையாழ்வார், குலசேகராழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணூழ்வார் இவர்களுக்கு ஒவ்வொரு பாசரம், முதலாழ்வார்கள், திருமங்கை மன்னன், தம்மாழ்வார், மதுரகளின் இவர்களுக்கு இரண்டிரண்டு பாசரம், ஆண்டாள் எம்பெருமானார் இவர்களுக்கு மும்மூள்று பாசரம். பெரியாழ்வார்க்கு ஐந்து பாசரங்கள், ஆக இவ்வள்ளண மருளிச் செய்து வந்தவர் பின்னொலோகாசாரியர்க்கு ஸ்ரீவசநபூஷணத்தை மட்டுமுத்தேசித்து ஏழு பாசரங்களாருளிச்செய்தார். இதனால் மணவாள மாழுளிகள் மிகச் சிறந்த சாஸ்தரமென்று திருவள்ளம் பற்றியது ஸ்ரீவசநபூஷண மொன்றே யென்று தெறும். அந்த திவ்யசாஸ்தரத்தின் பெருமை ஏழு பாசரங்களினால் விளக்கப்பட்டாலும் அவற்றுள் ஒரு பாசரம் லோகோத்தரமாக அமைந்துள்ளது. அதாவது.

“ஆர்வசன பூடனைத்தி ஞாபொருளெல்லா மறிவார்
ஆரது சொல் நேரிலனுடிப்பார்—ஓரெராருவர்
உண்டாகி வத்துளைகானுள்ளாமே, எல்லார்க்கு
மண்டாததன்ரேவது” என்பதாம்.

இதில், ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் கம்பீரமான பொருள்களை யெல்லாம் அறிய வல்லாரில்லை யென்று முதலடியில் அருளிச்செய்தார்; ‘‘விசதவாக் சிகாமணியான ஸ்வாமியின் திவ்யமான வியாக்கியானம் திருவுவதரித்திருக்க அது கொண்டு ஆழ்பொருள்களையறிய என்னக்குறை என்று சிலர் விழ்ஞாபிக்க, உடனே “ஆர் அது சொன்னேரி வண்டிப்பார்” என்றார்; ஒருவாறு பொருள் தெரிந்து கொள்ளலாமானாலும் அந்த ஸ்ரீவசந பூஷணசாஸ்தரமிட்ட கட்டளையிலே அநுஷ்டிக்கவல்லார் ஒருவருமில்லையே! என்றாராயிற்று. ஒருவராலும் அனுஷ்டிக்க முடியாத விஷயம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் என்னவுள்ள தென்று பலரும் கேட்கக் கூடும். சிலவற்றை யெடுத்துக் கூறுகின்றேயிங்கு. ‘‘பரபந்தனுக்கு விஹித விஷய நிவருத்தி தன்னேற்றம்’’ என்று அந்த திவ்ய சாஸ்திரத்தில் இரண்டு மூன்றிடங்களில் அருளிச் செய்யப்படுவதால் இதுதான் அநுஷ்டிக்க முடியாத விஷயமென்று சிலர் நினைப்பார்கள், சொல்லுவார்கள். இதுவன்று முக்கிய மானது. ‘‘குற்றம் செய்தவர்கள் - பக்கல்’’ என்று தொடங்கி ஒரு குர்ஜோயுள்ளது; அதாவது, (365)

“குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் கிருபையும் சிரிப்பும்
உகப்பும் உபகார ஸ்மிருதியும் நடக்கவேண்டும்” என்பது.

அபராதப் பட்டவர்களுக்கு அபராதத்திற்குத் தக்கபடி தம்மாலியன்றவளவு தண்டனைசெய்ய வேண்டியதுதான் தக்கது என்று நம்மைப்போன்ற அவிவேகிகளின் நினைவு. மஹாவிவேகிகளோ வெள்ளில், அப்படி நினையார்கள். அந்தக் குற்றவாளர்களிடத்திலே கஷமை, க்ருபை முதலான வற்றையே காட்டுவார்கள். பொறுமை காட்டவேண்டும், க்ருபைபண்ணவேண்டும். சிரிக்க வேணும், உக்கவேணும், நன்றிபாராட்ட வேணும் என்று ஐந்து விஷயங்கள் இங்குச் சொல்லப் படுகின்றன. ஸ்ரீவசந பூஷணத்திற்கு ஐந்தாண்யாசார்யர்யகுடைய வியாக்கியானமொன்று இருந்தாலும் அதனால் ஓரிடத்திலும் ஒரு தஞ்சுப்பியுமண்டாவதில்லை. அக்குறைத்திருவே அற்புதமான வியாக்கியானம் விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாளமாழுளிகள் இட்டருளினது. அந்த வியாக்

బెయాలతిత యాటిబెయాంఱి లివ్రణామ కాట్టప్పాడుకిరతు. “కుఱ్రహం చెయ్తవార్కసిటాత్తతిల పొరుషమ కాట్టవేణ్ణుమ.” అతావతు ఎత్తిరికసు చెయ్యము తూష్ణమైన ముతలాను కుర్రహత్తింకాకసు లిలరు ఉటణు పతిం తణ్ణటిజు చెయ్యయక్కుండు; అతు చెయ్యయ సక్తియింఱవర్కసు ‘ఇంత మఖాపాయి ఇప్పటి అపరాతప పట్టాడో!’ ఎన్నరు నెంగ్సు పుణపట్టిగ్రుక్కక కుండు. ఇవసిరణ్ణు పట్టయి మినిరింకో అవర్కసు పట్ట అపరాతతిత లఖిత్తిగ్రుక్క వేణ్ణుమ. ప్రతిక్రియా పణ్ణునా నీణియా మానుమ నెంగ్సు కణ్ఱుమలు మిగ్రుక్కవేణ్ణుమెంకసు.

“కుఱ్రహం చెయ్తవార్కసిటాత్తతిల కురుపె కాట్టవేణ్ణుమ.” = అతావతు, కింపుచోసునపడి. శాాతవికరానావివార్ లఖిత్తత్తుక్క కొణ్ణిగ్రుంతాలుమ ‘అరసాను అన్నరు కొసులుమ, తెయవమ నీన్నరు కొసులుమ’ ఎన్కింపాడ్యె తెయవమ తణ్ణిత్తితె త్రిగుమంణ్ణో; అతిలు ఐంటెహమింలియో, నాశుతికీకురుంకు ఇతిల విపర్తిపత్తియిగ్రుంతాలుమ ఆసుతికిర్కసు ఇతిత తిణ్ణుమాక ఎణ్ణుని యిగ్రుపార్కసు. అతన్నాలు ‘జ్ఞయో! నామ పొరుత్తిగ్రుంతాలుమ, పొరుత్తిగ్రుక్కమాట్టాత తెయవమ ఇవణు తాలియిల ఇంటివిఘ్రుంతారు పోవె అనర్తతంకసు విణొయుంపటి చెయ్యమో; ఇతర్కు ఎన్నన పణ్ణువోమ!’ ఎన్నరు ఇరక్కకసు కొణ్ణిగ్రుక్కవేణ్ణుమెంకసు. ఇంకో మణువాలు మామునికసిను ప్రోసులక్తి; — ‘నామ పొరుత్తిగ్రుంతోమాకిలుమ ఎంబెగ్రుమాను ఉచిత తణ్ణటమ పణ్ణువణ్ణుగ్రే పుకుగ్రుణ, జ్ఞయో! ఇన్ని ఇతుక్క ఎను చెయ్వోమ! ఎన్కిరు పరతుక్కకాల ఖంషించుతుమ’ ఎన్పతామ.

“కుఱ్రహం చెయ్తవార్కసిటాత్తతిల చిరిప్పు కాట్టవేణ్ణుమ” = ఇతు వెను ఆచససియమాను ప్రోసులక్తి. ఎతర్కసాకసు చిరిక్కవేణ్ణుమ? ఎన్నన వెన్నరు చిరిక్కవేణ్ణుమ? ఎన్నరు కెట్టాసు, కుఱ్రహంకసో వధివెలుత్తత ఇప్పాడోసి వెట్కమిల్లామాలు ప్రించె తూష్ణిక్కప పురుపాడుక్కిర్ణెయెన్నరు చిరిక్కవేణ్ణుమెంపార్ లిలరు; జీంయాశాంయగ్రుమ తమతు వియాక్కియా నంతిలు ఇంకు ఏతో ఎమ్మతి వెత్తిగ్రుక్కిర్ణార్: ఇంకు మణువాలామామునికసిను అంపుతమాను తింయసులక్తి కాణోరు: —

“అంగ్రుష్ట విచ్ఛోతమాక ఇవర్కసాలు చెయ్యలావబెతాణులిసుయిర్చో: పాగ్రుష్యాతి ముకత్తారులె విచ్ఛోతమసిర్చో ఇవర్కసాలు చెయ్యలావతు; అప్పటి లివార్థర్ఱైచ చెయ్తారుల తంకసోపాతి నాముమ ఇవంత్తిలే చపలరాయ ఇవంత్తినుటైయ హానియెప పఱ్త నెంగ్సు సార్లస పట్టుత తసర్వుతో మెంగ్ఱిగ్రుంతార్కసాంణ్ణో; ఇవసికసిను అరివిలిత్తాన మిగ్రుంత పటి ఎను! ఎన్నరు పణ్ణుమ హాసము.” ఎన్నరు.

ఇంత ప్రోసులక్తియిను మాతుర్యాతితయమ కామప్రీయాతితయమ యారో కాడువసులారు? ముల వంతావాను పిండిణి లోహకాశాంయగ్రుటై తిరువుసులక్క కుర్తతిత అప్పటియే అంధ్యుత అనతిరిక్త మాకవసుల్లో కాట్టియుణులాసార్. ఇతితిల చిరితు విపరిప్పింపోమ. తూష్ణిప్పవార్కసు ఎన్నన కుర్తతిగ్రులే తూష్ణిక్కిగ్రుర్కసిల్లోను పార్కకవేణ్ణుమ. ఎంత వ్యక్తియై తూష్ణిక్కిగ్రుర్కసిల్లో అంత వియక్తిక్కుండ చిలు నంష్టంకసిల్లో యుణ్ణుపుణ్ణు వేణ్ణుమెంకిరు ఎణ్ణుంకొణుటే తూష్ణిక్కిగ్రుర్కసిల్లోపతిలు ఐంటెహమిల్లిలు, ఉలకిలు నంష్టమ ఇరువుకెపప్పాడు; (1) అంగ్రుష్టతాత్తతిల నంష్టమ; (2) తాత్తతాత్తతిల నంష్టమ. ఆముష్యిక పురుషార్థతతతతతతిల కెక్కుతి విణొవతు అంగ్రుష్టతాత్తతిల నంష్టమెంపప్పాడు. అతావతు, యారోనుండు లిలరు నంమిత్తతతిల కెలారవమ వెత్తతిగ్రుంతాలు అతు మారుమపటియాకసు చెయ్తవతుమ, యారోనుమ నమక్కు సంమానింకసు చెయ్తవాయిగ్రుంతాలు. (ఆసులతు) చెయ్తుకొణ్ణుగ్రుంతాలు అతిత విపరిప్పతుముగ్రుంతాలు తూష్ణుణుంకసిల్లు అంగ్రుష్టతాత్తతిల నంష్టమ ఇంతు తిరుముణుటాకసు తసపతు తిణ్ణుమ. ఆశ్రులు తాత్తతాత్తతిల నంష్టమ ఉణ్ణుపుణ్ణు ముటియుమెంకు వెత్తతుకుకొసు

வோம். அதாவது, பஸர் திரண்டிருக்கு மிடங்களில் நிஷ்காரணமாகவோ ஸகாரணமாகவோ பருஷோக்திகளை வர்கியிறைத்து தூஷிப்பதனால் தூஷிக்கப்பட்ட வயக்தி விசேஷத்தினிடத்தில் உலகர் வைத்திருக்கிற மதிப்பு குறையக் கூடும். அவர்கள் செய்ய நினைத்திருக்கிற (அல்லது) செய்து கொண்டுவருகிற ஸன்மாணங்களும் தொலையக்கூடும். ஆக இப்படிப்பட்ட த்ருஷ்டநஷ்டங்கள் உண்டாக்க கூடுமென்று வைத்துக்கொள்வோம். இது தசிர வேறு விதமான நஷ்டம் ப்ராக்குதர்களின் தூஷினைகளினால் உண்டுபண்ண முடியாதென்பது தின்னைம். இப்படியாக இவர்களுண்டாக்கும் நஷ்டத்தினால் நாம் கஷ்டப்படுவோமென்றல்லவா இந்த தூஷிகர்களின் நினைவு; அந்தோ! இவர்கள் நம்மையும் தங்களைப்போல நினைத்துவிட்டார்களே! ப்ராக்குதர் களால் வரும் மதிப்பும் ஸத்காரமும் நமக்கு த்ருணப்ராய மென்பதை இந்த அவிவேகிகள் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே, ப்ராக்குதர்களின் இகழ்வும் வெறுப்பும் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அதையே நாம் மிகுந்த ச்ரேயஸ்லாகக் கொண்டிருக்கிறோமென்பதை இந்த அறிவிலிகள் அறிந்து கொள்ள வில்லையே! * உண்டியே உடையே உகந்தோடுமிம் மண்டலத்தொடுங் கூடுவதில்லையான் * என்கிற நம்முடைய வறுதி திடமாவதற்கே இவர்களுடைய தூஷினைகள் ஹேதுவாவதை இந்த ஜூந்துகள் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே! என்று சொல்லிச் சொல்லிச் சிரிக்க வேணும்— என்பதே மாழுனிகளின் திவ்யஸ்தக்தி தாத்பர்யம். உண்மையில், நிந்திப்பவர்கள் விஷயத்திலே இப்படிச் சிரித்திருப்பதொன்றுதான் முக்கியமானது. ஆகவே தான் பொறைமுதலிய ஐந்தில் இது இடையில் வைக்கப்பட்டது.

குற்றம் செய்தவர்களிடத்தில் உகப்பு நடக்கவேணும். (அதாவது) தூஷிக்கு மவர்கள் பண்ணும் பரிபவம் சரீரத்தைச் சேருமேயொழிய ஆத்மாவைச் சேராது. ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் உஜ்ஜீவித்து வாழ்ந்து போந்த ஆத்மா இவர்கள் பண்ணும் பரிபவத்திற்கு இலக்காகக் கூடியதன்றே; பாழும் சரீரந்தானே இவர்கள் பண்ணும் பரிபவத்திற்கு இலக்காமது. அந்த சரீரத்தை தத்வஜ்ஞானிகள் தங்களுக்கு சத்ருவாகவன்றே நினைத்திருப்பார்கள். இந்த பூஷநபூஷனத்திலேயே இரண்டாம்! பிரகரணத்தின் முடிவு சூர்ணையிலே “இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவான் அஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷய ப்ராவண்யத்துக்கும் விளை நிலம் தானுகையாலே தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற் போலே” என்றாலுமிச் செய்யப் பட்டிருக்கையாலே தன்னுடைய சரீரம் தனக்கு சத்ருவென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. உலகில் தன்னுடைய சத்ருவக்கு ஒருவன் பரிபவத்தை யுண்டுபண்ணில் உகப்பு உண்டாகுமன்றே. அதுபோலவே ஸ்வசத்ருவான ஸ்வசரீரத்தை நிந்தை முதலியவற்றால் பரிபவப் படுத்துமவர்கள்திறத்திலே உகப்பு உண்டாகவேணுமென்கை. மேலும், தூஷிக்கு மவர்கள் தங்களுடைய தூஷினைகளாலே த்ருஷ்டத்தில் சில நஷ்டங்களைத்தான் உண்டு பண்ண முடியுமென்று கீழே விவரிக்கப்பட்டது. அப்படி நஷ்டம் செய்யப் பெறுகிற லெளிக்க பொருள்களை தத்வஜ்ஞானிகள் தமக்கு மிகவும் பிரதிகூலங்களாக நினைத்திருக்கையாலே அப்படிப் பட்ட பிரதிகூலங்களைப் போக்குமவர்கள் விஷயத்திலே உகப்பு காட்ட வேண்டியது அவசிய மேயன்றே.

குற்றம் செய்தவர்களிடத்தில் உபகார ஸ்மிருதி நடக்கவேணும்.=பகவத் பாகவத ஸன்னிதானங்களில் நாம் செய்யவேண்டிய காரியம் என்ன? *அமர்யாத: சூத்ர: சலமதி ரஸம்யா ப்ரஸ்வடு: *இத்தியாதிப்படியே நம்முடைய தோஷங்களை யநுஸந்திப்பதுதான் செய்ய வண்டிய காரியம். இதை நாம் மறந்திருக்கும் ஸமயங்களிலே நம்முடைய தோஷங்களை [ஸ்வகீய பருஷோக்தி முகத்தாலே] உணர்த்துக்கிறவர்களை நமக்கு உபகாரிகளாகவன்றே நாம் நினைக்க வேண்டும். இப்படி தோஷங்களை யுணர்த்துவது ஏகாந்தமாக வல்லாமல் மிகப்பெரிய கோஷ்ட களிலே பலரறிய வனர்த்துவது ஸாமாந்யமான உபகாரமா? மஹோபகார மல்லவா? அன்னவர்களிடத்திலே நன்றி பாராட்ட வேண்டுவது நமது கடமையன்றே.

ஆக இங்களே விவரிப்பதற்கு உரிய ஸ்ரீவசநஷ்டங்களை குரிணையினால் தெரிவிக்கப் பட்டுள்ள விஷயம் ஒருவராலும் அனுட்டிக்க முடியாததென்பதில் ஐயமில்லை. குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல் பொதை முதலிய ஐந்து வீதமான சித்தவருத்திகள் உண்டாகவேணுமென்றனரே அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது, ஐந்தில் ஒன்றாலும் உண்டாகக்கூடியதா வென்று பார்ப்போமாயின் ஒன்று கூட வுண்டாகமாட்டாதென்று திடமாகச் சொல்லலாம். இந்தவொரு குரிணையை நாம் பல்காலும் மன்னம் செய்யவேண்டும். இதில் சொல்லியபடி நமக்கு விலக்கனமான சித்த வருத்தி விளையவேணுமென்று மனப்பூர்வமாக ஆசாரியர் திருவடிகளில் பிரார்த்திக்கவேண்டும்.

அருளிச் சேயற் பகுதி

“கள்ளவேடத்தைக் கொண்டுபோய்ப் புரம்புக்கவாறும்”

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் தில் பத்தாம் பதிதக்தில் நான்காவது பாட்டின் தொடக்கமிது. இதில் முன்னடிகளில் புத்தாவதார கதை கூறப்படுகின்றது. காட்டுக் கெழுந்தருளின சக்ரவரித்தி திருமகனுரை மீண்டும் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவதற்காகச் சித்திரகூடஞ் சென்ற பரதாழ்வாணுடு உடன் சென்றவர்களில் ஜாபாலியென்ற ப்ராஹ்மணேந்தமரும் ஒருவரென்பது தெரிந்ததே. அந்த ஜாபாலியானவர் பரதாழ்வானுடைய வேண்டுகோளை நிறைவேற்றும் பொருட்டு அசாஸ்தரீயங்களான வாதங்களையும் செய்யத் தொடங்கினார். பெளத்தமத் ப்ரக்ரியையில் தோன்றின அவரது பேச்கக்களைக் கேட்டு ஸஹித்திருக்கமாட்டாத பெருமாள் “யதா ஹி சோரஸ் ஸ ததா ஹி புத்த:” என்றார். புத்ததேவதை கள்ளத்தெய்வங்களும் என்றபடி. ஆழ்வார் அந்த சாமசந்தரோக்தியை யடியோற்றியே* கள்ளவேடத்தைக் கொண்டுபோய்* என்றாருளிச் செய்தார்.

கள்ளவேடங்கொண்ட புத்த முனியின் கதை கேள்வி. தைத்திரீய யஜா-ஸ் ஸம்ஹிதையில் ஆருவது காண்டம் இரண்டாவது பிச்சன்த்தில் “தேஷாம் அஸ-ஶாணும் திஸ்ர: புர ஆஸந் அயஸ்மய்யவமா அத ரஜதா அதஹரினீ தா தேவா ஜேதும் நாசக்நுவந்” என்று தொடங்கி-முப்புரங்கள் பெற்ற மூன்றலை-ரார்கள் தேவர்களால் வெல்ல முடியாத வர்களாயிருந்தனர் என்று கூறப்பட்டது. அதற்கு மேற்பட்ட கதாஸ்ததர்ப்பம் புராண ப்ரளித்தமாய் விளங்கானின்றது, அசரர்கள் கோரமான தவம்புரிந்து உருத்திரக் கடவுளை உகப்பித்து லோகவிலக்ஷணங்களான மூன்று பட்டணங்களைப் பெற்றுப் பொறுக்க வொண்ணுத திம்புக்களைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை எவ்விதத்திலும் கொல்ல முடியாமலேயிருந்தது. பிறகு தேவர்களைவரும் சங்கசக்ரகதாபாணியான திருமாணச்சரணமடைந்து அவ்வசரர்களை வதைக்குமுபாயத்தைத் தெரிவிக்குமாறு வேண்டினார்கள். அவ்வசரர்கள் வைதிக தருமங்களை யனுட்டிப்பதில் ஊக்கமுடையராயிருக்கின்றனரென்றும் ஆனதுபற்றியே அவர்கள் வெல்லமுடியாதவர்களா யிருக்கின்றனரென்றும் உண்மையை யுதைத்தார்கள் தேவர்கள். அது கேட்ட திருமால் தம்முடைய திருமேணியின்று மாயா மோஹ ருபமொன்றையுண்டாக்கி அதைத் தேவர்களிடம் தந்து “இந்த மாயாமோஹம் மாயாவாதங்களினால் அசரர்களை மயக்கவல்லது. இதனால் அவ்வசரர்கள் வேதமார்க்க பழிர்ப்புதர்களாகி எளிதில் வதைக்கப்படுவர்கள்: போங்கள்” என்று விடை கொடுத்

தருளினர் (திருமால்). பிறகு ஸந்துஷ்டசித்தர்களாய்ப் புறப்பட்ட தேவர்களோடு கூடச்சென்ற மர்யாமோஹன் நருமதாநதியின் கரையில் பலவகைப்பட்ட வைத்திகருமங்களை யனுட்டித்துக் கொண்டிரா நின்ற அவ்வசரர்களின் எதிரே திகம்பரமாய் முன்டமாய் மயில் தோகையைக் கையில் கொண்டதாய்த் தன்னுருவத்தைக் காட்டி நின்று, அவர்களுக்கு தருமத்தில் வைமுக்கியமும் அதர்மத்தில் ஆபிமுக்கியமும் உண்டாகும்படியான சூட்டியுக்திவாதங்களை அதிகமாகப் பேச, அவர்கள் மோஹிதர்களாய் வைதிக கருமங்களையெல்லாம் விட்டொழில்து வேதங்களை நிந்திக்கவும் புகுத்தனர். பிறகு அவர்களை வதைப்பது அமரர்களுக்கு எளிதாயிற்று— என்னுமிக்கதை புராணர்தனமான ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் மூன்றாம் அம்சத்தில் பதினேழா மத்யாயத்தில் விரித்துரைக்கப் பட்டுள்ளது. இந்த மாபாமோஹனுக்கே ஏத்ததேவதென்று மறுபெயர், இவன் பேசின மாயாவாதங்கள் அவ்விடத்திலேயே பதினெட்டாமத்யாயத்தில் பரக்கக் காணத்தக்கவை.

பகவான் தர்மஸம்ஸதாபனத்திற்காகத் திருவவதரிப்பவனுயிருந்துவைத்து, தர்மமார்க்க நிஷ்ணுதர்களுக்கு இப்படி தருமருசியைக் குலைக்கலர்மா? என்று கேள்வியுண்டா மளவில் மேலையார் இங்கு ஸமாதானமாகக் கூறுவது, அஸ்தாம் தர்மபுத்திச் சேத் ஸதாம் ஸந்தாபகாரணம், உபோஷிதஸ்ய ஸ்யாக்ரஸ்ய பாரணம் பகமாரணம்:” என்பதேயாம். இந்த சலோகம் ஏற்கனவேவிவரிக்கப்பட்டது காணக். ...

(2) ‘அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்’

திருப்பாணுழவார் அருளிச்செய்த *அமலனுதிப்ரான் தொடக்கத்தில் “அடியார்க்கு என்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்கிற ஸ்ரீஸ்மக்தியுள்ளது. இதனால் ஆழ்வார் தமக்கு பாகவத சேஷத்வம் வித்தித்தாக அநுஸந்தானம் செய்துகொண்டபடி. இவருடைய கதையோ இதற்கு நேர்மாருக்க காணகிறது, இவர்க்கு மூனிவாஹன ரென்று திருநரமம். * ஆபாதகுட மநுழை * என்கிற தனியனில் * மநவைமுநிவாஹநம் * தம் * என்றுள்ளது ப்ரளித்தம். லோகஸாரங்க மஹா முனிகளின் தோளின்மேலேறி வீற்றிருந்தவர் இவ்வாழ்வார் என்பது இவருடைய சரித்திரத்தில் ணிசதம். அதுபற்றியே மூநிவாஹனரென்று திருநாமாயிற்று. இவரோ ஜங்ய ஜாதியர். அவரோ உத்தம ஜாதியரும் உத்தமாச்சரமியுமானவர். அப்படிப் பட்ட மஹா புருஷரை இவர் தோளிலேற்றிக் கொண்டு நடந்தாராகில் அடியார்க்கு ஆட்பட்டவராவர். அவர் தோளின் மேலே இவர்தாம் ஏறி வீற்றிருந்து [தம்முடையசேஷித் வத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருந்து] பாகவத சேஷத்வம் தமக்கு வித்தித்தாகச் சொல்வது எங்கனே பொருந்தும்? என்று சங்கிக்க நேர்கின்றது.

இங்கு நம் ஆசாரியர்கள் தெவிலு பெறுத்துவது எங்கனேயென்னில்: சேஷத்வத்திற் காட்டிலும் மிகச்சிறந்தது பாரதந்திரியம். அந்த பாரதந்திரியம் தமக்கு நன்கு வித்தித்தபடியாலே அதையிட்டு “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்னக்குறையில்லை—என்பதாக.

இதனைச் சிறிது விவரிப்போம். லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் திருப்பான் பெருமாள் பக்கலில் முந்துற அபசாரப்பட்டு பிறகு எம்பெருமானருளால் மனம் திருந்தி அவரைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு போக நிச்சயித்தபோது பாண்பெருமாள் இதற்கு நாம் இசைவது ஸ்வரூபவிருத்தமென்று இருயத்திருந்தும் முடிவில் முனிகளின் தோளின் மேல் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டே திருமஞ்சனக் காவேரியிலிருந்து அரங்கள் ஸன்னிதானத் தளவும் சென்றிருக்கிறார். இது சேஷத்வவிருத்தமான நிகழ்ச்சியென்று பலரும் பழிக்கக்

கூடுமென்று தோன்றவே அங்ஙனை பழி விளையாமைக்காக * அடியார்க்கெள்ளை யாட்படுத்த விமலன்* என்று உபக்ரமித்தார். இதன் கருத்து என்னவென்றால், அடியேன் என் செய்வேன்! எம்பெருமான் எனக்கு ஸ்வசேஷத்வத்தை உணர்த்துவதற்கு முன்னே பாகவதசேஷத்வத்தை யுணர்த்திவைத்தான்; அதிலும் சேஷத்வத்தளவிலே நில்லாமல் பாரதந்தரிய பர்யந்தமாக உணர்த்திவைத்தான். பாரதந்தர்யமென்பது க்ரியாபர்யமலையியானுலொழிய ஸ்வருபஸித்திபெற வழியில்லை. ‘என் தோளின்மேல் ஏறு’ என்று அவர் சொல்ல அதற்கு நான் இசையாதே இருய்த்தேனுகில் சேஷத்வகாஷ்டை பழுதாகுமே. அடியார்க்கெள்ளை யாட்படுத்தினபடியால்தான் நான் பெரியார் தோளிலே ஏறி உட்கார நேர்ந்தது—என்பதே இங்கு விவகீதம்.

இவ்விடத்தை வியாக்கியானித்தருளாநின்ற பெரியவாச்சான் பின்னோ “தான் சேஷத்வத்தினுடைய எல்லையிலே நின்றுப் போலே சேஷத்வத்தினெல்லையிலே என்னை வைத்தான்” என்றாருளிச் செய்ததை அழிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் தம்முடைய வியாக்கியான்த்திலே விவரித்தருகிறார்—“தம்மை வறித்தவளவில் தாம் சேஷட்டு ராணபடி யென்னென்னில்! திருத்துழாய் திருவபிழேக்த்திலே யிருந்ததென்ன சேஷத்வம் குலையாதே” என்று. *தோளின்மேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளினை மேலும் புனைந் தண்ணந்துழாயுடையம்மானுன எம்பெருமான் திருத்துழாயைத் தோளில் கொள்வதோடு தாளில் கொள்வதோடு வாசியில்லையே. அசித்வத் பாரதந்தர்ய மன்றே நமக்கு ஸ்வருபம்; முனிகளின் ஆணையை மீறினுமாகில் நம் பாரதந்தரியம் பாழாய்ப் போகுமத் தனையன்றே என்றுயிற்று பாண்பெருமாள் பாவித்தது.

சித்திரகூடத்திலிருந்து மீரும் பரதாழ்வாணப்பற்றி *ஸ் காமம் அநவாப்பயைவ* என்னச் செய்தேயும் * ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டः* என்றும் சொல்லிற்று. மனோரதம் நிறைவேறப் பெருவனுக்கு ஹர்ஷம் எங்கனே கூடுமென்று கேள்விவரும். இளைய பெருமானுக்கு ஸித்திக்காத பாரதந்தர்யம் நமக்கு ஸித்தித்ததேயென்று ஹ்ருக்ஷனானுன் பரதாழ்வான். பெருமாள் நில் என்ன, நிற்கமாட்டேன்ற இளையோலுக்குப் பாரதந்திரியம் ஸித்திக்க வழியில்லையாயிற்று. அந்த அபக்க்யாதி நமக்கில்லையேயென்று பரதாழ்வானுக்கு ஹர்ஷம். இத்தகைப் புவைமிக்க விஷயங்கள் பரிமளிக்கும்படியமைத்தன பூர்வாசார்ய வியக்கியானங்கள். ‘முநிவாஹன போகத் தில் இச்சுவைகளைச் சுவைத்துண்ண ப்ரஸ்தியுண்டோ’வென்று ஒரு ரஸிகர் நம்மைக் கேட்டார். எடுத்துப் பார்க்கலாமேயென்று சொல்லி நின்றேன். *

ஸ்ராவிதங்கள்

*அஜஞு: ஸ்ராவகமாராத்ய: ஸ்ராகதரமாராத்யதே விசேஷஜஞு:,
ஜஞாதலவதுர்விதக்தம் ப்ரஹமாபி தரம் ந ரஞ்ஜயதி.*

உலகத்திலுள்ள அதிகாரிகளை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். (ஒன்றுமறியாத மூடர்கள். (1) எல்லாம் நன்கு தெரிந்த விசேஷ வித்துக்கள். (3) ஸ்வல்பம் தெரிந்து எல்லாம் தெரிந்துவிட்டதாக நினைத்துக் கொக்கரிக்குமவர்கள் என மூவகை. இவர்களுள், ஒன்றுமறியாத மூடர்களை எளிதில் தெளிவிக்கமுடியும். ஏனென்றால், அவர்கள் நல்லாரிடத்து நல்லது தெரிந்துகொள்ளவில்லை மென்கிற விருப்பழுடையவர்களாதலால்.

இவர்களுக்கு மேற்பட்டவர்களான விசேஷ வித்துக்களை தருப்பதிப்படுத்துவது மிகவும் எளிது. அவர்கள் பரம ரஸிகர்களாகயாலே அன்னவர்களோடு பேசுவது பரம ரஸமாயிருக்கும். சொல்லுகிற விஷயங்களை மிகவும் ரஸமாகவும் எளிதாகவும் அவர்கள் க்ரதுமிக்க வஸ்லவர்களா தலால் அவர்களை ஆராதிப்பது மிகவெளிது.

மூன்றாம் வர்களாகத் தெளிவிக்கப்பட்டவர்களுண்டே, அவர்களைத் தெளிவிக்க ப்ரத்துமா வாலுமாகாது. எல்லாமறிந்ததாகப் பாவணைகொண்டு எதிலும் குதர்க்கம் செய்வதும், இன்னது சொல்லியிருக்கிறதென்று உணராமலே தூஷிப்பதும் அன்னவர்களது செயலாதலால் அவர்களுடைய வாழ்நாள் அப்படியே கழியவேண்டியதாகுமே யன்றி, தெளிவுபெற்றுக் களிக்க அவர்கள் பாக்கியமற்றவர்களே.

*வாசாடோக்கிதள வாகம்ருதே வா ஸாகவீநாம்
ஸ்தோகப்ரஜ்ஞாஸ் துஷ்யத்ருசோ ஹந்த! பவந்தி,
கோமாழ்நாம் கோகிலழ்நாமபி சப்தேஷு-
ஏகாகாரா மாநஸவ்ருத்திர் மஹிஷாணம்*

உலகத்தில், வீண் வம்பு பேசுகிற வாயாடிகளுண்டு. அழுதொழுகுகின்ற இன்சொற் களைப் பொழுகின்ற உண்மைப் பண்டிதர்களுமுண்டு. வாயாடிகளென்பவர்கள் சிறிதும் படிப் பில்லாமல் எதையரவுது வாய்வந்தபடி பேசிக்கொண்டிருப்பதையே தொழிலாகவுடையவர்கள். ரஸிகர்கள் காதுகொடுத்துக் கேட்கும்படியான பேசுச் சுவர்களிடத்தில் ஒன்றுமிராது கட்டறக் கற்றுணர்ந்தவர்களோ வென்னில்: அழுத மயமாகப் பேசி “கலையிலங்கு மொழியாளர்” என்னும்படி ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களும் ரமணீயமாகத் தொளிக்கும்படியான வாய்வீரு உடையவர்களாயிருப்பார்கள். இவ்விருவதைப் பட்டவர்களுடையவும் பேச்சுக்களை விவேகி களான ரஸிகர்கள் கேட்டால், வாயாடிகளின் பேச்சை வெறுத்து உண்மைப் பண்டிதர்களின் பேச்சை உவப்பார்கள். அறிவிலிகளான அற்ப ஜனங்களோ வென்னில், பேச்சில் வாசி அறியமாட்டாமல் இரண்டிலும் ஒரு நிகராயிருப்பார்கள்.

இது எங்போல வென்னில்; காட்டில் ஒருபுறத்தில் நரிகள் ஊளையிடுகின்றன; மற்றொரு புறத்தில் குயில்கள் பஞ்சமராகம் பாடுகின்றன; இவ்விரண்டு தவணிகளும் எருமைக்கடாக்களின் காதிலே விழும். விழுந்ததனால் என்னுகும்? ஏதேனும் வாசி தெரியுமோ? அதுபோலவென்க. சொற்களில் ரஸமறிந்து உகப்பார் லிருப்பாவர். *

*ராத்ரிச் கமிஷ்யதி பலிஷ்யதி ஸ்ராப்ரபாதம்
பாஸ்வாந் உதேஷ்யதி ஹவிஷ்யதி பங்கஜூரி:,
இத்தம் விசிந்தயதி கோசகதே த்விரேபே
ஹா ஹந்த ஹந்த! நனிநீம் கஜ உஜ்ஜஹார.

ஒரு காட்டில் ஒரு வண்டு: அது தாமரைப் பூவினுள் மதுவைப் பருகவேணுமென்னும் விருப்பத்துடன் ஒரு தாமரை யோடையில் ஒரு கமலத்தினுட்சென்று புக்குப் பருத் தொடங்கிற்று: அப்பொழுது மாலைப் பொழுதாயிருந்தபடியான இரவி மறைந்தவாறே அம் மலர் மூடிக் கொண்டது. எவ்வளவு பிரயாஸப்பட்டும் வண்டு வெளிக்கின்மூடுக் கொண்டிருந்ததாவது—‘சிறிது’ பொறுத்துக்கொண்டு இங்கே யிருந்தோமாகின் இராப்

பொழுது கழிந்திடப்போகிறது; கதிரவன் வந்து தோன்றப்போகிறான்; தாமரை மலரப் போகிறது; உடனே நாம் வெளியில் யதேஷ்டமாகத் திரிந்து களிக்கப்போகிறோம்’—என்று. இங்களே என்னவிக் கொண்டிருக்கும்போதே ஒரு காட்டானை வந்து அவ்வோடையிற் புகுந்து அங்கிருந்த தாமரை மலர்கள் முழுவதையும் ஒரே கபளாமாக வாரி விழுங்கிவிட்டது. இவ்வண்டும் அவ்வாணையின் வயிற்றினுள்ளே ஜீரணீத்துவிட்டது.

இதனால் இவ்வுலகில் நாமெல்லாரும் பலபலவாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்க, நம் என்னமெல்லாம் அமானீசு கண்ட கணவிலும் பழுதாயொழிய பகவத் ஸங்கஸ்பமே பலீயஸ்ஸா யிருக்குமென்று காட்டியவாறு, “அந்யோ ஹ்யந்யத் சிந்தயதி ஸ்வச்சந்தம் விததாம்யஹும்,” என்று பகவான் தானும் பணித்துளன்.

*அங்குஷ்டாக்ரபரீஞ்சூஹ ஜி ஹ்வாக்ராயாஸ்பீரவ:.

ஸர்வாங்கினைபரிக்லேசம் ஸஹந்தே ஹந்த ஸந்ததம்.*

கட்டை வீரவின் நுனியளவான நாக்கின் நுனியை இளமையில் சிரமப்படுத்த அஞ்சியிருக்க வர்கள் தங்கள் வாழ்நாள் முழுதும் ஸகல அவயவங்களையும் சிரமப்படுத்தக் கடைமப்பட்டவர் களாவர். இதன் கருத்து யாதெனில், இளமையில் நாக்கைச் சிறிது சிரமப்படுத்திக் கல்வி பயின்று விட்டால் ஸாக்மாக ஜீவனம் நடத்திக் கொள்ளலாம்; அங்குணம் கல்வி பயிலாதவர்கள் பிறகு ஜீவிகைக்காக ஸகல அவயவங்களினாலும் சிரமப்பட வேண்டியதாகும். தலையாலே மூட்டைகள் சமந்தும், காலாலே வழி தடந்தும், கைபாலே விற்கு பிளத்தல் முதலியன செய்தும் ஆகவிப்படிப் பலபல அவயவங்களை சிரமப்படுத்தியே ஜீவிக்க தேரும். ஸவல்பகாலம் ஒரு அவயவத்தை சிரமப் படுத்தக் கூசமவர்களுக்கு வாழ்நாள் உள்ளவரையில் இப்படி சிரமப்பட நேர்களின்றபடியால் கல்வி பயில முயல்வதே நன்று என்று தெரிவித்தவாறு.

*துவரரோ தநதாயாதா: பதர்மாக்நிந்ருபதஸ்கரா:,

யேஷ்டபுத்ராவமாநேந த்ரய: குப்யந்தி ஸோதரா:*

பணத்திற்குப் பங்காளிகள் நான்கு பேர்கள்: 1. தருமம். 2. நெருப்பு, 3. அரசன் 4, கள்ளன். ஆக இந்த நால்வரும் பணத்தைக் கூறுகொள்ளு அனுபவிக்கப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்தவர்கள், ‘தஸ்மாத் ஜீயேஷ்டம் புத்ரம் தநேந நிரவஸாயயந்தி’ என்று வேதத்தில் சொல்லியபடி முத்த புதல்வனுக்கு அதிகமான ப்ராப்தி உண்டாதவால் இங்கு முத்த குமாரனுகைச் சொல்லப்பட்ட தருமத்திற்கு அதிக பறுமானம் அமைய வேண்டும். அப்படியஸ்லாம் அவனை அவமானம் செய்யுமளவில், மற்ற மூன்று ஸஹோதரர்களும் சீற்றங்கொள்ளவார்களாம். (அதாவது) செல்வத்திற்கு தர்ம விதியோகம் இல்லையானால் அக்திநஷ்டமாகவும், அரசர் களால் வரிகள் விதிக்கப்பட்டு அபல்லாதமாகவும், கள்ளர்களால் கவரப்பட்டதாகவும் இப்படி தியவழிகளிலே அந்தப் பணத்திற்குச் செலவு ஏற்பட்டுவிடுமென்றபடி. ஆதலால் தர்மத்திலே முக்கியமாகக் கண்செலுத்த வேணுமென்றதாயிற்று.

தாதா நாஸ்தீதி வக்தா ச த்வாவிமென க்ருதிநெள மதெள.

யாஹ்யேவீதி ப்ருவந் மர்த்ய: தாத்ருக்ஜுந்மா பவிஷ்யதி.

தேஹியென்று கேட்டவெடனே கொடுப்பவனும் இல்லையென்று உடனே சொல்லுபவனும் ஸாக்குதிகள். போ, வர என்றே சொல்லி இமுக்கடித்து நாள் தன்றுபவன் மறுபிறப்பில் போவ தும் வருவதுமாகவேயிருப்பான்.

... *

உபய வேதாந்த வினா விடைகள் (2)

(முன்னிதழ்த் தொடர்ச்சி)

கண்ணன் — வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் பாஹ்யர்கள், குத்ருஷ்டிகள் என்று இரண்டு வகுப்புகள் கூறுகின்றார்களோ, அதைப்பற்றிச் சிறிது தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ராமன் — வேதத்தை ப்ரமாணமாக ஒப்புக் கொள்ளர்மல் அப்ரமாண மென்பவர்கள் பாஹ்யர்களெனப்படுவார்; வேதப்ராமாண்யத்தை நன்றாக இசைந்துவைத்தும் அதில் உண்மைப் பொருளுணராமல் அவத்தப்பொருள்களைச் சொல்லுவர்கள் குத்ருஷ்டிகளெனப்படுவர்கள். கூரத் தாழ்வரான் இவ்விருவகுப்பினரையும் பற்றி விநோதமாக ஒன்று ஸாதிக்கிறார்;- வேதத்தை ப்ரமாணமாக இசையாத பாஹ்யர்களும், ப்ரமாண மென்றிசைந்துவைத்து அபாரத்தங்கள் கூறுகின்ற குத்ருஷ்டிகளுமாகிய இரு வகுப்பினர்களையென்று ஸாதிக்கு, இதற்கு அழகான த்ருஷ்டாந்தமிதன்டு காட்டுகிறார்; இரண்டு மாண்கள் காட்டில் வெவ்வேறிடங்களில் தரிந்து கொண்டிருந்தன; இரண்டுக்கும் விடாய் (தாஹம்) அதிகமாயிருந்தது. இரண்டும் தண்ணீரைத் தேடியோடுகின்றன. காட்டில் கானல் என்று காணப்படுமே; (மருகத்ருஷ்டை என்றும், மரிசிகா என்றும் சொல்லப்படுவது) அது தண்ணீர் வெள்ளம் ஓடுவது போல் காணப்படும். அதைக் கண்ட ஒருமான் தண்ணீர் வெள்ளமென்றே மயங்கி ஆசையோடு ஓடா நிற்க, வழியிடையே சில காட்டு மிருகங்கள் இதனையடித்துக் கொன்று தின்று விட்டன. மற்றொரு மான் கானலைக் கண்டு மருளாமல் மெய்யாகவே ஒரு ஜலாசயத்தைக் கண்டு அதில் தண்ணீர் குடிக்க இறங்கிற்று; ஆனால் துறையல்லாத துறையிலே இறங்கினபடியாலே அங்கிருந்த ஒரு முதலை இதனைக் கவ்வி முடித்திட்டது. இவ்விரண்டு மான்களுக்கும் ஒரு விஷயத்தில் ஸாம்யமும், ஒரு விஷயத்தில் வைஷம்யமும் காணகிறோம். உயிர் மான்டொழிந்த விஷயத்தில் ஸாம்யம்; ‘ஒன்று கானலை ஜலாசயமாக மருண்டது, மற்றொன்று உண்மையான ஜலாசயத்திலேயே இறங்கிற்று’ என்பதனால் வைஷம்யம். அதனாலென்ன! இரண்டும் உயிர் மான்டொழிந்தபடியால் இரண்டுக்கும் வாசியில்லையென்பதே தேறும். இதைப்போல் வேதத்தை அப்ரமாண மென்று தள்ளினபாஹ்யர்களும், ப்ரமாண மென்றிசைந்து வைத்தும் ஏலாப் பொருள்களை ஏற்றிக் கூறுகின்ற குத்ருஷ்டிகளும் உஜ்ஜீவிக்கப் பெருதவர்களென்னும் விஷயத்தில் வாசியற்றவர்களோயாவர் என்பது கூரத்தாழ்வான் திருஷ்டாந்தமுகேந ஸாதித்த விஷயம்.

கண்ணன்—ராமா! ஆழ்வான் ஸாதித்த இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களும் மிகப் பொருத்த மானவை யென்று நினைக்கிறேன். அந்த ச்லோகம் ஒவ்வொருவர்க்கும் கண்டபாடமாக இருக்க வேண்டு மென்று எண்ணுகிறேன். அந்த ச்லோகம் எவ்விடத்திலுள்ளது? பூர்த்தியாகச் சொன்னால் மனப்பாடம் செய்து கொள்ளுகிறேன்.

ராமன்—கூரத்தாழ்வான் பஞ்சஸ்தவம் ஸாதித்திருப்பது தெரியுமானாரே? அதில் முதல் ஸ்தவம்—ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம். நாறு சுலோகங்கள் கொண்ட அதில் இரண்டாவது தசகத்தில்-

*பாஹ்யா: குத்ருஷ்டய இதி தவிதயேயி அபாரம்

கோரம் தமஸ் ஸழுபயாந்தி ந தறீக்ஷேலே தர்ந்,

ஜக்தஸ்ய காதநம்ருகை: ம்ருகத்ருஷ்ணிகேப்போ:

காஸாரஸத்வ நிறுதஸ்ய ச கோ விசேஷ: *

என்யது அந்த கலோசம்; உண்மையில் இது யாவரும் கண்டபாடம் செய்து வைத்துக் கொள்ளத் தக்கதே.

கண்ணன்—இங்ஙனே பாற்றியர்கள் குத்ருஷ்டிகளைகிற பாகுபாடு கூரத்தாழ்வான் தாமே செய்ததானின்தா? அவர்க்கு முன்னமே யாராவது செய்திருக்கிறார்களா?

ராமன்—ஏன்? மநுமஹர்ஷி இந்தப் பாகுபாட்டை எடுத்துக் கூறியுள்ளார்; *யா வேத பாற்றியா: ஸ்மருதய: யாஷ் ச காஷ்ச குத்ருஷ்டய: , தாஸ் ஸர்வா நிஷ்ப்பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹி தா: ஸ்மருதா: * என்பது மநுவசனம். இதனை ஆழ்வான் திருக்குமாரர் பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ. உத்தர ஷ்டகத்தின் முகப்பிலேயே எடுத்துக் காட்டியருளினர்—

யா வேதபாற்றியர்ஸ் ஸ்மருதயோர்ஹ்தாதே: வேதேஷா யா: காஷ்ச குத்ருஷ்டயஸ் தா:, ஆகஸ்க்ருதாம் ரங்கநிதே! தவத்தவநி அந்தங்கரண்ய: ஸ்மருதவாந் மநுஸ் தத.

என்பது பட்டருடைய கலோசம். இதில் *ஸ்மருதவாந்மநுஸ்தத்* என்று குறிக் கொள்ளத் தக்கது.

கண்ணன்—ஈமா! இதனால் பாற்றியமதமும் குத்ருஷ்டமதமும் வைதிகமதம் போலே அநாதி மதங்களேயென்று ஏற்படுகிறதல்லவா?

ராமன்—ஆமாம்; நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் “வணங்குந்துறைகள் பலபல வாக்கி, மதிலி கற்பால் பினங்குஞ்சமயம் பல பல வாக்கி, அவையவைதொறு அணங்கும் பல பல வாக்கி நின் மூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய் *என்றருளிச் செய்திருக்கிறாரே, அஃது இன்று நேற்று அருளிச் செய்தது? இனுள்வெளிச்சம் என்கிற இரண்டையிடுத்துக் கொள்; இருள்முன்னே தோன்றியதா? வெளிச்சம் முன்னே தோன்றியதா? என்று ஆராயத் தொடங்கினால் இதில் நிர்ணயம் காணமுடியுமோ?

கண்ணன் — பாற்றியர்களுக்கும் குத்ருஷ்டகளுக்கும் தம்மில் வாசியில்லையென்று கூரத்தாழ்வான் ஸாதித்திருந்தாலும் நெடுவாசியுண்டென்றே சொல்லலாம் போவிருக்கிறது. அதாவதென்னென்னில்; வேதத்தில் புகுந்து அபார்த்தங்கள் செய்வதிற்காட்டிலும் வேதத்தில் புகாமலே யிருப்பது மேல்லவா? அவர்களால் வேதங்களுக்கு ஹாநியோன்றுமில்லையே இங்கு எனக்கொன்று நினைவுக்கு வருகிறது: காஞ்சிபுரத்தில் (கீர்த்திமூர்த்தியான) ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் சீமாச்சார்ஸ்வாமியென்கிற விதவத்ஸார்வபெளமர் திருவல்லிக்கேணியில் வேதவேதாந்தவர்த்திநீ ஸபையில் நியாய வேதாந்தங்களுக்குப் பரீஷ்வாதிகாரியாக எழுந்தருள்வது வழக்கமாம். ஒரு வருஷம் இரு விதயார்த்திகள் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பரீஷ்வர்களாக வந்தார்களாம்; இருவர்க்கும் கொடுத்தருளின் ப்ரச்துபத்ரிகைகளின் உத்தரங்களை சோதிக்கும் போது, ஒருவர்க்கு (அஜ்ஞானம்) என்றும், மற்றொருவர்க்கு (அந்யதாஜ்ஞானம்) என்றும் பெயரிட்டு அஜ்ஞானநபர்க்குப் பூர்ண ஸன்மானமும், அந்யதாஜ்ஞான நபர்க்குப் பயணச் செலவு மட்டும் கொடுப்பித்தாராம். ‘இப்படி திருவுள்ளம்பற்றினதற்கு என்ன காரணம்?’ என்று கூடவிருந்த விதவான்கள் கேட்க, அதற்கு அந்த ஸ்வாமி ஸாதித்தாராம—‘அஜ்ஞானமென்று பேரிடப் பெற்றவர் (ஸ்ரீபாஷ்ய) கரந்தத்தின் அருகேயும் சென்றவர்கள்; வினாக்களுக்கு அபார்த்தமாக ஒன்றும் விடையெழுதாமலிருந்தார்; ஸ்ரீஸ்வாத்திக்கு ஒன்றும் ஹாநியில்லாமே போயிற்று. அந்யதாஜ்ஞானமென்று பேரிடப் பெற்றவர் பலபல ஸ்ரீஸ்வாத்திக்களுக்கு அபார்த்தங்களையே எழுதி வைத்து ஸ்ரீஸ்வாத்திகளுக்கு ஹாநியை விளைத்தார்; இப்படிப்பட்ட இவரை விட முந்திவர் மேம்பட்டவர்தானே? என்று. அது கேட்ட ஸ்வாரும் ‘யுக்தம்! யுக்தம்!!’ என்றார்களாம். இது போல, வேதத்தினுட்புகுந்து அபார்த்தங்களைப் பிதற்றுகிற குத்ருஷ்டகளிற் காட்டிலும் வேதத்தின் ஜோவிக்கே வாராத பாற்றியர்கள் மேம்பட்டவர்கள்ஸ்வா.

ராமன்—நன்று சொன்னால்; உனக்கு நினைவுக்கு வந்ததொன்றை நீ சொன்னால்போலே எனக்கு நினைவுக்கு வருவதொன்றை நான் சொல்லுகிறேன் கேள்; தம்மாழ்வார் திருவாய் மூமாதியில் (1. 5) *வளவேமுலின் முதலாய* என்றெருரு பதிகமருளிச் செய்கிறார்களே? இப்பதி கத்தின் ப்ரமேயம் என்னவென்றால், பரமபவித்திரனான பரமபுரங்களை மிக நீசனான நான் அநுபவிக்கப்பாரிப்பது அத்தலைக்கு மிகவும் அவத்யமாயிற்றே; புரோடாசத்தை நாடும் நரியும் தீண்டுமாபேர்லே பகவத்விஷயத்தை அந்தோ! நான் தீண்டிக் கெடுக்கப்பார்ப்பது என்னே! என்று அகலப்பார்ப்பது இப்பதிகத்தின் ப்ரமேயம்; அதில் ஒரு பாசுரத்தில் ஆத்மாநுபவ ஸக்தர்களான கைவல்யநிஷ்டர்களைக் கொண்டாடுகிறார் [கெடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குந் திருமாலை, அடியேன்காண்பானலற்றுவன் இதனின் மிககோரயர்வுண்டே!] நீ பகவத் விஷய காலகோஷபம் செய்திருக்கிறால்லவா? (எண்ணன்) பகவத் விஷயகாலகோஷபம் நடைபெறு மிடங்களில் நானும் ஒரு முலையில் உட்கார்ந்திருந்து உறங்கின்றனன்டு; இவ்விடத்து அர்த்த விசேஷத்தை யுணர்த்தவேணும். (ராமன்) * செடியாராக்கையடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை* என்பதை ஒரு தமிழ் விதவாளிடம் கொடுத்துப் பொருளெழுதுத் சொன்னால் என்ன எழுதுவன் தெரியுமோ? அடியாரை—* நலமந்தமில்லதோர்நாடு புகவிரும்பித் திருவடிபணியும் பத்தர்களை, செடியாராக்கை சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை—தேஹவியோகத்தைச் செய்வித்துத் தன் திருவடி சேர்த்துக்கொள்ளவல்ல திருமாலை—என்று பொருளெழுதுவர். இது ப்ரக்குருதல் தலத்திற்கு அடியோடு பொருந்தாதென்று நம் ஆசாரியர்கள் அளுநிச்செய்யும் பொருள் விலக்ஷணமானது. இங்கு அடியாரென்கிறது கைவல்யார்த்திகளை; (அதாவது) ஆத்மாநு பவத்தையே புருஷார்த்தமாகக் கொண்டு, [* ஜராமரண மோக்ஷாய மாம் ஆச்சிரித்ய யதந்தி யே* என்கிறபடியே] அந்த ஆத்ம போகபுருஷார்த்த வித்திக்காக மீண்டுமீண்டும் தேஹபரி க்ரஹம் ஏற்படாதபடி ஆத்யந்திக் கேஹவிநாகத்தை விரும்பும் கைவல்யார்த்திகள் இங்கு அடியாரென்ப்படுவதாக நம் ஆசாரியர்களின் நிர்வாஹம். என்னைப்போலவே பரமபவித் திரனான பரமபுரங்களை அணுகிக் கெடுத்துவிடாதே விலகி நிற்கிற கைவல்ய நிஷ்டர்கள் மஹா பாக்யசாலிகள் என்று அவர்களைக் கொண்டாடுகிறபடி. அடிமைக்கு இசைந்தவர்களையள்ளு அடியாரென்ன வேண்டும்; அடிமைக்கு இசையாத கேவலரை அடியாரென்னலாமோ? என்று கேள்வி பிறக்கும். இதற்கும் ஸமாதானமருளிச் செய்கிறார்கள் ஆசாரியர்கள். சேஷபூதர்களை அடியாரென்பது. சேஷத்வமாவது என்ன? “ சேஷயதிசயாதாயகத்வம் - சேஷத்வம் ” என்பர் பெரியோர். சேஷியான எம்பெருமானுக்கு ஓர் அதிசயத்தை விளைப்பவர்கள் தாம் சேஷபூதர். அவளைக் கிட்டி அவத்யத்தை விளைக்குமவர்கள் அவனுக்கு அதிசயாதாநம் பண்ணினவர்களா வரோ? ஒதுங்கிநிற்குமவர்களே அதிசயத்தை விளைத்தவராவர். அன்னவர்களே அடியார்கள் என்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளாம். தம்முடைய நெஞ்சியத்தின் பரமகாஷ்டையை வெளியிடும் வகைகளில் இதுவொரு சிறந்தவகை என்றுகொள்ளவேணும்.

கண்ணன்—ஆழ்வார் இப்போது அடிமைக்கு இசையாத நிலைமையிலன்றே இருந்து கொண்டு பேசுகிறார்; அப்படிப்பரட்டவர் பாசுரம் தொடங்கும் போதே*அடியேன் (சிறிய ஞானத்தன்)* என்று தொடங்குகின்றாரே, இது கூடுமோ? எம்பெருமானையனுகித்தானே அடிமை செய்யவேண்டும்; அனுகுவது அவத்யமென்றிருக்குமிந்திலையில் ‘அடியேன்’ என்று எங்கனம் ஸாதிக்கிறார்?

ராமன் — இந்தக் கேள்வி எல்லாராலும் கேட்கமுடியாது; இப்படியொரு ஸந்தேஹுமே ஸாமாந்யமாகத் தோன்றமாட்டாது. வியாக்கியானங்களில் ஸமாதானம் ஸாதித்திருக்கிறார்கள். உலக வழக்கையொட்டி நான் சொல்லுகிறேன் கேள். ஆசார்ய சிஷ்யர்களிருவர். சிஷ்யன் ஒரு பெரிய தவறு செய்துவிட்டான். அதையற்ற ஆசாரியர் சிஷ்யனைக் கடினமாகக் கண்டிக்கிறூர்; அப்போது சிஷ்யன் சொல்லுகிறான்—'ஸ்வாமி! இப்படிச் சொன்னால் அடியே மூக்கு மிகவும் கோபம் வரும்; இனி தேவரீர் முகத்தில் கூட விழிக்க மாட்டேன்' என்கிறான். இந்த வாக்கியத்திலுள்ள * அடியேனுக்கு ஏதேனும் அர்த்தமுண்டோ? (நான்) என்னவேண்டுமிடத்து வாஸநாபலத்தாலே அடியேனென்று வந்துவிடுகிறது.

கண்ணன் — வானமாமலையிலுள்ளவர்களின் கதையொன்று அடியேன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவ்யூரார் வாதிகளாகவோ பிரதிவாதிகளாகவோ ஸாக்ஷிகளாகவோ நிதிமன்றங்களுக்குச் செல்ல நேருமாம்; அங்கே 'ராகவாச்சாரியார்!' என்று சேகவன் அழைக்கையில் அடியேன்! அடியேன்!! என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒடுவெராம் ராகவாச்சாரியர். அப்போது அதிகாரி 'ஓய்! இங்கே என்னனே அடியேன்' என்பராம். அதற்கு அவர் 'இல்லையில்லை, ஸ்வாமி ஸன்னிதி வழக்கத்தாலே வந்துவிட்டது' என்பராம். இனிமேல் சொல்லக்கூடாது என்பராம் அதிகாரி. அதற்கும் 'அடியேன்?! என்பராம் ராகவாசாரி. இந்த அடியேனுக்கு என்று(தொன்து) அர்த்தம் வானமாமலை ஆழ்வார்திருநகர் பக்கங்களில் புலச்சைக்காரன் விறகு சூழ்மக்காரன் முதலானுரையழைத்தாலும் அடியேன் என்றுதான் சொல்லுவார்களாம்.

ராமன்—தெலுங்கு தேசத்து வைஷ்ணவர்களும் ஹிந்தி மராட குஜராதி வைஷ்ணவர்களும் (ஆசார்யாச்சர்யனைம் பெற்றவர்கள்) அடியேன் என்கிறார்களே, அதற்கு இன்னது அர்த்தம் என்று தெரிந்துகொண்டா சொல்லுகிறார்கள்? கண்ணே! ஒன்றின்மே லொன்றுக விஷயம் வரைந்துவிட்டது. குத்ருஷ்டிகளை விட பாற்றியர்கள் மேம்பட்டவர்கள் என்கிற வார்த்தையிலிருந்து இவ்வளவும் வந்துவிட்டது. பாற்றியர்கள் உண்மையில் கொண்டாடத் தக்கவர்கள்லர். அவர்கள் வேதத்திற் புகுந்து அபார்த்தங்கள் செய்யாவிட்டாலும் வேதத்திற்கு நேர் விபரீதங்களான் அர்த்தங்களைப்பிதற்றுமவர்களாகையாலே குத்ருஷ்டிகளோடொப்ப அந்தபாற்றியர்களும் பறைமாற பாற்றியர்களே யாவர். இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் * தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்க்கும் தாழ்ச்சடோன், சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும், நான்மறையும் நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும் மாண்டனர் நீணிலத்தே போற்கற்பக மெம்மிராமானுசமுனி போந்த பின்னே * என்றார். ஆர்த்திப்ரபந்தத்தில். * சாறுவாக மதநீருசெய்து சமணச்செடிக்களல் கொளுத்தியே சாக்கியக்கடைலை வற்றுவித்துமிகு சாங்கியக்கிறிமுறித்திட, மாறுசெய்திகுறைத் வாதியர்கள் வாய்தகர்த்தமிழுத்து மேல் வந்த பாசபதர் சிந்தியோடும் வகை வாதுசெய்த வெதிராசனார் கூறுமா குருமதத்தொ டோங்கிய குமரில்லன்மதமவற்றின்மேல் கொடியதற்க சரம்விட்டபின் குறுகி மாயவாதியரை வென்றிட, மீறிவாதில்லவரு பாக்கரன் மதவிலக்கடிக் கொடியெறிந்துபோய் மிக்க யாதவமதத்தை மாய்த்தபெரு வீரர்நாளு மிக வாழியே * என்றாருளிச்செய்தார் மனவாள மாழுனிகள். யதிராஜஸப்ததியில் - * கபர்திமதகர்தமம் கபிலகல் புநாவாகுராம் துரத்யயமதீத்ய தத் குத்ருவினை தந்தரயந்த்ரோதரம், குத்ருஷ்டி குஹநாமுகே நிபத்த: பரப்ரஹமண: கரக்ரஹ விச்சுனை ஜயதி லக்ஷ்மணையம் முநி: * என்றார் தேசிகன்.

கண்ணன்— இந்த பாற்றிய குத்ருஷ்டித் தொல்லைகள் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நம்முடைய எம்பெருமானார் தரிசனத்தைச் சார்ந்த நற்பொருள்களையில்லாம் கேட்கவே எனக்குக் குதுறை லம். இனி அவற்றையே கேட்கிறேன், சொல்ல வேணும்.

ராமன்— பாற்றியக்குத்ருஷ்டிப்ரஸ்தாவம் நீயாகவே பள்ளினபடியால் இவ்வளவு சொல்ல நேர்த்தது. இனி விசிஞ்டாத்தவைதவிஷயங்களிலேயே சர்ச்சை நடக்கட்டும். (தொடரும்.)

ஸ்ரீராமாநுஜ சம்பூக்ரந்தம்

பகவத் பாஷ்யகாரரான எம்பெருமானாருடைய திவ்ய சரித்திரங்களை உள்ளபடி பேசப் பிறந்த ஸம்ஸ்கருத கரந்தங்களில் ஸ்ரீராமாநுஜ சம்பூக்ரந்தமென்பதும் ஒன்றென்பர்; இஃது அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்துள்ளது. சென்னை எழும்பூரில் வாழும் ஸஹருதய ஸாஹருந்மணியான ஸ்ரீமதுபயவே. R. V. சேஷாத்ரியாசாரியர் (Advocate) ஒருஸமயம் காஞ்சிக்கு வந்திருந்த போது இந்த சம்பூக்ரந்தத்தைக் கொண்டந்து காட்டினார். நிதி கண்டதுபோல் கண்டேனிதனை. இது 1841-ஆம் வருஷத்தில் (அதாவது மூப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு) மதராஸ் கவர்ன் மெண்டு ஓரியண்டல் மானஸ்கரிப்ட் ஸீரீஸ் நெ 2 ஆக சென்னை கவர்ன் மெண்டு வெளியீடு களில் ஒன்றுக் கருத்து அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தேவநாகரவிபியில் மிகவுயர்ந்த காகிதத்தில் 159 பக்கங்கள்கொண்ட மூலமும், அதன்பிறகு 50 பக்கங் கொண்ட டிப்பணியுமாக வெகு நேர்த்தியாக அச்சிடப்பட்டுள்ளதிது. சென்னை யூனிவர்ஸிடியில் ஒன்றரைரூபா விலைக்குக் கிடைக்கின்றதாமிது. பண்டித. திருமலைநல்லான் V. கிருஷ்ணமாசாரியர் தாம் இதனை அச்சிடு வித்தவரென்றும், டிப்பணியெழுதியவரும் அவரேயென்றும் தெரியவருகின்றது. வித்யாவாகர. வித்யாவாசஸ்பதி. ப்ரெராபஸர். ப்ரஹ்மஞீ) P. P. S. சாஸ்திரியாரென்று ப்ரஸித்தராயிருந்த ஸாப்ரம்மண்ய சாஸ்த்ரியார் ஆங்கிலத்திலெழுதிய விரிவான முகவுரையொன்று இதில் கேர்க்கப்பட்டுள்ளது, அதிலுள்ள விஷயத்தின் ஸாரம் வருமாறு :—

ஸம்ஸ்கருதபாஸேஷியில் சரித்திரஸம்பந்தமான நூல்கள் அபூர்வம்; ஆகவே ஸ்ரீராமாநுஜரின் சரித்திரத்தை விளக்கத் தோன்றிய இந்நூலைப் பிரசரம் செய்வது அவசியம் இந்த சம்பூக்ரந்தம் ஸ்ரீராமாநுஜருடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளைத் தெரிவிப்பது. முதன்முதலாக வடுதலம்பியென்கிற ஸ்ரீராமாநுஜ சிஷ்யரே ஸ்ரீராமாநுஜ சரித்திரத்தை 114 சுலோகங்கள் கொண்ட யதிராஜ வைபவமென்கிற காவியத்தினால் நிபந்தித்தவர், யதிராஜ ஸப்ததி, யதிராஜ விச்சதி என்னுமிவை ஸ்ரீராமாநுஜரைப்பற்றிய ஸ்ததிதிருங்கள். ஸ்ரீராமாநுஜர் கி. பி. 1017 முதல் 1137 வரை வாழ்த்திருந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசாரியர். நூலாசிரியர் ராமாநுஜாசாரியரென் பவர். வாதாலகோத்ரர். பாவநாசாரியரின் திருக்குமாரர். கருடபஞ்சாசத்தின் வியாக்கயாதா வான ராமாநுஜாசாரியர் 1450-ல் வாழ்ந்தவர். பஞ்சஸ்தவ வ்யாக்கயாதாவான ராமாநுஜா சாரியர் கர்க்க கோத்ரி. அவர் வேறுபட்டவர். வேதபாத ராமாயணமும், ராமாநுஜிய மென்கிற ஸ்ரீராமாயண வியாக்கியானமு மெழுதியவரான வாதால ராமாநுஜாசாரியர் வேறு; இவ்வாசிரியர் கந்தாடை ராமாநுஜர் எனப்படுவர். ராமாயண வ்யாக்கயாதா வைத்தயநாத திக்ஷிதர் தமது வியாக்கியானத்தில் இவரைக் குறிப்பிடுகிறார். வேதாந்த விஜயத்தின் ஆசிரியரான வாதால ராமாநுஜாசாரியர் அப்பய திக்ஷிதருடைய ஸமகாலத்தவர் (1570 மு.) இந்தராமாநுஜ சம்பூக்ரந்த கர்த்தாவின் வம்சம் முதலியாண்டாளிடமிருந்து தொடக்கமானது. இவர் கி. பி. 1600-ல் வாழ்ந்தவரென்று தெரிகிறது. இந்நூலின் ஒலைச்சுவடிகள் நான்கு கவர்ய மெண்டு ஓரியண்டல் மானஸ்கரிப்டு ஸீப்ரெரியில் தானுள்ளன. பாடபேதமில்லாதவை. அவை களை ஆதாரமாகக் கொண்டே இது பதிப்பிக்கலாயிற்று. (இவ்வளவே முகவுரையின் ஸாரம்

(ஒரு சிறு குறிப்பு.) இம்முகவுரைகாரர் ராமாநுஜாசாரியர்களின் வேற்றுமைகளை நிறு பித்துவருமடையில் ஒரு ராமாநுஜாசாரியரை வேதாந்த தேசிகரின் பென்த்ரியின் குமாரர் என்று குறிப்பிடுகிறார். இது ஸம்பாதிதமா? என்பதைப் பெரியார்கள் வீமர்சிப்பது. வேதாந்த கருவின் திருக்குமாரர்க்கு ஸந்ததியில்லையே.....

“ தத்யபத்யமயம் கரவியம் சம்பூரித்யபிதீயதே ” என்பராதலால் சோலோகங்களும் கத்யங்களுங் கலந்து இயற்றப்படும் காவியம் சம்பூ எனப்படும். போஜசம்பூ. பாரதசம்பூ. விச்வகுணதர்ச சம்பூ, வரதாப்யுதய சம்பூ, ஆசார்ய சம்பூ.....முதலான சம்பூ ப்ரபந்தங்கள் ப்ரஸித்தமாகவள்ளன. வெறும் சோலோக ரூபமான காவியங்களிற் காட்டிலும் இப்படி கத்ய பத்ய ரூபமான சம்பூக்ரத்தம் பாஷா வ்யுத்பத்தியை யுண்டாக்குவதில் மிகவும் வல்ல தெள்ளுமிடம் அநுபவ விததம். எம்பெருமானுருடைய சரித்திரத்தை விளக்கும் சம்பூ ப்ரபந்தம் இஃதொன்று தவிர வேறொன்றிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இதனை இயற்றியவர் சிறந்த ப்ரெஸ்டகவி யென்பது ரசநாவைகரியினால் நன்கு தெரிய வருகின்றது. (அச்சப்பிழைகள் சில காணப்படுகின்றன.)

இதில் பத்து ஸ்தபகங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன, ஒவ்வொரு ஸ்தபகத்திலுமுள்ள கதைப்போக்கும் அதன் முகப்பில் பதிப்பாசிரியரால் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதை யிங்கு மொழிபெயர்த்தெழுதுகிறேன் — இதனால் இந்நால் முழுதும் எளிதாகப் படிக்கப்பட்டதாகுமென்று.

முதல் ஸ்தபகத்தில்—நூல்களின் முறைப்படி மங்களாசஞ்சம். ஸ்ரீபெரும்பூதூரின் சிறப்பை வருவைத்தல். ஸ்ரீவெங்கண்டநாதன் திருவனந்தாழ்வாளை ஸ்ரீ ராமாநுஜராகத் திருவவதரிக்கும்படி கட்டளையிடுதல். எம்பெருமான் கேசவாத்வரிக்கு [ஸ்ரீ ராமாநுஜருடைய திருத்தந்தையார்க்கு]ப் பரயலம் அனுப்புதல். அந்த கேசவாத்வரிக்கு எம்பெருமான் கனவில் காட்சி தருதல்.

இரண்டாம் ஸ்தபகத்தில் — கேசவாத்வரியின் திருத்தேவியார் திருவயிறு வாய்த்தது. ஸ்ரீ ராமாநுஜர் திருவவதரித்தது. ஸ்ரீ ராமாநுஜரை அநுக்ரஹித்தருளப் பெரிய திருமலைநம்பி திருப்பதியிலிருந்து எழுந்தருளினது. ஜாதகர்மண் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைச் சிறப்புற நடத்தி வைத்தது.

மூன்றாம் ஸ்தபகத்தில்—ஸ்ரீராமாநுஜர் வேதாந்தமதிகரிக்க யாதவப்ரகாசரிடம் சென்று சேர்ந்தது. யாதவப்ரகாசரிடமிருந்து அத்வைத் ஸம்பீர்தாயத்தை யதிகரித்தது. (எம்பாதென்கிற) கோவிந்தபட்டரும் யாதவப்ரகாசரிடம் வாகிக்கவந்து சேர்ந்தது. ஸ்ரீ ராமாநுஜர் நிர்வீசேஷாத்தவைத்ததைக் கண்டித்துரைத்தது. கப்யாஸ் ச்ருதிக்கு ஹேயமான பொருளை மறுத்து உண்மையான பொருளையுணர்த்தியது. யாதவப்பீர்காசர் சிஷ்யர்களுடனே காசியாத்திரை புறப்பட்டது. கோவிந்த பட்டர் மூலமாக யாத்திரையின் சூததத் தெரிந்து கொண்டு ஸ்ரீ ராமாநுஜர் இடைவெழியில் விலகி ஏகாகியாய் விந்தியாடவியில் அலைந்தது. பேரருளாளனும் பெருந்தேவித்தாயாரும் வேடக்கோலம் பூண்டு அங்கே காட்சிதந்து ராமாநுஜரைக் கச்சிப்பதி சேர்ப்பித்தது. யாதவப்ரகாசர் கங்காயாத்திரை முடித்துக்கொண்டு காஞ்சிக்குத் திரும்பிவந்து சேர்ந்தது.

நான்காவது ஸ்தபகத்தில்—ஸ்ரீரங்கத்திலெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீயாமுநாசாரியர் (ஆளவந்தார்) ஸ்ரீ ராமாநுஜரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டு அவரைக் கடாக்கிக்கக் காஞ்சிக்கெழுந்தருளிக் கடாக்குத்துவிட்டுத் திருவரங்கம் திரும்பியெழுந்தருளினது. ஸ்ரீ ராமாநுஜர் ராஜபுதரிக்கு நேர்ந்திருந்த ப்ரஹ்மராக்ஷஸ் பீடையைப் போக்கியருளினது. ராமாநுஜர் யாதவப்ரகாசரிடத்தில் அத்வைத் ச்ருதிகளுக்கு விசிஷ்டாத்வைதபரமர்கப் பொருள் விவரித்தது. சீற்றங்

கொண்ட யாதவப்ரகாசர் ராமாநுஜரை வெறுத்துவிட்டது. ராமாநுஜர் விலகிக்கொண்டது.

ஐந்தாவது ஸ்தபகத்தில்—ஸ்ரீராமாநுஜருடைய பிரபாவங்களைக் கேட்டறிந்த ஆளவந்தார் அவரை ஸ்ரீரங்கசுத்திற்கு அழைத்துவரும்படி தம்முடைய பரியசிஷ்யரான பெரிய நம்பியைக் காஞ்சிக்குப் போகவிடுதல். ஸ்ரீ ராமாநுஜர் பெரியநம்பியிடன் திருவரங்கம் பெரியகோயில் வந்துசேரும் ஸ்வயமும் அங்கே ஆளவந்தார் பரமபதித்தஸமயமும் ஒன்றுயிருந்ததனால் ஆளவந்தாருடைய சரமத்திருமேனியையே ஸேவிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ ராமாநுஜர் அவருடைய திருவள்ளக் குறைகள் மூன்றையறிந்து அவற்றைத் தாம் நிறைவேற்றுவதாக பரதிஜ்ஞை செய்தது. ஸ்ரீகாஞ்சிக்கு மிண்டுவந்து சேர்ந்த ராமாநுஜர் திருக்கச்சிநம்பிகளிடம் ஆறு வார்த்தை கேட்டது. பெரியநம்பியிடம் ஆச்ரயிக்கக் கோயிலேறப் புறப்பட்ட ராமாநுஜர் வழியிடையில் நம்பியை ஸந்திக்க்கேர்ந்து அப்போதே அவரிடம் பஞ்சஸம்ல்காரம் பெற்று, பெரியநம்பியிடன் கச்சிப்பதி வந்து சேர்ந்து இருவரும் ஒரு திருமாளிகையில் வாழ்ந்திருந்த காலத்து இருவருடைய மனையியர்க்கும் வாக்கலஹம் முற்றியதனால் பெரியதம்பி தம் தேவியாருடன் கோயில் சென்று சேருதல். ஸ்ரீ ராமாநுஜர் ஸம்ந்யாஸாச்ரமம் ஸ்வீகரித்தது. கூரத்தாழ்வானும் முதலியாண்டானும் ஸ்வாமி திருவடிகளிலேவந்து ஆச்ரயித்தது. யாதவ ப்ரகாசரும் ஸ்வாமி திருவடிகளிலாச்ரயித்து த்ரிதண்டி ஸம்ந்யாஸியானது.

ஆறுவது ஸ்தபகத்தில்—ஸ்வாமியைக் கோயிலுக்கெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போவதற் காகத் திருவரங்கப் பெருமாளரையர் கச்சிப்பதிக்கு வந்து சேர்ந்தது. ஸ்வாமி திருவரங்கம் பெரியகோயில் சென்று சேர்ந்து ஸந்திதியில் மங்களாசாஸனம் செய்தருளி ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீயைப் பரிஷ்காரம் செய்தருளினது. பெரியநம்பி பக்கலில் விசிஷ்டாத்வைத் ஸம்ப்ரதா யார்த்தங்களை லபித்தது. ஆசர்யமுகேந திவ்ய ப்ரபந்தங்களோதினது. திருக்கோட்டி யூர் நம்பி பக்கல் சரமச்லோக ரஹஸ்யார்த்தம் கேட்டது. திருமலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழிப் பொருள் கேட்டது. யஜ்ஞமுர்த்தியென்னும் பிரபல பண்டிதரான ஏக தண்டி ஸம்ந்யாஸியைத் திருத்திப் பணிகொண்டு அருளாளப் பெருமாளென்மெருமானு ராக்கினது.

ஏழாவது ஸ்தபகத்தில்—சைவதர்மநிரதராய்க் காளஹஸ்திசென்று சேர்ந்திருந்த கோவிந்த பட்டர் (எம்பார்) திருத்தமுற்றுத் திருப்பதி சேர்ந்திருக்க, அவசைக்காண வேண்டி ஸ்வாமி திருப்பதிக்கெழுந்தருளினது. அங்குத் திருமலைநம்பி பக்கலில் ஸ்ரீ ராமாயண ரஹஸ்யார்த்தங்கள் கேட்டுத் திரும்புகையில் எம்பாரைப் பரிசாகப் பெற்றுக்கொண்டுவந்தது. பழைய படி திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் வாழ்ந்தருளுகையில் திருவரங்கத்தழுதனார் இராமா நுச நூற்றாதி பணித்தது.

எட்டாவது ஸ்தபகத்தில்—வடதாட்டுக்கெழுந்தருளி போதாயநவருத்தி க்ரந்தத்தைக் கடா கூநித்துவத்து ஸ்ரீ பாஷ்யமருளீச் செய்தது. திக்விஜய யாத்திரை செய்தருளினது. சாரதா பீடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்குப் பெருமதிப்பு விளைந்தது. பதரிகாச்ரமமெழுந்தருளி மீண்டு ஸ்ரீ ஜகன்னத ஸ்ரீ சூர்மாதி கோத்ரங்கள் ஸேவித்தது. திருமலையில் சென்று திருவேங்கட முடையானுடைய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுத்வத்தை ஸ்தாபனம் செய்தருளித் திருவரங்கம் மீண்டது. கூரத்தாழ்வானுக்குப் பெரிய பெருமாள் திருவணை ப்ரஸாதமநுக்ரஹிit்தது. ஆழ்வானுடைய திருக்குமாரர்களுக்குப் பராசரபட்டரென்றும் வ்யாஸ பட்டிரின்றும் திருநாமத்தை ஸ்வாமி சாத்தியது. எம்பாருடைய திருத்தம்பியாரின் திருக்குமாரருக்குப் பூராங்குநம்பி யென்று திருநாமம் சாத்தியது.

ஒன்பதாவது ஸ்தபகத்தில்:—வீர சௌவனான் ஸ்வாமியைத் தன்னிடம் வர வழைக்க முயன்றது. பெரிய நம்பியும் கூரத்தாழ்வானும் ராஜஸபைக்கு எழுந்தருளினது. அங்கு அரசன் சொற்படி செய்யாத நம்பிக்கும் ஆழ்வானுக்கும் திருக்கண்ணைப் பிடிங்க அரசன் கட்டளையிட்டது. ஆழ்வான் தாமே தமது திருக்கண்ணைப் போக்கிக் கொண்டது. பெரிய நம்பிகள் தேத்ரோத்பாடன் கலேசத்திலே அங்கேயே பரமபதித்தது. ஸ்ரீராமா நுஜர் வெள்ளை சாத்திக்கொண்டு மேல்நாட்டுக் கெழுந்தருளினது. யாதவாத்ரி யென்கிற திருநாராயணபுரத்தில் திருநாராய் ணப் பெருமாளைத் திருப்ரதிஷ்டை செய்வித்தருளினது. டில்லிக்கெழுந்தருளி ராமப்ரிய ரெஞ்சிற உத்ஸவ முர்த்தியைக் கொணர்ந்தது.

பத்தாவது ஸ்தபகத்தில் :— டில்லிராஜன் மகஞ்சைய ராமப்ரிய விக்ரஹ விரஹக்லேசத்தை வரு ணித்தல், அம்மகளை வரவழைத்து ராம ப்ரியரை ஸேவிக்கச் செய்தருளினது. மஹரபாரதி யான க்ரியிகண்டசோழன் புழுத்து மாண்டானென்று செய்திபெற்றது. அந்தசோழனுடைய புதல்வன்; ஸ்வாமியைக் கோயிலுக் கெழுந்தருளைப் பிரார்த்தித்தது. ஸ்வாமி கோயிலுக் கெழுந்தருளின பின் கூரத்தாழ்வான் வந்து சேருதல். எம்பெருமானைர் ஆழ்வானுடன் தேவப் பெருமாளை ஸேவிக்க வெழுந்தருளி வரதராஜ ஸ்தவத்தை வீஜ்ஞாபிக்கச் செய்தருள ஆழ் வான் திருக்கண் பெற்றது மீண்டும் கோயிலேற வெழுந்தருளி அங்கு வாழ்ந்தது

“ஸ்ரீ சௌலபூர்ணனான் — ஸ்ரீ மஹாபூர்ணதீ ஸ்வாசார்யதநூபவாந் சங்கசக்ராங்கந பூர்வகம் அதிகதார்ச்சநரஹஸ்யாந் விதந்வந் ஸாதுஜநமாந்ய: ஸ்ரீரங்கராஜதாமந்யேவ சிரமுவாஸ், என்று க்ரந்தம் தலைக்கட்டப்பட்டுள்ளது. *

எம்பெருமானைர் திருவடிகளே சுதணம்.

இதைக் குறிக்கொண்டு காணவேணும் அணைவரும்

இவ்விதமின் முதற் பக்கத்திலும் இரண்டாம் பக்கத்திலும் மறுபடியும் கண் செலுத்த வேணும். நிகழும் நனா வருஷத்தில் திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவவதாரமென்பது பற்றி அந்த ஆழ்வாருடைய ஆறு திவ்யப்பிரபந்தங்களை யும் பதவுரையோடு கூட அச்சிட்டு ஒரே ஸம்புடமாக வெளியிட உத்தேசித்து. துரிதமாக அச்சிட்டு வருகிறோமென்பதை மீண்டும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். இதற்காகும் செலவின் பொருட்டு ஒன்று நிச்சயித்திருக்கிறோம். (அதாவது) நம்முடைய பதிப்புகளில், (1) திவ்யப்பிரபந்த திவ்யரார்த்ததீபிகையுரைகளைப் பூர்த்தியாகவும், (2) முழுஷூப்படி, தத்வத்திரயம், ஸ்ரீ வசநபூஷணம், ஆசார்ய ஹருதயம் - இந் நான்கு ரஹஸ்யங்களும் மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களைப் பூர்த்தியாகவும், (இவற்றுக்கு) நம்முடைய ஸாரார்த்த தீபிகையைப் பூர்த்தியாகவும், (3) முகுந்தமாளை முதல் நகூத்திரமாலிகை வரையில் ஸகல ஸ்தோத்ரங்களுக்கும் நாமெழுதியுள்ள உரைகளைப் பூர்த்தி யாகவும், (4) நமது உபந்யாஸ நூல்களைப் பூர்த்தியாகவும் வாங்க விரும்பு மவர்களுக்கு — விலையில் நூற்றுக்கு முப்பது ரூபாய் கமிஷன் கழித்துக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்திருக்கிறோம். மேலே குறித்த நான்கு வகுப்பு நூல்களையும் வாங்க வேணுமென்கிற நிரப்பந்தமில்லை. அவரவர்களுக்கு இஷ்டமான வகுப்பில் வாங்கலாம். இந்த நிபந்தனை 5—12—76 தேதி வரையில் மட்டுமே.

இப்படிக்கு பத்திராதிபா

P. B. A.

என்னும் பதிகத்தில் ஒரு பாசரத்திற்கு ஸ்டாகாதே: ஓரடிக்கு ஸ்டாகாதே. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் கண்ணன் வெண்ணெயமுது செய்தானென்கிற பேச்சே யில்லையே. “கண்ணன் தின்னும் பண்டம் என்னை கண்ணன் தின்னும் பண்டம் வெண்ணெய்” என்னும் சிறுவர்களின் மழலை பென்மொழிகூட மஹர்ஷிகளின் செவியில் விழுந்ததில்லையே.

இப்போது நடைபெறுவது நளவருடம். முன்னம்சென்ற பிரமாதீச வருஷத் தில் [அறுபத்திரண்டாண்டுகட்குழுன்பு] கோயில் நிகழ்ச்சியோன்று கேள்வி, திரு வக்யயநோத்ஸவம் முதல்நாளில் அரையர் ஸேவயில் *வெண்ணெய் விழுங்கிப் பதிகத்தோடு சாற்று *ஆற்றிலிருந்து பதிகம் மறுநாள் தொடக்கம். முதல் நாள் *வெண்ணெய் விழுங்கிப் பதிகம் சாற்றும்போது அரையர்கள் நால்வர் “வண்டுகளித்திரைக்கும் பொழில்குழுவருடன் காவிரித்தென்னரங்கள் பண்டவன் செய்த கிரைடையெல்லாம் பட்டர்ப்ரிரான் விட்டுகித்தன் பாடல்”

என்னுமிரண்டடிகளைப் பெருமிடறுசெய்து ஸேவித்து உள்ளொலாமுருகிக் குரல் தமுத்தொழிந்து பின்னடிகளை ஸேவிக்கமாட்டாதே சண்ணநீரோடே தெண்டனிட்டெடுமுந்தருளினார்கள். எழுனக்கரையில் கண்ணன் செய்த கிரைடையெல்லாம் வருடனால்காவிரிக் கரையில் தென்னரங்கள் செய்ததாகப் பேசினவத்தால் பாடுவார் கண்ணீல் காவிரிப்புனலும் கங்கைப்புனலும் பெருகாதிருக்குமோ?

கடிதும்

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

இராமானுசன் கருணை.

(ஸ்ரீயதுபயவே D. ராம்வாழி ஜயங்கார், அட்வகேட், சென்னை.)

“காரேய் கருணையிராமானுச! இக்கடலிடத்தில்

ஆரேயறிபவர் நின்னருளின் தன்மை?”

என்று திருவரங்கத்க முதனாரே கை வரங்கிய ஒரு விஷயத்தில் மிக அஃபமதியான யான் இழிவது ஸாஹஸ்த்தினும் ஸாஹஸ்மே, இருப்பினும் ‘என்மனம் ஏத்தியன்றி ஆற்றகில்லாது’ என்று அவ்வமுதனார்பணீத்தபடி ஆசைபற்றி யறைய முற்பட்டு இராமானுச முனிக்கன்பு செய்யும் சீரிய பேறுடையார் செஞ்சு சொற்கள்கொண்டு சில வரைய முன் வந்துள்ளேன்.

“கெளாஸ்யா லேரகபச்த்தாரம் ஸாஷாவே” என்று பிராட்டியால் போற்றப்பட்ட ஸ்ரீராமாவதாரம்போல் ஸ்ரீராமானுஜாவதாரமும் “அனைத்துலகும் வாழப்பிறந்த”தொரு அவதார விசேஷம். இராமானுசன் மெய்யடியார்கள் ஒவ்வொருவரும் அமுதனாரைப்போல் “முழுதுணர்ந்த அடியர்க்கமுதம் இராமா னுசன் என்னையாளவந்திப்படியிற் பிறந்தது; மற்றில்லை காரணம் பார்த்திடிலே” என்றபடி எனக்காகத்தான் இராமானுசாவதாரம், எனக்காகத்தான் இராமா னுசாவதாரம்” என்று பேசி யின்புறவுமையும். அத்துணை எளிமையும் நீச்மையும் பொருந்தியுள்ளது இராமானுசனிடத்து; அதுகொண்டுதான் ஆழ்வான் “தயை களிந்து” என்று பாராட்டியது.

“உள்நின்றுயிர்ச்சுகுக் குற்றவை செய்து. அவர்க்கு உயவே பண்ணும் பரனும் பரிவிலனும்படி” என்றே இாமானுசன் நம்பால் அருள்பாவிப்பது! “சிந்தையின்னடு கரணங்கள் யாவும் சிதைந்து முன்னள் அந்தமுற் ஐந்த்து கண்டு” அவைகளை நமக்கு அன்று (சிருஷ்டி காலத்தில்) ‘அருளாள் தந்த அரங்கனும் தன்சரண் தந்திலன் தானது கந்து எந்கை இாமானுசன் வந்தெடுக்கனன் இன்று என்னையே’ என்று நாம் ஒவ்வொருவரும் பேசிக்களிக்கும் வகையில் நமக்குக் கருணை புரிந்து நிற்பது இராமானுச னேயன்றே? இந்த 69ஆம் பாசரத்துக்குப் பெரிய ஜீயர்உரை வெகுராஸ். “கரணங்களைத் தந்தவோபாதி தம்முடைய சரணங்களைத் தந்திலர்; எம்பெருமானார் எனக்கு ஐந்கராய்க்கொண்டுவந்து” அரங்கன் செய்யதாள்ளையோடார்த்தான்” என்னும்படி தாம் அந்தத் திங்கள்தீவிட்டிகளைத் தந்தருளி ஸம்ஸாரார்னவ மக்நனுன என்னை எடுத்தருளினார். இது ஒரு உபகாரமே!!”

இப்படிப் பல பல அனுபவங்களை வாரி வழங்குகிறார் அமுதனார்.

அவரை அடியொற்றி ஸ்வாமி தேசிசனும் எம்பெருமான் கருணையைக் காட்டில் எம்பெருமானார் கருணை மிகமிக மேம்பட்டது என்று சாட்டியருளுகிறார். எம்பெருமான் தயையைப் பாராட்டும் தயாசதகத்திலிருந்து ஒரு சுலோகத்தை யும், எம்பெருமானார் தயையைப் பாராட்டும் யதிராஜ ஸப்கதி சுலோகமொன்றை யும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் சீரியதொரு பெருமை எம்பெருமானார் தயைக்கே உள்து என்று உணரலாம். தயாசதகசுலோகம் பின்வருமாறு.

“பராசர முகாந் வந்தே பக்ரதநயே ஸ்திதாந்।

கமலாகாந்த காருண்ய கங்காப்லா விதமத்விதாந்॥

455

ஸ்ரீ நிவாஸனுடைய தயையாகிற கங்கை நம் போல்வார்களை நினைக்கும் வண்ணம் பக்ரதனுடைய நிலையில் நின்ற பராசரர் முதலிய ரிஷிகளை வணங்குகிறேன்-என்று இதன் பொருள்.

யதிராஜ ஸப்ததியின் 60-வது சுலோகம் பின்வருமாறு:

“ஸவித்ரீ முக்தாநாம், ஸகலஜகதேந: ப்ரசமநீ
கரீயோபிஸ் தீர்த்தை ரூபசிதரஸா யாமுநமுகை: 1
நிருச்சேதா நிம்நேதரமயி ஸமாப்லாவயதி மாம்
யத்ருச்சாவிகேஷபாத் யதிபதிதயாதிவ்யதயிந்॥

எம்பெருமானுடைய தயையும் கங்கைதான்; எம்பெருமானுருடைய தயையும் கங்கைதான் (திவ்யதயிந்), ஆனால் அவற்றுக்குள் எவ்வளவு நெடுவாசி! எம்பெருமானுடைய தயை நம்பால் பெருகி நம்மை நினைப்பதற்குப் பராசராதி மஹர்ஷிகள் பக்ரத ப்ரயத்தினம் செய்யவேண்டி வந்தது. ஆனால் யதிராஜனுடைய தயை யத்ருச்சாவிகேஷபாத். தனது யாத்ருச்சிகமான தெறித்தலாலே நம்மை முழுக அடிக்கிறது. ப்லாவனம்—ஸமாப்லாவனம்; முதலது பெருமாள் தயை, நினைத்தல் மட்டும் செய்கிறது. இரண்டாவது ஸமாப்லாவயதி=முழுகச் செய்கிறது. இவ்வளவுதானு வாசி? இல்லை. பெருமாள் தயை மேவிருந்து கீழே ப்ரலஹிக்கிறது. இது நீருக்குஸஹஜம்; உடையவர் தயை மேட்டில் ஏறுகிறது.

“நிம்நேதரமயி மாம் ஸமாப்லாவயதி =”

நான் அஹங்காரத்தால் இறுமாந்து உயர இருந்தாலும் என்னையும் முழுக்காட்டி விடுகிறது, உடையவர்தயை. இப்படிச் சொல்லாமற் சொல்லி உடையவர்தயையை மேம்படுத்திப் பேசக்கிறார் தேசிகன்.

அருளாளனுக்கு அநள் எங்கிருந்து வந்தது? உடையவரிடமிருந்துதான். இதுவும் வெகு ரஸமாக யதிராஜ ஸப்ததியில் பார்க்கப் படுகிறது. 62-லது சலோகத்தின் பிற்பாதி பின்வருமாறு:

“தத்தம் யேந தயாஸ-தாப்புநிதிநா
பித்வா விசுத்தம் பய: காலே ந: கரிசைல
க்ருஷ்ண ஜலத: காங்ஷாதிகம் வர்ஷதி”=

உடையவராகிய தயா ஸாகரத்தில் புக்கு முகந்துகொண்டு கரிசைலமெனும் மலை மீது ஆர்த்தேறி வரதனெனும் கார்மேசம் தகுந்த காலங்களில் நமக்கு நாம் விருப்பு வதற்குமேல் அருளைப் பொழிகிறது. “இக்கடவிடத்தில் யாரே அறிவார் நின்னருளின் தன்மை”? என்று அமுதனூர் எழுப்பிய வினாவுக்கு இங்கே விடைதரப் படுகிறது. ஸர்வஜ்ஞனை அருளாளன்தான் அறிவான் என்று பதில் கிடைக்கிறது.

‘இராமானுச! இனியுன் சிரோன் றிய கரைணக்கு இல்லைமாறு தெரிவுறிலே’.

The Wrong Equation-A Misconceived Parity.

(S. SATYAMURTI AYYANGAR, Gwalior.)

A deep and dispassionate study of the Vedas will reveal that Lord Narayana, also known as Vishnu, Vasudeva, Rama, Krishna etc., is the Supreme God, with none equal to or above Him. In XV-15 of Bhagavad Gita, Lord Krishna has said that the Vedas, in their entirety, reflect Him. (*Vedaischa sarvairahameva vedyah*). The position, in this regard, has been made abundantly clear, in the hymns of the Alvars, collectively known as ‘Divya Prabandham’ and placed beyond the shadow of a doubt. Actually, the Alvars, one and all, took utter refuge at the feet of Lord Narayana, the Consort of Mahalakshmi, their heart was the Sanctum of Narayana, their eyes saw everywhere, in all, in every event Narayana and their hands worshipped Narayana with choice flowers. As a Master, Father, Friend, Beloved and so on, they loved and adored Narayana. In short, they got dissolved in him, like milk, honey, sugar-candy and porridge. In that scintillating hymnal, Tiruvaymoli, Nammalvar dwelt on the supremacy of Lord Vishnu, in His ‘Para’ (transcendent) and ‘Vibhava’ (Incarnate) aspects, in the first decad (Tiruvoymoli) of the first centum and the second decad of the Second Centum, respectively. He then proceeded to establish His supremacy in ‘Arca’ (Iconic) aspect, as well, in the concluding decad of the fourth

centum, where the Alvar shakes off the stupor of the votaries of the minor deities, exhorts them to concentrate on the Supreme God, the one and only God and calls upon them to worship the Lord, in His iconic form, enshrined in Kurukur, the Alvar's birth place. This being the case, it would be grievously wrong even to suggest and much less, make a daring statement that the Alvars adored alike, Brahma, Vishnu and Siva and treated them all, on a par. Sometime back, an elderly Smartha gentleman, who reviewed a book on Nammaivar, even went to the extent of saying that the Alvar attained salvation only through his propitiation of all the three members of the Trinity, Brahma, Vishnu and Siva, for whom he had the same degree of reverence and cited, in support, the opening song of the very last decad (X-10-1) of Thiruvaymoli. This is obviously due to his utter ignorance of the subject, like many other superficial readers, without the requisite background, who tear, out of context, a few songs, here and there and misinterpret them, thereby confusing the minds of the lay public. In a recent book-review, which appeared in "Sri Ramanujan-3 & 8", the Editor has thrown adequate light on the subject, by way of clearing the possible misconception in the minds of the unfortunate readers, who might peruse the book in question, 'Tirumaladiyar' Strangely enough, by a Vaishnavite author, a bundle of contradictions and a tissue of mis-statements, hardly worth the notice of one of the Editor's rank and eminence and much less, a review from his erudite pen. Besides touching upon a few salient points, in the said review, the major portion of this essay will concentrate on 'Tiruvaymoli', by way of reinforcing the Supremacy of Lord Vishnu, to the extent possible, in the brief compass.

2. An oft-repeated slogan as it were, in the aforesaid book (Tirumaladiyar) is "Ari (vishnu) and 'Aran' (siva) are one and the same or are of identical greatness and importance". The misguided author could, of course, be left severely alone, had he not sought to support this fantastic statement of his, by citing, rather misquoting, the hymns of the Alvars, betraying his colossal ignorance of their contents. Poykai Alvar, the first of the Alvars, in the chronological order of their advent, has declared his exclusive allegiance to Tirumal (Vishnu), in stanza 64 of his 'Mutal Tiruvantati' and earlier, in stanza 15, he has stated unequivocally that, of the Trinity, the cloud-hued Vishnu is the Sovereign Master of all. The author of the book in question has quoted these stanzas all right and given out their meanings also, as above. But he gets into a sudden aberration and quotes stanza 5 of the same hymnal, to support his favourite stand of parity between 'Ari' and 'Aran' and goes to the absurd length of presenting Poykai Alvar as self-contradicting and muddle-headed, demonstrating, in the said song, the perfect identity of the

two gods and setting the pace for thinking along these lines, by the Vaishnavites. Far from establishing the identity of Vishnu and Siva, the song in question actually stresses the vast disparity between them, on various counts, viz., name, mount texts proclaiming their respective greatness, place of residence, activity, weapon and form, establishing the overwhelming superiority of Vishnu over Siva and even stating that the latter constitutes the body of the former. Stanza 74 ibid, is also pitched in the same key, where it has once again been pointed out that Siva, with matted locks, the insignia of an 'upasaka' is but the ward of Vishnu, wearing the long crown, the symbol of His Sovereignty, under the latter's benevolent protection. The author cites stanza 63 of the hymnal of Peyalvar to prove that he also subscribes to the parity between Vishnu and Siva. Actually the purport of this song is that Lord Venkatesa, enshrined in Tiruvenkatam is Tirumal, who had once presented on His person, the twin aspect of Sankara and Narayana—the Sankara Narayana. The bewildered author is probably not aware that Tondaradippodi Alvar has emphatically stated, in stanza 7 of 'Tirumalai':

"Sire! He alone is the supreme Deity, whose severe
bow routed Lanka, this is the absolute truth, you see....."

All the other Alvars have also pin-pointed Tirumal's overlordship and it is, therefore, a genuine exercise in futility to seek support from the Alvars for the author's fantastic slogan.

3. In reply to a query, supposed to have been put to him, by the people around, as to whether the Trinity standing in a row, Brahma, Vishnu and Siva, are of the same stature or one of them is superior to the other two or there is yet another power, superior to all the three, Nammalvar has furnished the reply in three stanzas, in a row, Tiruvaymoli I-3-6 to 8 as follows:

"Ye folks! better study dispassionately the authoritative texts highlighting the individual traits and course of conduct of Lord Narayana (Vishnu) Brahma and Rudra and in the process, fix your mind finally on whosoever impresses you as the Supreme Lord and worship him by reciting His names and the relative mantras. Such a study will easily reveal that Narayana is the internal controller of all, including Brahma and Rudra, that He is wholly Satvik, while the other two have a blend of 'rajasik' and 'tamasic' traits, so on and so forth;

May you study dispassionately, the authoritative texts and discern that there is but one God and that is Narayana, the Super-soul, residing in all, including Brahma and Rudra. With this knowledge, you will do well to attach yourselves firmly to Narayana, during the rest of your life-time;

If we cleanse our minds of the dirt of misconceived notion of parity among the 'Tirumurtis' through that bleaching agent, called wisdom, and worship daily at the benevolent feet of our Lord, the gracious consort of Mahalakshmi, all our past sins which had been tormenting us, so far, will die out at once, and we will be free from wants of any kind. It is never too late to switch on to the Lord thus; better repose on his lap, even while dying.'

4. One of Lord Vishnu's several names is 'Ananta', the endless. He is limitless and immeasurable, not being circumscribed by space and time. The unique feature about the supreme Lord is that He is not only not circumscribed by space and time but He also abides in all, without any exception, the sentient beings and the non-sentient things constituting, as it were, His bodies. It is this immense ubiquity of the Lord, in various forms, that the Alwar refers to every now and then and there is, therefore, no meaning in His being equated with the things and beings pervaded by Him, including Brahma, Rudra and other exalted devas. Elaborating this theme in Tiruvaymoli III centum, fourth decad the Alvar says in the eighth verse.

"Could I call Kannan, my Liege-Lord of wondrous traits and deeds,
Sporting the floral garland of tulasi, which honey sheds.
Who the worlds did with delight create and is by them adored,
As the lustrous One of sapphire hue or as Siva, who sports
The cool, crescent moon on matted locks and stands revered
(By his votaries) as the god supreme or as Nanmukan, (Brahma, the
four-headed) ?

Here, the Alvar points out that Siva, mistakenly revered by some, as the Supreme and Brahma, the four-headed, also form part of Lord Vishnu's possessions. Actually, these deities derive all their powers from Lord Vishnu, vide I-1-5, Tiruvaymoli. Again, in spite of their internal bickerings, these deities join together, in the face of a common danger and propitiate Lord Vishnu, in a body. The Alvar, therefore, advises in Tiruvaymoli IV-10-7, to seek refuge at the feet of Lord Adinatha, enshrined in Kurukur, with firm faith. It is worth while reproducing here all the verses, in this decad and yet, for the sake of brevity, just one verse (IV-10-5) is mentioned here, to drive home the point. Being self-explanatory, further comment is needless.

"Ye hardened perverts, led away by stories about Ilankam,
Jains, Buddhists, heretics, one and all! You see, the Lord Supreme,
Internal Controller of you and your deities, Polintuninrapiran does gleam
In Tirukkurukur, with paddy fields rich; better worship Him,
There isn't any untruth at all, in what I proclaim."

5. In Tiruvaimoli, VII-9-2, Nammalvar says that he was but the Lord's mouthpiece to repeat the words dictated by Him and still he was glorified by Him, as the great Author of the grand hymnal. Elucidating this further, the Alvar says that Lord Vishnu does precisely the same thing, in the case of the minor deities: Brahma is made to appear as the Creator of the worlds, while Siva is made to appear as the great destroyer of Tirupura (the three flying citadels) and so on, in respect of acts actually performed by the Lord, as their internal controller. The Lord, being the primate, the first and foremost, discharges the cosmic functions through Brahma, Rudra, Indra and the whole hierarchy, standing within them all as their internal controller. In dire contrast with Vishnu's magnanimity, the lesser gods, when propitiated, grant men their desires, but side by side, envy rankles in the hearts of the former over the latter's mounting stature and they seek an opportunity to pull the votaries down, to prevent their drawing level with those very gods, an unforgettable lesson from the episode of king Yayati. As regards Lord Vishnu's supreme control over all the three functions of emanation, sustenance and dissolution see also Lord Krishna's declaration in sloka 20 of chapter X of Bhagavad Gita. This can easily disabuse one of the wrong notion that Vishnu is but a co-functionary, on a par with the other two functionaries, Brahma and Rudra.

6. Reverting to the grossly misunderstood opening song of the very last decad of Tiruvaymoli (X-10-1) mentioned in passing, in para 1, the exact import of the song is given below:

The Lord is addressed in this song, as 'Muni', the sage, who contemplates and conceives the projects pertaining to the creation of the universe, its sustenance and dissolution and gets the work of creation and dissolution, discharged by Brahma and Rudra, respectively, permeating their souls as the Internal Controller. There is absolutely no question of parity among Brahma, Vishnu and Rudra and, at any rate, the Alvar would be the last person to think in terms of such parity and muchless, throw the slightest hint or suggestion to this effect. Seeing that he has already expounded the supremacy of Lord Vishnu, in I-1, II-2, II-8 & IV-10. If the Lord has been addressed in this song as 'Oh, four-headed Brahma!', 'Oh, triple-eyed Rudra!' it only connotes the body-soul relationship of the Lord and His subjects, the entire universe and all beings therein constituting, as it were, His bodies, Himself pervading them all, as the Inner Controller, the Super-Soul, c f. also VI-9-1 of Tiruvaymoli, where the Alvar has referred to the Lord, as pervading the five elements, Sun and Moon, Siva and Brahma as the Inner Controller of them all.

7. Dealing with the age of the Alvars towards the end of the book in question, the author endorses with an aura of judgement, the views of

Dr. Irasamanickkanar Swami Chidambaranar Purnalingam Pillai, M. Raghava Iyengar and other research scholars, who have fixed the age of the Alvars between the 7th and 9th century, A. D. At the same time, the author seems to be quite aware of the traditional view, as set out by Manavala Mamuni in stanza 4 of his 'Upadesa Ratnamalai' as this has been referred to, in the introduction. The attention of the reader is, however, invited to the essay on the subject from the mighty pen of Sri P. B. A. Swamy, a great boon indeed to the adherents of the traditional school and Research Scholars alike. An English version of this profound dissertation, supplied by this writer, appeared in 'Sri Ramanujan—209'. A dispassionate study of the said essay will surely provide the Research Scholars the necessary perspective and thereby alert them to the dire necessity for a drastic rethinking and a thorough re-orientation of approach to this hallowed theme.

— யூங்னரூலிமிஹைபாரியா வெலி—

திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் நமது பரமாਪ்தரான ஸ்ரீமது பயலே, விதவான், வி. நாராயணயங்கார் ஸ்வாமி 5—10—76-ல் அருளிய திரு முசத்தில் எழுதியிருப்பதாவது —‘புரட்டாசி மாதந்றுளிப் ஹப்ரியா பத்ரிகையில் திருக்கண்ணங்குடி திவ்யதேச அநுபவபரமான ஒரு வியாஸம் வெளிவந்தது ஸ்வது, இதை யெழுதியவர் தேவரீரிடத்தில் பலகால் பங்கப்பட்டு விச்ராந்தரான ஒரு வ்யக்தி விதீசஷமென்று தெரிகிறது. அந்த வியாஸத்தை தேவரீர் கடாக்ஷித்திருக்கலாமாகையால் அடியேன் சுருக்கமாக விஞ்ஞாபிக்கிறேன்;—“.....இப்படியிருக்க ஸ்ரீதேசிகனை அஸரதுக்யர், ஹீந்தருஷ்டாந்தம் கொடுத்தாரென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமயாசாரத்தில் எழுதிய தூஷணம் ஆழ்வார் விஷயத்திலும் முடிந்தது. வக்தா வுக்கே தோஷமாப். ஆகையால் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச் செய்ததெல்லாம் பூர்வாசார்யஸம்மதமே.” என்றெழுதியுள்ளார். இது அடியேனுக்கு நன்றாகப்புரியவில்லை. ஸ்ரீராமா நுஜன் மூலமாகத் தெளிவிக்குப்படி பிரார்த்திக்கிறேன் —’ என்று.

சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கிறேன். ஸ்ரீந்றுளிப் ஹப்ரியா மாதந்தேசாறுப் பணக்கு வருவதுண்டு. ஆனால் நேத்ரசிகித்ஸகருடைய வலிதான கட்டளையினால் வாசிப்ப தில்லை. ஆவச்யகமான வீஷயங்களை வாசித்துக் காட்டுவார் பக்கல் கேட்டறிவு துண்டு. அஸம்பத்தப்ரலாபங்களைக் காண்பதுமில்லை, கேட்பதுமில்லை. ப்ரக்ருதம் இரண்டே வார்த்தை. ‘ஏனிகீர்த்தி யிராமானுசமுனி யின்னுரை சேர், சீரணி சிந்தையினேம் சிந்தியோமினித் தீவ்ளையே’ என்றாலுளிச் செய்தவர் ஸ்வாமிதேசிகன். அவர் ஹஸ்திகிரி மாஹுத்மியப்பிரபந்தத்தில் “தொண்ணடயண்டல வேதியர் வாழவே” என்று முன்னம் ஸாமாந்யமாக வருளிச் செய்து. உடனே அதைத் தாழே விவரித்தருள்பவராய் “தூயதென்யறைவல்லவர்வாழவே” என்று விசேஷித்துப் பாசரத்தை முடித்தார். இங்குண தெண்கலையார்களை காழ்ச்சியருளின் ஸ்வாமி தேசிகனை தூஷிப்பவருளரேல், அன்னவர்களை ‘என்னுதபோதெல்லாம் இனியவாறே’ என்றிருப்போம். நாம் தேசிகன் சாதித்தருள்ளதெல்லாப் பூர்வாசார்யஸம்மதமே.

ஸ்ரீ காஞ்சீ தேவப்பெருமானுடைய கஜேந்திராழ்வான் திருமண்காப்புத் தீர்ப்பு திருவல்லிக்கேணி யில் பாராட்டுவிழு

I

(A. ராமானுஜசாரி, B.A., 69 பெருமான்கோவில் நெடு, ஈசநா, சென்னை-15)

எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்ய—கீதாபாஷ்ய க்ரந்தங்களில் இதரருடைய வியாக்யானத்தில் காணப்படும் அபார்த்தங்களைக் கண்டித்துள்ளார்; ஆனால் அவர்களை மறைமுகமாகக்கூட இழிவாகவோ, ஏனான்மாகவோ, குறைத்தோ எழுதவில்லை. இதேமாதிரி ஸ்ரீமணவாள மாழுன் களும் நம் பூர்வாசார்யர்களுடைய கொள்கை களுக்கோ அல்லது வியாக்யானங்களுக்கோ மாறுபட்டு எழுதிய சிலரை அவர்கள் எழுதியது சரியல்ல என்று சாதித்து எது சரியானது என்பதைக் காட்டியுள்ளாரே யொழிய அவர்களைத் தாழ்த்தி யாருடைய மனமும் புண்படும்படியாகக் குறிப்பிட வில்லை இம்மஹாசார்யர்களுடைய அடியை யொற்றி நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உயர்ந்த பண்புக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்தது 26-9-76 ஞாயிற்றுக்கிழமை திருவல்லிக்கேணி தென்னுசார்ய சம்பிரதாய சபையின் ஆதரவில் நடந்த ‘தேவப்பெருமாள் யானை திருமண்கேஸ் தீர்ப்பு’ பாராட்டுவிழு.

கீழ்க்கோர்ட்டுகளிலிருந்து உயர் நீதி மன்றம்வரை யானைக்குத் தென்கலைத் திருமண்காப்புதான் சாத்தவேண்டும் என்ற தீர்ப்பை சமீபத்தில் தெஹுகோர்ட்டிலே பெஷல் பெஞ்சாம் ஊர்ஜிதம் செய்தது யாவரும் அறிந்ததே. தனசரி பத்திரிகைகளைல்லாவற்றிலும் விரிவாசப் பிரசரமாகியுள்ளது. இந்த வழக்கு நூறு வருஷங்களுக்கு மேலாகவே நடந்து வந்திருக்கிறது. சரித்திரபூர்வமான இந்த வழக்கில் இரவும் பகலும் பல பூராதன ரிகார்டுகளை ஆராய்ந்து நியாயாலமங்களில் வாதாடி பேரருளாளன் சன்னிதியில் நமக்குள்ள பாத்யதைகைளை காப்பாற்றிக் கொடுத்த வழக்கறிஞர்களை, முக்கியமாக ஸ்ரீான் உ. வே. V. N. வெங்கட வரதா சார்யல்வாமி, அவர்களை அடிவேகேட் ஸ்ரீ ஸ்ரீசைலம் அய்யங்கார், இன்னும் ஸ்ரீமான்கள் K. E. ராஜகோபாலாசாரியார், G. கிருஷ்ணமாசாரியார், P. B. அனந்தாசாரியார் இவர்களையும், இவ்வழக்குக்காகப் பல வருஷங்களாகப் படாதபாடுபட்ட ஸ்ரீமான்கள் காஞ்சி நல்லப்பா, ஜீயப்பங்கார், V. P. நரசிம்மாச் சாரியார், இவ்வழக்கிலேயே தன் வாழ்நாள் பூராவையும் கழித்த காலம்சென்ற ஸ்ரீமான். உ. வே. T. T. பாஷ்யமய்யங்கார் அவர்களையும் பாராட்டவும் அவர்களுக்குத் தங்கள் கிருதஜ்ஞதையைத் தெரிவிக்கவும், திருவல்லிக்கேணி தென்னுசார்ய சபை இக்கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் ஞான வயோவருத்தராய் எழுந்தருளியிருக்கும் மஹாமஹிமோபாத்யாய ஸ்ரீமான். உ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி இந்த விழாவுக்குத் தலைமை வகித்தது சாலப் பொருந்தும். இவ்விழா நடந்த வானமாமலை மடத்தில் எள்ளுபோட்டால் எள்ளு விழாது என்னும்படி அவ்வளவு பெருந்தரள் கூடியிருந்ததைக் குறிப்பிடவேண்டும்.

மேலும் இதில் பெரிய அளவில் இனான்கள் கலந்துகொண்டதை சம்பிரதாயத்திற்கு ஒரு நல்ல சுபகுசகமாகக் கொள்ளலாம். கூட்டத்தில் மேற்சொன்ன வழக்கறிஞர்களைத்தவிர முன்னால் ஜட்ஜா உயர்திரு கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார், அடிவேகேட் ஸ்ரீ சம்பகேசயங்கார், R. V. ஸ்ரீ சேஷாத்ரி ஜயங்கார் போன்ற பல

பெரியோர்களும் பிரசன்னமாயிருந்தனர், கூட்டம், ஸ்ரீமான். உ. வே. காவற்சேணி அனந்தாசார்ய ஸ்வாமியின் திவ்யப்பிரபந்த இறை வணக்கத்துடன் ஆரம்பித்தது. தென்னுசார்ய சபையின் தலைவர் அட்வகேட் ஸ்ரீமான் வீரராகவாசாரியார் சபையின் நோக்கத்தை விளக்கினார். அடுத்தபடியாக, ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் முதலிய சன்னிதிகளிலிருந்து வந்த பெரிய மாலைசௌ இவ்வழக்கில் முக்கிய பங்கெடுத்துக் கொண்ட மேலே குறிப்பிட்ட வழக்கறிஞர்களுக்கும் பெரியோர்களுக்கும் ஸ்ரீமான் அண்ணங்கராசாரியர் சாத்தி, பொன்னைடை போர்த்தி ஸதஸ்லின் கரகோவித் துடன் கெளரவித்தார். P B A. ஸ்வாமி தம் தலைமையுரையில் அட்வகேட் வேங்கட வரதாச்சாரியாருடைய நுண்ணிறவு, ‘ப்ரதிபா’ முதலிய ப்ரபாவங்களைப் பரக்கப் புகழ்ந்துபேசி மேலும் சொன்னார். “அவருடைய பெரு முயற்சியால் தான் கோயில் திருமலை பெருமாள் கோவில் சன்னிதிகளில் நமக்குள்ள பாத்யதைசள் காக்கப்பட்டன. பலகாலமாக நம் வரதனுடைய கஜேந்திரன் ‘நாராயண ஓ! மனிவன் ணை நாக சென்யாய்! வாராய் என் ஆரிடரை நீக்காய்’ என்று வாய்விட்டுக் கதறின்தை எம் பெருமான் திருச்செவிசாய்த்து ஸ்ரீ வெங்கடவரதாச்சார் மூலமாக அதன் அல்லல் களை தீர்த்துவைத்தார். ஸ்ரீவெங்கடவரதாச்சாரியர் வயோவருத்தர் சமீபத்தில் திருமேனி பாங்கில்லாமலிருந்தது. பல இன்னல்களுக்கு நடுவேயும் சம்பிரதாய நன்மையையே லட்சியமாகக்கொண்டு வழக்கை வெற்றிகரமாக நடத்தி அழியாப்புச்சுக்குப் பாத்திரமாயுள்ளார்” என்றார். மேலும் இவர் ப்ரபாவங்களைக் கொண்ட இரண்டு தமிழ் வெண்பாக்களையும் மூன்று சமஸ்கிருத ச்லோகங்களையும் ஸ்ரீ அண்ணங்கராச்சாரியார் ஸதஸ்லில் சமர்ப்பித்து விளக்கிக்காட்டி, அவைகளைத் தம் திருக்கையாலெழுதிய ஸ்ரீ பெருந்தேவித்தாயார்—பேரருளாளன்” பெரிய புகைப்படம் ஒன்றையும் வெங்கடவரதாச்சாரியாருக்கு அளித்து கெளரவித்தார். பிறகு இவ்வழக்கில் வேங்கடவரதாசாரியாருக்குத் துணைபுரிந்த ஸ்ரீ ஸ்ரீசைலம் அய்யங்காரையும் புகழ்ந்து மங்களசாலனாம் செய்தார். ஸ்வாமி மேலும் பேசுகையில் ஸ்ரீமான் உ. வே. G கிருஷ்ணமாசாரியார் கீழ்க்கோர்ட்டுகளில் மூலரிகாரடுகளைத் தேடி எடுத்து ஆராய்ந்து படாதனப்பட்ட பரிச்சமங்களை ஊபகப்படுத்தி அவருக்கு சப்பிரதாயம்மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறதென்றார். இவ்வழக்கில் பங்கெடுத்துக்கொண்ட பெரியார் யாவருடையவும். முக்கியமாக காலம்சென்ற T.T. பாஷ்யம் அய்யங்காரர் ஸ்வாமியின் சேவையை ச்லாகித்துப் பேசினார். பிறகு ஸ்ரீமான்கள் ஜீயப்பங்காரர் ஸ்வாமி, V. P. நரசிம்மாசாரஸ்வாமி, பேராசிரியர் மணவாளய்யங்காரர், அட்வகேட் P. B. அனந்தாசாரியார் முதலியோர் ஸ்ரீவெங்கடவரதாசாரியருடைய பல திறப்பட்ட திறமைகளைப் பாராட்டினர். அடுத்தபடியாக பேசின ஸ்ரீ G. கிருஷ்ணமாச்சாரியர் “யானைதிருமண்கேஸ் தீர்ப்பு” ஊர்ஜிதமான தும் ஒரு சகாப்தம் முடிந்த தென்பதே என்னபிப்பிராயம். நம் சம்பிரதாயத்தில் ஒற்றுமை நிலவினால் நாம் இழந்திருக்கும் இன்னும் பல பாத்யதைகளை மீண்டும் பெறலாம். இப்பாத்யதைக் கொல்லாம் எம்பெருமானுக்கு நாம் செய்யக்கூடிய கைங்கரர்யங்களாகவே கருத வேண்டும்” என்றார்.

ஸ்ரீமான் வெங்கடவரதாசாரியார் தன்கை கெளரவித்ததற்கு கிருதஜ ஞாதையைத் தெரிவித்து மேலும் வருமாறு கூறினார்: “அடியேனுக்கு நம் சம்பிரிதாய

விஷயங்களும் தென்கலை வடகலை என்பதற்கு இலக்கணமும், உபய வேதாந்தம் என்றால் எதைக் குறிக்கிறது என்பதும் ஸ்வாமி அண்ணங்கராசாரியாருடைய பல ஸ்ரீ ஸாமக்திகளிலிருந்துதான் தெரிந்து கொள்ளலாயிற்று. காஞ்சியில் தென்கலை-வடகலை வழக்குகள் ஒருநூற்றுண்டுக்கு மேலாகவே தொடர்ந்துவாந்துகொண்டிருக்கிறது” என்று சொல்லி யானைத் திருமணகாப்பு வழக்கின் வரலாற்றை ஆரம்பத் திலிருந்து சுருக்கமாக எடுத்துரைத்தார்.

அடுத்தபடியாக ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியாருடைய நியமனத்திற்கிணங்க முன்னால் ஜட்ஜா ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் ஆற்றின சொற்பொழிவின் சாரம் வருமாறு. “மேற்கு ஜெர்மனிக்குச் சென்று ஒருமாதம் கழித்து இப்போது தான் வந்தேன். இன்று ஸ்ரீமான் அண்ணங்கராச்சாரியார் ஸ்வாமிகள் உபந்யாஸம் செய்யப்போவதை அறிந்ததும் மற்றவர்களுடன் கூட அடியேனும் அவருக்குப் பல்லாண்டு பாடவே இங்கு வந்தேன். ஸ்ரீஸ்வாமி ஸ்ரீவைஷ்ணவசச்பிரதாயத்தின் நிகரற்ற தூண். இவருக்கு நிகர் இவரே. 90—வயதை எட்டிப்பார்க்கும் மூன்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ திக்கஜங்கள் வெங்கடவரதாச்சாரியார், G. கிருஷ்ணமாச்சாரியார், அண்ணங்கராச்சாரியார் ஸ்வாமி—இங்கு சேர்ந்து சேவை சாதிப்பது எனக்கு மிக மகிழ்ச்சியையும் பூரிப்பையும் அளிக்கிறது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணமாச்சாரியார் என்றெளாகிக் குரு. அவர் நிழலில்தான் நான் வக்கீல் துறையில் முன்னேறினேன். என் மகிழ்ச்சிக்கு மற்றெருந காரணம் இன்றைய பாராட்டுக்கூட்டம் மிக அடக்கமாயும், பரபரப்பின் நியும், ஒருவர் மனதையும் புண்படுத்தாமல் சொற்பொழிவுகள் நடந்ததுமாகும். இதுவே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தின் உயர்ந்த பண்பாகும் பலவிதத்திலும் இந்நிகழ்ச்சி என்மனதை மிகவும் சுவர்ந்தது” என்றார்.

பிறகு ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியார் “இடாமானுசமுனி வேழும்” என்ற விஷயத்தைப்பற்றி இராமவேழும், அனுஜவேழும், முனிவேழும், இராமானுஜமுனி வேழும் என்ற தலைப்பில் அற்புதமாக உபந்யஸித்தார். சபைகாரர்யதரிசி ஸ்ரீமான் நாசிம்மாச்சாரியாருடைய வந்த நேபேசாரத்துடன் விழா இனிது முடிந்தது.

நித்யஸ்ரீ: நித்யமங்களம்.

— * . —

காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீதேவராஜ் ஸ்வாமி தேவஸ்தானம். P. B. A.

இந்த தேவஸ்தானத்தில் சில காலம் ஏகதேசமாக தர்ம கர்த்துபதவியை வழித்துவந்த தாதாசாரர்யவைச் சஸ்தர்கள் தர்மபரிபாலனங்களை ஒழுங்கு பாடாகச் செய்வதிலையென்றும் அவர்களை விலக்கி நியாயம் செலுத்தவேண்டுமென்றும் சுமார் 70 வருஷங்களுக்குமுன் வியவஹாரம் (ஸ்கிம்கேஸ்) ஆரம்பமாயிற்று. அது 60 வருஷங்களுக்குமுன் சென்னை தெற்கோர்ட்டாரவர்களால் ஒருவாறு முடிவு செய்யப்பட்டது. எங்கனேயென்னில், தாதாசாரர்ய வம்சஸ்தர்களில் ஐந்து பேர்கள் தர்மகர்த்தாக்களாயிருக்கவேண்டுமென்றும், ஒவ்வொரு ஏராட்சில் ஒவ்வொருவர் எக்ஸிக்யூடிவ் டிரஸ்டியாக இருந்து அதிகாரப் செலுத்திவர வேண்டியதென்றும், இவர்கள் அநீதியாக நடந்துகொண்டால் அதைப் பரிசீலனை

செய்து நியாயம் செலுத்துவதற்காக இவர்களுக்குபேல் ஒரு ஸ மபர்விஷன் போர்டு இருக்கவேண்டியதென்றும், அந்த போர்டில் ஒரு தென்கலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், (தாதாசார்யரல்லாத) ஒரு வடகலை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், ஸ்ரீ வைஷ்ணவரல்லாத ஒரு ப்ராஹ்மனர் ஆக மூவர் அதிகாரிகளாக இருந்து தனிக்கை செய்யவேண்டிய தென்றும்; அவசியம் நேருங் காலங்களில் இந்த ஸ்கிமை மாறுதல் (மாடிபிசேஷன்) செய்யலாமென்றும் முடிக்கப்பட்டது. அவ்விதமாகவே சுமார் பதினைந்து ஏராஷ்டாலம் நடந்து வந்தது.

அதிலும் தரும நிர்வாஹங்கள் மிகவும் சிர்கேடாகவேயிருந்ததனால் மறுபடியும் ஸ்கிம் மாடிபிசேஷன் செய்யப்படவேணுமென்று (தென்கலை ஸம்ப்ரதாயஸ் தர்களால்) வியாஜ்ஜியம் தொடுக்கப்பட்டது. அப்டோது சுமார் பத்து வருஷங்களம் ஷெத் தாதாசார்ய வம்சஸ்த தர்மகர்த்தாக்கள் அறவே விலக்கப்பட்டு ஸ்மார்த்த ப்ராஹ்மனரொருவர் ரிலீவராக ஜில்லா கோர்ட்டாரால் நியமிக்கப் பெற்று தேவஸ் தான் பரிபாளனம் நடந்து வந்தது. அந்த வியவஹாரமானது விசேஷபலனைப் பெறுவியாமலே முடிந்திட்டதனால் மறுபடியும் ஷெத் தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களே ஐந்து பேர்கள் தர்மகர்த்தர்களாக இருந்துவர நேர்ந்தன. வாதிகளான தென்கலையார்களால் சென்னை ஹெகோர்ட்டில் அட்பீல் செய்து கொள்ளப்பட்டிருந்தது. அந்த அட்பீல் (A. S. 175 of 1939) 17—1—1941 தேது யில் கனம் ஜட்ஜ் வார்ட்ஸ்வொர்த் துரையவர்களாலும் ப்ராஹ்ம ஸ்ரீ. கனம் ஜட்ஜ் பதஞ்சலிசாஸ் திரியவர்களாலும் பரிஷ்காரபாக முடிவு செய்யப்பட்டது. இந்த முடிவின் ஸாராம் சங்களை மேலே விளக்கிக் காட்டுகிறோம்.

ஷெத் தாதாசாரியர்களுக்குண்டான இந்த தர்மகர்த்தருத் வஹக்கானது பரம் பரை மிராசா? அன்று? என்கிற ஒரு வியாஜ்ஜியமும் (O. S. 8 of 1940) தனிப்பட நடந்தது. பரம்பரை மிராசுதான் என்று முன்னம் ஜில்லா கோர்ட்டில் முடிந்திருந்தது. அதன்பேரில் தென்கலையார் ஹெகோர்ட்டில் அட்பீல் செய்துகொள்ள, பரம்பரை மிராசு அல்ல என்று தீர்மானிக்கப்பட்டுக் கீழ்க்கோர்ட்டுத் தீர்ப்பு வலிதாக மறுக்கப்பட்டது

கடைசியான முடிவு என்னவென்றால்; ஸ்ரீ வைஷ்ணவரல்லாத ஒரு ப்ராஹ்மனர் (ஸ்மார்த்தர் அல்லது மாதவர்) ஸர்வாதிகார ஸம்பந்தரான மானேஜிங் டிரஸ்டியாக சம்பளத்தில் நியமிக்கப்படவேண்டும். தேவஸ்தான் ஸம்பந்தபான லெளிக்கவைத்திக ஸகல அதிகாரங்களும் அவசொருவர்க்கே அதீனம். தாதாசார்ய வம்சஸ்தர்களில் கீழ்க்கண்ட வகுப்பிலும் மேலண்டை வகுப்பிலுமாக இரண்டு பேர்கள் ஒருவிதமான அதிகாரமுமின்றிக்கே நாமமாத்ரமான (ஹாரெரி) டிரஸ்டிகளாக இருக்கவேண்டியது. மானேஜிங் டிரஸ்டியின் நடந்த டிச்னகங்களின் மீது தனிக்கை பார்க்கவேண்டிய அதிகாரம் முழுவதும் ரிலிஜியஸ் எண்டோ மெண்டு போர்ட்டைச் சேர்ந்தது. ஷெத் ஸ்கிம் கேஸ் அப்பீல் வாதிகளான (அடியேன்) ஸ்ரீ காஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர் முதலான (எழு) தென்கலையார்களுக்கு கோர்ட்டு காஸ்டு சுமார் ரூ. 450 வரையில் தேவஸ்தானத்திலிருந்து செலுத்த வேண்டியது என்பது தீர்ப்பின் ஸாராம்சம்.

ஃதி தீர்ப்பை கோர்ட்டாச் வெளியிட்டவைலில், அப்போது தர்மகர்த்தாக்களாக இருந்து வந்த தாதாசாரியர்கள் “நாள்து வைகாசி மாதத்தில் நடை பெறவேண்டிய ப்ரஹ்மோத்ஸவம் வரையில் நாங்களே யிருந்து அனுபவித்துவிட்டு உடனே விலகிப்போய் விடுகிறோம்; கோர்ட்டார் தயவுசெய்து அந்தப்படிச்கு உத்தரவு அளிக்கலே ணும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதைக் கோர்ட்டார் சிறிதும் அநுமதிக்கவில்லை. “நாள்து மார்ச்சு மாதம் 17-ஏக்குள் இந்த ஆர்டர் ஆசாரத்திற்கு வரவேண்டியது அவசியம்” என்று முடிவு செய்திட்டார்கள். அப்படியே அன்று முதலாகவே ஆசாரத்திற்கு வந்துவிட்டது. வந்துகொண்டிருக்கிறது.

பகவத்ஸ்நந்திதிகளில் தர்மகர்த்தாக்கள் என்கிற பதவி கிடைப்பது ஸாமான்யமல்ல. ஐந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவப்பயன் என்னே ணும். அப்படி அலப்பு வாபமான பதவியைப் பெற்றவர்கள் உண்மையில் தர்மகர்த்தாக்களாகவே இருந்து வந்தால் ஒரு பங்கமுமடையாமல் நீரூழி வாழ்வர்களேன்பதில் ஜயமில்லை. தர்மகர்த்தாக்களாக நியமிக்கப்பட்டு வந்துகேர்ந்த அன்றைக்கே தர்மஹத்தாக்களாகத் துணியுமவர்களைப் பற்றி நாம் இங்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது என்ன இருக்கிறது? ஸ்ரீ காஞ்சி வரதராஜன் தேவஸ்தானமானது பலவகையிலும் ப்ரவித்தி பெற்றது. இதற்கு நிகரான திவ்யதேசம் வேறொன்றில்லையென்றே சொல்லலாம். இப்படிப்பட்ட திவ்யதேசத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆலயங்களுக்கு உரிய லக்ஷணங்கள் நெடுநாளாக மிகவும் பங்கமடைந்திருந்தன. ஆழ்வார்களுக்கு திருநஷ்டத்திரங்கள் கொண்டாடுவதும், பகல் பத்து, இராப்பத்து என்கிற அத்யய ணேத்ஸவத்தை விபவமாக நடத்துவதும் முதலியவை வீஷ்ணுவாலயங்களுக்கு விசேஷ லக்ஷணங்கள் என்பது நாம் சொல்லவேண்டுமோ? ஆழ்வார்கள் இருக்கு மிடம் தெரிபாமல் மூலையிலொடுக்கி வைத்திட்டு, அவர்களுடைய வந்திதிகளின் வாசல்களில் மண்சுவரெழுப்பி முள்ளடைத்து.....இப்படியாகச் செய்து வைத்திருந்தார்கள் முன்னேயிருந்த டிரஸ்டிகள். கோஷ்டியன் பெறுமைகளோ, ஆழ்வாராசார்யோத்ஸவ பசிபாலன வைபவங்களோ எல்லாம் ஒருவகுப்பின் ருடைய பெருமையாகவே யிருக்கின்றனவென்கிற நிர்வேதத்தினால்—திருவயிற் தெரிச்சவினால்—தேவாலய லக்ஷணங்களையல்லாம் சீர்குலைத்து நடத்திவந்தார்கள். மணவாளமாமுனிகளில்லாமல் அத்யய ணேத்ஸவம் நடத்தக்கூடாதென்கிற நியாயாலபத்தீர்ப்பு இருந்ததனாலே என்பது வருஷகாலம் அத்யய ணேத்ஸவத்தையே அடியோடு அடக்கியிருந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட சில்லிஷுமங்கள் பண்ணியுறைக்குங்கால் பாரதமாம்.

ஆதியில் தாதாசார்ய வம்சத்தவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பெருமைகளெல்லாம் மணவாளமாமுனிகளிடத்தில் பக்திஸம்பத்தினாலேயே என்பது அவர்களின் உள்ள முனர்ந்த உண்மை. என்றைக்கு இவர்கள் மணவாளமாமுனிகளிடத்தில் பகை கொண்டு நடக்க ஆரப்பித்தார்களோ அன்றைக்கே இவர்களுடைய ஸ்ரீ கணிக்கத் தொடங்கிற்று. ஸ்ரீபெரும்பூதார் எப்பெருமானார் ஸந்திதியில் இவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட மரியாதைகள் இருந்தன! காஞ்சி கோஷ்டத்திரத்து ஸலவேத வாசயங்கள்

களிலும் எப்படிப்பட்ட மரியாதைகள் இருந்தன! அந்தோ! எல்லாம் மின்தன. இவ்வளவுக்கும் யாது காரணமென்பதை பூரி வைஷ்ணவர்கள் லாத (ஸ்மார்த்தர்களான) மத்யஸ்த அதிகாரிகள் உள்ளபடியே கண்டறிந்து சிலாசாஸநப்போல் எழுதிவைத்திருக்கின்றார்கள். பூரிபெரும்பூதூர் ஸந்நிதி விஷயமாக வைகோர்ட்டார் அவதரிப்பித்த ஜட்டுமெண்டில் சிறந்த ஆராய்ச்சியுடன் அழுத்தமாக எழுதி வைத்திருக்கிற வாசகம் அச்சாகி வெளிவந்துள்ளது. பேலே நாம் எழுதியுள்ளது தான் அதில் ஸாரமாகவும் வியக்தமாகவுமிழுள்ளது.

பூரிபெரும்பூதூர் வியவஹாரஸாரம் சுருக்சமாசக் கேள்வி. பூர்மான் V. கிருஷ்ணஸாமி ஐயர் என்பவர் அவ்வூர் வியவஹாரத்தில் வடக்லையார்களுக்கு வக்கிலாக இருந்துவந்தார். அப்போது அவர் வழக்கை நடத்திவருகிறார். திடீரென்று அவர் ஜட்டு பதவியில் நியமிக்கப்பெற்றார். அவருடைய டெஞ்சில் கடைசியான வொரு (பூரிபெரும்பூதூர் வியாஜ்ஜிய) அப்பீல் விசாரணைக்குப் போட்டிருந்தது. அது தென்கலையாருக்குத் தெரிந்தவுடனே, அக்காலத்தில் பிரடல க்கிலாசப்புக்குப்பெற்றிருந்தவரும்.. பூரி உ. வே. V. N. வெங்கடவரதாசாரியர்ஸ்வாமிக்கு மாமனுருமான பூரி. T. ரங்காசாரியர்ஸ்வாமிகள் தென்கலையார்களுக்கு க்கிலாயிருந்தபடியால் (பூரிபெரும்பூதூர் தென்கலையார்கள்) அர்டப் ஒழிச்சென்று. “இந்த கிருஷ்ணஸாமி ஐயரவர்கள் வெகுகாலமாக டெக்லையார்களுக்கு க்கிலாயிருந்துவந்தபடியால் இவருடைய கோர்ட்டில் எங்களுக்கு நியாயம் கிடைக்காதென்று மனுகொடுத்து, அப்பீலை வேறு ஜட்ஜின் பெஞ்சுக்கு மாற்றி த்தரவேணும்” என்று மன்றுடிக்கேட்டுக்கொண்டார்கள். பூரி. T. ரங்காசாரியர்ஸ்வாமிகள் இந்த வேண்டுகோளுக்குச் சிறிதும் இணங்கவில்லை. “இவ்விதமாக நான் மனுகொடுக்கமுடியாது, ரேவறு வக்கிலைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்; உங்கள் ரிகார்டுகட்டுகளையும் எடுத்துக்கொண்டுபோங்கள்” என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார். கடைசியாக அந்த ஜட்ஜின் பெஞ்சிலேயே விசாரணை நடத்தலேண்டிவந்தது. தென்கலையார்கள் தங்களுக்கு அபஜயம் தின்னைபென்று நிச்சயித்து எவ்விதமான சிரத்தையும் கொள்ளாபவிருந்துவிட்டார்கள். சனம் ஜட்ஜிக்ருஷ்ணஸாமி ஐயரவர்கள் உபயகலையாருடையவும் ரிகார்டுகளை ஆரா அமரப் பரிசீலித்திருந்தவராதலால் இரண்டொரு நாழிகைக்குள் அப்பீலை அலம்பிக்கவிழ்த்துவிட்டார். அந்த தீர்ப்பில்தான் அந்த ஜட்ஜ்மன்றாநுபாவர்தான் தாதாசாரியர்களைப்பற்றி எழுதி வருகையில் “இவர்களுக்கு மணவாள மாழுனிகளிடத்தில் என்றைக்கு துவேஷமுண்டாயிற்கிற அன்றைக்கே இவர்களிடம் அழுகுடி புகுந்தது” என்று எழுதிவைத்திருக்கிறார். இதை நாம் இன்றை எழுது கிரேமல்லோம். ஜட்டுமெண்டுவாசகங்களுடன் பல்கால் எழுதி வெளியிட்டுள்ள விஷயமிது.

தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியை ஆண்டுவந்த பழைய டிரஸ்டிகள் நேடி ஸன்னிதியில் மணவாளமாழுனிகளுக்கும் மற்றுமுள்ள ஆழ்வாராசாரியர்களுக்கும் இழைத்த தீங்குகள் உண்மையாகவே ராமாயணமும் பாரதமும் போன்றனவு. அவை நமது டல புத்தகங்கள் மூலமாக வெளிவந்து மிருக்கின்றன. கோர்ட்டு ரிகார்டுகளிலும் ஏறிக்கூடக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட தீங்குகள் அற்றேழுமியவேணு

மென்றே இந்த தேவஸ்தானத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்லாத பிராமணர்கள் அதிகாரம் செலுத்தும் டிரஸ்டியாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். 17-3-41 தேதி முதலாக மேலே குறித்த பிராமணர்களின் அதிகாரத்திலேயே இந்த தேவஸ்தான நிர்வாஹம் நடைபெற்று வருகின் றது. ஆழ்வாராசாரியர்களின் திருங்குத்ரோத ஸவ பரிபாலனங்களும் அத்யயநோத்ஸவமும் பணவாஸாயாமுனிகளின் திருங்குத்ரோத ஸவமும் இந்த தேவஸ்தானத்தில் பல ரூஷங்களாகவே நிறுத்தப்பட்டு அதுவே ஒரு மாழுலாக வந்திருந்தபடியால் மத்யஸ்தர்களான புது டிரஸ்டிகள் நியமிக்கப்பட்டுங்கூட அநாதிமாழுஸ்படி உத்ஸவத்தினை நடத்த ஸளகரிய மில்லாமல் பேரைவே அவைகளுக்காகத் தனி வியாஜ்ஜியங்கள் நடத்தி அநாதி மாழுஸ்கள் அநேகமாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டன. அவை சில ஏராஷ்டாலமாகவே ஒழுங்காக நடந்து வருகின்றன. அவை நடக்க ஆரம்பித்த பிறகு தான் இந்த தேவஸ்தானத்தை விஷ்ணுவாலயமென்று சிறப்பித்துச் சொல்ல அவகாசமுண்டாயிற்று. ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஃ. நரலிம்ஹெய்யரவர்களேன்பவர் இவ்வாலயத்தில் சில வருஷங்கள் எக்லிசியூடில் டிரஸ்டியாயிருந்து நல்ல புகழ் பெற்றார். ஸகல பக்தர் களும் அவரையே அடிக்கடி நினைக்கிறார்கள்.

தேவப்பெருமாள் தேவஸ்தானத்தில் அநாதியாச நடைபெற்றுவரும் காரியங்களெல்லாம் திவ்யப்பாபந்தகோஷ்டிக்கு ஆதிக்யங்கொடுத்தே நடந்து வருகின்றனவென்பதையும் சிறிது முதலிக்கிறோம். வைகாசி மாதத்தில் நடைபெறும் வஸந்தோத்ஸவம் ஏழு நாட்களிலும் தேவஸ்தான திட்டமாக வஸந்தமும் சந்தனமும் விநியோகம் செய்வது வழக்கம். பெருமாள் ஈன்னிதி வீதி யெழுந் தருளித் திருப்புகையில் திருவடியை ஸன்னிதி வாசலில் திவ்ய ப்ரபந்த கோஷ்ட தொடங்கும் போதுதான் அவை விநியோங்குசெய்வது நாளைச்சும் வழக்கம், இங்குள்ள பலபல விஷயங்கள் தெரிவிக்கவேண்டியளையுண்டு டலகால் நாம் தெரிவித்திருப்பவை மாச்சரியமற்ற மதியுடன் காணத்தக்கவை.

தாகாசாரியர்களின் மூலபுருஷர்கள் ஆதியில் தென்கலையார்களாகவே யிருந்தனரென்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. அவை நம்மால் ஸெயிடப் பட்டுமிருக்கின்றன. இதனால்தான் இவர்களுக்கு இத்தேவஸ்தானத்திலும் இத்தகைய வேறு சில தேவஸ்தானங்களிலும் முச்சியமான சில மரியாதைகள் இருந்தன. இவர்கள் கலை மாறினபிறகும்கூட பலவாண்டுகள் சோவில் மாழுஸ் படியே தங்கள் சொந்த கிருஹங்களிலும் சுபாகப சந்தஸ்ப்பங்களில் மனவாள மாழுனிகளின் தனியினையே ரக்ஷித்து வந்தார்கள் என்பது சோர்ட்டு ரிகார்டுகளினால் விளங்கும். இதை யொட்டியே இவர்களுக்கு ஸ்ரீ தேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தானத்தில் கர்மகார்த்தருத்வம் ஏற்பட எம்பெருமான் சங்கற்பித்தான். ஆனால் இவர்கள் ஸஹ வாஸ தோஷத்தினால் இக்கோயிலில் ஆழ்வார்கள் ஸந்நிதி விஷயத்திலும் அருளிச்செயல் அநுஸந்தான விஷயத்திலும் பலவித அபசாரங்கள்பட ஆரம்பித்ததிலிருந்து இவர்களுடைய ஸ்ரீயானது குறையத் தொடங்கி கடைசியில் தேவஸ்தான முழு நிர்வாஹமும் பொது பிராஹ்மணர்களின் கைச்சு மாறியது.

வடசலையார்களுக்குப் பொதுவாக ஆட்சி ரீட் டி லுப் அருளிச்செயல் விஷயத்திலும் ப்ரதிபத்தி கிடையாதென்பது டீகார்ட்டு தீர்ப்புகளினால் விளங்கக்

கூடிய விஷயம். திருப்பதி அத்யாபக வியாஜ்ஜியத்தில் (1947—I. M. L. T. Page 159) இதைப் பிரிவிகளன்னில் கனம் ஐட்ஜிகள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இந்த முன்னமேயே, ஒடு 1875ல் செங்கல்பட்டு ஜில்லா கலெக்டராசனிருந்த M Crole. என்னும் துரையால் எழுதப்பட்ட ஒரு புத்தகத்தில் (Chingleput District Manual) இதைக் காணலாம். வடகலையார்களில் சிறந்த படிப்பாளியாக விருந்து சில வருஷங்கள் ஹெகோர்ட்டு ஐட்ஜாகவுமிருந்த ஸ்ரீ V. V. ஸ்ரீவீவாஸய்யங்கார், 22—7—1938ல் வெளிவந்த சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் வடகலையார்களுக்கு ஆழ்வார்களிடத்திலும் திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் விஷயத்திலும் ப்ரதிபத்தியில்லாமலிருப்பது சோசநீயம்; இதில் இவர்கள் இனிமேலாவது சர்த்தைத் தொள்ளவேண்டும் என்று எழுதியுள்ளார். ஆயினும், செங்கல்பட்டு ஜில்லா கோர்ட்டில் நடந்த (O. S. No. 7. of 1945) ஒரு வியாஜ்ஜியத்தில், காஞ்சிபுரம் வடகலையார்களுள் தற்காலத்திலும் விளங்கும் இருவர் ஆழ்வார்களின் தமிழ்ப் பிரபந்தங்கள் ஸ்தரீகளுக்கும் சூக்திரர்களுக்குமே உரியன வென்று கை கஶாமல் ப்ரமாணப் பெய்துள்ளனர். இதை எடுத்துக்காட்டி, சமீபத்தில் நடந்த ஒரு வியாஜ்ஜியத்தில் (O. S. No. 30 of 1956.) செங்கல்பட்டு சப் ஐட்ஜி (ஐட்ஜ்மெண்டு பாரா 20ல்) தமது மனதுக் கெட்டியவரையில் வடகலையார்கள் தமிழ்ப் பிரபந்தங்களை வேலிக்க உள்ளூர் ருசி கொண்டிரார்களென்று எழுதியுள்ளார். இத்தகைய சான்றுகளினால், திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் பாடல் பெற்றுள்ள பெருமையினாலேயே திவ்ய தேசங்கள் என்று விளங்கும் கோயில்களுக்கும் வடகலையார்களுக்கும் இடையில் எவ்வளவு தூரமுள்ள தென்பதை மத்தியஸ்தர்கள் அறியலாம்.

பலவகையிலும் சிறப்புப் பெற்ற இந்த தேவராஜன்வாமி தேவஸ்தானம் கலா வைஷ்ணவ ப்ரயுக்தமான கலஹமௌன்று மட்டும் இடம் பெருதிருந்தால் இதுதான் பூலோக வைகுண்டமென்னத்தகும். தேவப்பெருமாள் அவதரிக்கும் போதே கலஹந்தான் முற்பட்டதென்று புராணம் பகர்கின்றது. அது இப்படியும் அநுவர்த்திக்க வேணுமா? லீலா விபூதியில் இதுமொரு லீலை போலும் பேராளாளனுக்கு. சிங்கம் புலி கரடி சிறுத்தை முதலிய மிகக் கொடிய மிருகங்களோடும் அவலீலையாகப் பழகி வாழ்கின்றவர்களைப் பார்க்கிறோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கலந்து பழகி வாழ்முடியவில்லையென்றால் இதனிலும் மிகக் துர்த்தசையுண்டோ வைணவமத்திற்கு? இந்த தேவஸ்தானத்தில் பலபல வியவஹாரங்கள் [வியாஜ்ஜியங்கள்] தோன்றியிருந்தாலும் முக்கியமானவை இரண்டே யென்னலாம். ஒன்று மணவாளமாமுனிகள் ஸன்னிதி விஷயம். மற்றென்றாலும் அத்யாபக கைங்கர்ய விஷயம். இவ்விரண்டும் நீதிமன்றங்களில் பரிபூர்ணமான பரிசுமாப்தியை யடைந்துவிட்டன. இந்த தேவாலயத்தில் மணவாளமாமுனிகள் திருக்கோலம் கிடையவே கிடையாதென்றும், உண்டென்றாலும் மூல விக்ரஹ மொழிய உத்ஸவ விக்ரஹம் கிடையவே கிடையாதென்றும், அதுவுமண்டென்றாலும் அந்த விக்ரஹம் இடம்விட்டுப் பெயரவே கூடாதென்றும்.....இப்படி விசித்திரமான வியவஹாரங்களை மறுா விவேகிகளேனப்பட்டவர்களும் கிளப்பி நடத்திவெந்தார்கள். இதுஸம்பந்தமான எல்லாச் சச்சரவுகளும் தொலைந்து ஸாபிக்ஷமான காலத்திலே நாம் வாழ்கிறோம். பொலிக! பொலிக!! பொலிக!!!

ஸ்ரீரஸ்து
ஆழ்வாரைம்பெருமானுர் ஜியர் திருவடிகளே சரணம்

26~9~76 ரூயிற்றுக்கீழமையன்று பிற்பகலில் 3 மணிமுதல்
6 மணிவரைக்கும் திருவல்லிக்கேணி வானமாமலை மடத்தில்
தென்னசார்ய ஸம்ப்ரதாய ஸபையின் சாரில் நடைபெற்ற
அபிநந்தநஸ்தஸ்லில்

சென்னை எழும்பூர் வாவதூகஸார்வபெளை ஞீழதுபயவே

V. N. வேங்கடவரதாசார்ய ஸ்வரமிக்கு

ஞாஞ்ச P. B. அண்ணங்கரராசாரியர்
வாசித்தன்தீத்த

அபிநந்தந பத்திரிகை

(வெண்பா)

1. அத்தினி வாழ்வரத எத்தியிறு மார்த்திதனீச் சுத்தியுடன் சங்காரித்த சாதுரிகர் - வித்தையிரு வேங்கட நல்வரதர் வீசுபுகுற் வீறுதனை ஈங்குரைசெய் தன்புறுவோ யின்று.
2. தேவம் பெருமாள்தன் தெய்வக் கஜேந்த்ரனார் ஆவத்தைத் தீர்த்தனித்த ஆரியனே! - வீவிள்ளி வென்று புகுற்பெற்ற வேங்கட நல்வரதா! என்றுமொமை யாண்டிடுக விங்கு.

(ச்சோகம்)

ஶ्रீஹஸ்தஶைலஶி஖ரோஜ்வலதேவராஜ ஶ்ரீஹஸ்தபுண்஡ிபரிபாலனலங்காகிதௌ
ஶ்ரீவேங்கடேஶவரதார்யமஹாநு஭ாவே ஶ்ரீஶ்ரீஶயோஸ்ஸதமஸ்து குபாகடாகாகஃ ॥

ஞீஹஸ்தஶைலசீக்ரோஜ்வல தேவராஜ ஞீஹஸ்தபுண்டிப்ர பரிபாலனல்பத்தீர்த்தெள் ।
ஞீஹவேங்கடேஶவரதார்ய மஹாநு஭ாவே ஞீநீஷயோஸ் ஸதமஸ்து க்ருபாகடாகாகஃ ॥

ஶ்ரீரஜே வேங்கடாநீ கரிஶ்சிரிவரே ஦ர்ஶனஸ்஥ாபநார்஥ம் ।
தத்தகாஞ்சலோவானான் கதுவி஧விப்பான் வாரணார்ய ச புத்தியம் ॥
பிராந்துர்த! பிரஸி஧்வப்ரதி஭! வரமுனேஸ்ஸஂப்ரதாயப்ரவீப!
ஸ்வாமிந்! விலையாக்கீதே! ஜயஜய விஜயஸ்வேதி ஶஂஸாம நித்யம் ॥
வீயேந் (V. N.) வேங்கடவரதார்யமஹாத்மன்! மனீஷிமாந்யமதே! ।
ஜய விஜயீ஭வ ஸதத் ஭வத: கருணைவ ஶரணமஸ்மாகம் ॥

ஞர்வகே வெங்கடாத்ரீள காசிகாவரே தர்சநல்தாயநார்த்தம்
தந்தந்தகாலோத்பவர்நாம் யறூவிதவியதாம் வாறுநீர்த்தஞ்ச பூத்தவியாம் ।
ப்ராதுர்ப்பூது ! ப்ரலித்தம்பரதீ ! வரமுனேஸ் ஸம்ப்ரதாயம்பரதீ !
ஸ்வாமிந் ! விக்க்யாதகர்த்தே ! ஜயஜய விஜயஸ்வேத சம்லாம ந்தயம் ॥

V. N. வெங்கடவரதாசார்யமஹாநமந் ! மந்திரமாந்யமதே ।
ஜயவிஜயீபவ ஸதநம் பவத : கருணை சுரணமஸ்மாகம் ॥

அபிநவபாபபதிகதநாத புண்டுமி஦ாவிவவதநவர்த்தாஞ்ச நி஗மாந்தருரோவிஷயே ।
கலஹகுதாந் நூர் விவி஧சேஷ்ட ஭ஜனஜா விமலயஶஷ்டா விஜயதாந் ஭வதஸ்ஸததம் ॥

॥ ந்தயநூர்ந்தயமங்களம் ॥

30~9~76 புரட்டாசித் திருமூலத்தன்று ஸ்ரீ காஞ்சீ தேவப்பெருமான்
ஸன்னிதி மணவான மாழுனிகள் திருவேரலக்குத்தில்

செங்கற்பட்டு அட்வகேட் ஞமதுபயவே

G. கிருஷ்ணமரசார்ய ஸ்வரமிக்கு

நிகழ்த்திய பரரட்டில் வரசித்தனித்த
சீலேரகம்

ஶ्रீமாந் ஜீகுணமார்ய : கரிஶி஖ரிஶி஖ா஭ூषணஶ்ரீஶா஭க்த:
நிணாதோ ந்யாயமார்ய படுதராதிஷா வாவடுகாப்ராய : ।
ஶ்ரீகாஞ்சி஦ேவராஜாலயவிவிதவாடேஷு ஜெதா புரஸ்தாத्
ஶ்ரீமத்காந்தோபயந்துப்ரவரகருணயா விந்தாந் ஦ீர்஘மாயு : ॥

(இதன் கருத்து)

தேவப்பெருமான் பக்கவில் பேரன்பு ழண்டவரும், நீதி நன்னெறியில்
ஆழ்ந்தவரும், மஹா மேதாவியும், மஹாவாக்மியும், தேவப்பெருமான் ஸன்னிதியில்
தோன்றின பலவகைப்பட்ட வ்யவஹாரங்களில் முந்துறமுன்னம் வெற்றிபெறுவிப்
பவருமான ஞமதுபயவே (அட்வகேட்) ஜி. கிருஷ்ணமரசாரியர் ஸ்வாமி மணவாள
மாழுனிகளின் திருவருளால் நீடுழி வாழ்க வாழ்க.....

॥ பேரருளாளன் பேரருள் பொளிக ॥

இவ்வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான், பெரிய திருவடியை நினைத் தருளி, உடனே வந்துநின்ற அக்கருடாழ்வானது தோனின்மேல் ஏறிக்கொண்டு பலராமன் முதலானுரோடுகூட பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளும் போதே, அப்பட்டணத்தின் ஸமீபத்திற் காவல்செய்துகொண்டிருந்த சிவபிரானது ப்ரமக்கணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களையெல்லாம் அழித்து பின்பு சிவபெருமானுல் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளும் மூளதாய் வந்து பாணைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுத் தன்னேஞ்சு யுத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வரத்தையுண்டாக்கி இதன் சக்தியினாலே அதனைத்துரத்திவிட்ட பின்பு, சிவபிரானது அநுசராகையாற் பாணுஸூரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்நிதேவர் ஜவரும் தன்னேஞ்சு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் தவம்ஸம் பண்ணி, பாணுஸூரனேஞ்சு போர்செய்யத் தொடங்க அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமானும் ஸூப்ரஹ்மண்யன் முதலிய பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட, கண்ணனான் தான் ஜ்ரும்பனுஸ்தரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ்செய்யாமற் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படி செய்து ஸூப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் ஹாங்காரங்களால் ஒறுத்து ஒட்டி, பின்னர், அனேகமாயிரஞ்சு சூரியர்க்குச் சமனுண ஸுதர்சநாழ்வானை யெடுத்துப் பிரயோகித்து அப்பாணனது அயிரந்தோள்களையும் தாரை தாரையாய் உதிர்மொழுக அறுத்து அவனுயிரையுஞ்ச சிதைப்பதாக விருக்கையில் பரமசிவன் அருகில்வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத் தொழுது அநிருத்தாழ்வானுக்கு உலைக்கையைச் சிறப்பாக மனம்புரிவிக்க, கண்ணபிரான் திருவுள்ள முகந்து த்வாரகைக்கு மீண்டுமின்தருளினன் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. 22

வைப்பாய வான்யெருளென்று* நல்லன்பர் மனத்தகத்தே

எப்போதும் வைக்கு மிராமாநுசனை* இருநிலத்தில்

ஒப்பாவிலத வறுவினையேன் வஞ்ச நெஞ்சில்வைத்து

யுப்போதும் வாழ்த்துவன்* என்றுமிதுவவன் மொய்குகழ்கே ?

23

நல் அன்பர்	{ விலக்ஷன பக்தி யுடைய வர்கள்	வஞ்சம் நெஞ்சு { (என்னுடைய) க்ருதரிமான சில வைத்து நெஞ்சிலே வைத்து
வைப்பு ஆய வான் பொ ருள் என்று	{ "எம்பெருமானுரதாம் நமக்கு ஆபத்ரஷ்டகமான் அகஷய தநம்" என்று கொண்டு	முப்போதும் { ஸர்வகாலமும் எத்தா நின் வாழ்த்துவன் ரேன்;
மனத்தகத்தே எப்போதும் வைக்கும்	தங்கள் ஹருதயத்திலே { எப்போதும் த்யாநிப்பதற்கு விஷ்ணுமான	இது { மிகப்பெரிய அவரை நீசனு கிய நான் வாழ்த்துகை யாகிற இது
திராமாநுசனை இரு நிலத்தில் ஒப்பார் திலாத உறு வினை யேன்	எம்பெருமானுரை இந்தப் பெரிய வுலகத்திலே ஒப்பற்ற மஹாபாயியான அடியேன்	அவன் { அவ்வெம்பெருமானுரைடைய மொய் புகழ்க்கு சிறந்த கீர்த்திக்கு என் ஆம் { என்னகுமோ? [அ வத்ய மாமோ?]

* * *—"வளவேழுல நின் முதலாய்", என்ற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் நைச்யாநுஸந்தாநம் பண்ணினது போல, இப்பாட்டில் இவ்வழுதனுரும் நைச்யாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறுர்.

எம்பெருமானூர் எப்படிப்பட்டவர்?—அவர் தம்மையே நிதியாகப்பற்றின விலக்ஷன பக்தியுக்தரான ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலான மஹாபுரஷர்களாலே சிந்தை செய்யப்படுபவர். அப்படிப்பட்ட விலக்ஷன பக்தி எனக் குண்டுடோ? இல்லை;

கள்ளங்கவடு பொருந்திய நெஞ்சையுடையேன் நான்; என் னைப்போன்ற மஹா பாபி எவ்வுலகிலுமில்லை; நானு அவ்வெம்பெருமானுரைத் துதிப்பதற்கு அர்ஹன்!, ஸர்வாத்மநா அடியேன் அநர்ஹன். அப்படி யிருந்தும் என்னை நான் மறந்து அவரை வாழ்த்தத் தலைப்பட்டேனோ; அவருடைய சிறந்த சீர்த்திக்கு என்னுடைய! வாழ்த்து அவத்யகரமாகுமே! ஐயோ! அநியாயம் பண்ணிவிட்டேனே!! என்று அலமருகின்றூர். இங்ஙனே பேசுவதும் ஒருவகை ஸ்தோத்ர ப்ரணுளி என்று கொள்க. 23

ஸொய்த்தவெந் தீவினோயால் பல்லுடல்தொறும் முத்து* அதறுல்
ஸ்த்தோழிந்தேன் முனநாள்களெல்லாம்* இன்று கண்டுயர்ந்தேன்
பொய்த்தவம் போற்றும் புலிச்சமயங்கள் நிலத்தவியக்
கைத்தமெய்ஞ்ஞானத்து* இராமாநுச னொன்னும் கார்த்தனையே.

24

முன் நாள்கள் எல்லாம்	{ கீழ்க்கழிந்த மெல்லாம்	அநாதிகால	பொய் தவம் போற்றும் புலிச்சமயங்கள்	கபடமான அனுஷ்டானங் களை நடத்திப் போருகிற நீச மதஸ்தர்கள்
பல் உடல் தொறும்	{ பலபல சரிரங்கள்தோறும்		நிலத்து அவிய	{ இந்திலவுலகத்திலே வேறுற ரெழியும்படி
மொய்த்தவெம் தீ வினையால் முத்து	{ ஆத்மாவை கொண்டிருக்கிற அதிக்கருா மான கர்மத்தாலே கிழத் தளம் வகுமளவும் வாஸஞ் செய்து	கைத்த மைய ஞானத்து	நிராளித்தருளின உன்மைஞான முடையரான	
அதனுலே எய்த்து ஒழிந் தேன்	{ அத்தாலே மிக்க பரிதாப மடைந்தேன்;	இராமாநுசன் என்னும் கார்த்தனை	{ எம்பெருமானுராகிற காள மேகத்தை	
		இன்று கண்டு உயர்ந்தேன்	{ இன்று அடியேன் ஸேவிக்கப் பெற்று சிறந்தவனுளேன்	

* * *—நெடுநாளாக ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பலபல கருமங்களைப்பண்ணி, அக்கருமங்களின் பலனுகப் பலபல பிறவிகளிற் பிறந்து படாதனபட்டு இப்படியாகவே அநேக பர்யாயம் அவஸந்நனுயக் கிடந்தேன் நான்; இப்பொழுது, பரம உதாரரான எம்பெருமானுர் இப்படிமயிலவதறித்துப் பல துர்மதங்களை வேரறுத் தொழித்ததுபோல எனது கருமங்களையும் வேரறுத்தொழித்துத் தம்முடைய நிர் ஹேறுதுக க்ருபையாலே தம்மைக் காட்டியருளக், கண்டு கிருதார்த்தனுனே னெனகிருர்.

பொய்த்தவம் போற்றும் புலிச்சமயங்கள்—ராவனை ஸம்ந்யாஸம், காலனேயிஜுபம் முதலியவைபோலே மதாந்தரஸ்தர்கள் க்ருதரிமான ஆசாரங்களை அனுட்டிப்பார்களன்க. மெய்ஞ்ஞானத் தீராமாநுசன்—“யதார்த்தம் ஸ்வவிஷ்ஞாநம்” என்று ஸ்தாபித தருளினவரிறே எம்பெருமானுர். 24

காரேய் கருணை யிராமாநுச* இக்கடவிடத்தில்
ஆரே யறிபவர் நின்னருளின்தன்மை* அல்லவுக்கு
நேரேயுறைநிடம் நாவ்வந்து நீயென்னை பற்றுமிலுள்
சீரே யுயிர்க்குயிராய* அடியேற்கின்று திக்திக்குரேயே.

25

கார் ஏய் கருணை இராமாநுச!	{ மேகத்தையொத்த கருணை யையுடைய எட்டுமையை	கருணை எட்டுமையை	அல்லவுக்கு நேரே உறைவு இடம்	துக்கங்களுக்கு நேரே வாஸ ஸ்தானமா யிருப்பவன்; என்னை இப்படிப்பட்ட அடியேனை
நான் அடியேன்				

நீ வந்து உற்ற பின்	{ தேவரீர் தாமாகவே ஸ்வீகரித் தருளின பின்பு	இன்று தித் திக்கும்	{ இன்று ரஸியா நின்றது ;
உன் சீரே	{ தேவரீருடைய கல்யாண குணங்களே	நின் அருளின் தன்மை	{ தேவரீருடைய க்ருபையின் ஸ்வபாவத்தை
உயிர்க்கு உயிர் ஆய்	{ ஆத்மாவுக்கு தாரகமாய்	இ கடல் இடத் தில்	{ கடல்குழந்த இப் பூ மண்ட ^ட வத்தில்
அடியேற்கு அடியேனுக்கு	அடியேனுக்கு	ஆரே அறி பவர்	{ அறியக்கூடியவர்கள் ஆரு ளர் ? ஆருமில்லை

* * *—ஜலஸ்தலவிபாகம் பாராமல் ஸர்வத்ர ஸமமாக வர்ஷிக்கின்ற மேகம் போலே, தாழ்ந்தோர் உயர்ந்தோர் என்னும் வாசி பாராமல் எல்லார் திறத்தும் அருள் புரிகின்ற எம்பெருமானுரே! மிகக்கொடிய துக்கங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிட மான என்னை தேவரீர் தாமே வந்து விஷயீகரித்தபின்பு தேவரீருடைய திருக்கல் யாண குணங்களே எனக்குப் பரமபோக்யமாய் ஆத்மதாரகமுமாய் விட்டது. தேவரீர் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்தாசார்யர் என்னுமிடத்தை இவ்வுலகில் உள்ளபடியே ஒருவருமறியார்கள்.

... 25

தீக்குற்றகிர்த்தி மிராமர நுச்சனை* என்செய்வினையாம்
பெய்க்குற்றமந்த்தி விளங்கிய மேகத்தை* மேவும்நல்லோர்
ஏக்குற்றவுள பெதுபிறப் பேதியல்வாக நின்றேர்
அக்குற்ற பெய்பிறப்பு* அவ்வியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே.

26 .

என் செய்வினை	{ என்ன ஜெல செய்யப்பட்ட ஆய் வினையாகிற	ஏக் குற்ற வாளர்	{ யாதொரு குற்றத்தையுடைய ராகவும்
மெய் குற்றம் நீக்கி	{ நிலைநின்ற தோஷங்களைப் போக்கி	எது பிறப்பு	{ யாதொரு ஜன்மத்தை யுடைய ராகவும்
விளங்கிய	{ (இவனுடைய தோஷங்களைப் பொக்கப் பெற்றே மென் னும் மகிழ்ச்சியாலே உஜ் வலரான	எது இயல்வு ஆக	{ யாதொரு சரிதையை யுடைய ராகவும்
மேகத்தை	பரம உதாராய்	நின்றேர்	முன்பு நின்றார்களோ ,
திக்கு உற்ற கீர்த்தி	{ திசைகள்தோறும் விரிந்த புகழை யுடையரான	அக் குற்றம்	அந்தக் குற்றமும்
இராமாநுச்சனை	எம்பெருமானுரை	அப் பிறப்பு	அந்த ஜன்மமும்
மேவும்	பொருந்தியிருக்கின்ற	அ இயல்வே	அந்த சரிதையுமே
நல்லோர்	விலக்ஷனார்கள்	நம்மை	நம்மை
		ஆள் கொள் ஞம்	{ அடிமைப்படுத்திக் கொள்ள வற்று.

* * *—என் பாவங்களைப் போக்கிப் பெரும்புகழிப்படைத்த பரமோதாரரான எம்பெருமானுரை அடிபணிந்தவர்கள், அடிபணிவிதற்கு முன்பு யாதொரு குற்றத்தை யுடையராகவும் யாதொரு ஜன்மத்தை யுடையராகவும் யாதொரு நடத்தையை யுடையராகவும் இருந்தார்களோ, அந்தக் குற்றமே அந்த ஜன்மமே அந்த நடத்தையே நம்மை ஆட்டடுத்திக்கொள்ளா நின்றது—எனக்கிற விதற்குக் கருத்து என்னென்னில் ; ‘இவ்விதமான இழித்தாழிலும் இழிகுலமும் அறிவின்மையுமான இவற்றையுடைய நாமும் இவர் களைப்போல் எம்பெருமானுரை அடிபணிந்து உஜ் ஜீவிக்கலாம்’ என்று நம்போலியர்க்கு ஒரு தைரியத்தை உண்டாக்குவதற்காகவே அந்த மஹான்கள் அப்படி ஜஞாநவ்வருத்த வம்சங்களால் நிறீநராயிருந்து காட்டினர்கள் எனக்கிற அத்யவஸாய விசீசஷஷத்தைக் காட்டுவதே இப்பாட்டின் கருத்து. அவர்களுடைய ஜாதி முதலியவை ஏதாயினும் அவர்களெல்லாரும் அப்படியே நமக்கு உத்தேசம் கள் என்று காட்டியவாறுமாம்.

... ... 26

கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கி* கொழுந்துவிட்டோங்கீயவுள்
வள்ளர்ரணத்திற்குல் வள்ளினையேன் மனம் நீடிகுந்தாய்*
வெள்ளைச் சுடர்விடுமுன் பெருமேன்மைக் கிழுக்கிதென்று
தள்ளுற்றிரங்கும்* இராமாநுசவென் தனி நெஞ்சமே.

இராமாநுச கொள்ள ¹ குறைவு அற்றி இலங்கி	எம்பெருமானுரோ !, } கொள்ளக் கொள்ளக் குறை யாமல் தானே விளங்கி	இது { (வளிஷ்டன் சண்டாள க்ரு புகுந்ததீல் புகுந்தாற்போலே) புகுந்த விது.
கொழுந்து விட்டு ஓங்கிய உன் வள்ளல் தனத்தினால்	மேன் மே லும் இளகிப் பதித்து வளர்ந்திருப்பதான் (தேவீருடைய ஒன்தார்ய குணத்தாலே	வெள்ளை பரிசுத்தமாய் சூடர் விடும் விளங்காநின் நூள்ள உன் பெரு மனம்மைக்கு { தேவீருடைய ப்ரபாவத் திற்கு
வல் வினையேன் மனம்	மஹி பாபியான் எனது நெஞ்சிலே	இழுக்கு என்று அவத்யாவஹம் என்று என் தனி { எனது துணையற்ற நெஞ்சு தெஞ்சம் சானது
நீ புகுந்தாய்	(தேவீருடைய பெருமை பாராதே) வந்து புகுந்தரு நிற்று ;	தள்ளுற்று தளர்ந்து ஈடுபார நின்றது. இரங்கும்

* * *—ஸ்வாமிந் ! தேவீருடைய பெருமையையும் அடியேனுடைய சிறுமையையும் சிறிதும் பாராமல் “இவன் நம் அடியார் விஷயத்திலே சபலஞ்சிருப்பானைருவன்” என்கிற இவ்வளவையேகொண்டு பாபிஷ்டமான என் ஹ்ருதயத்திலே தேவீர் புகுந்தருவிற்று; வளிஷ்டபகவான் சண்டாளர்மனையிற் புகுந்தாற்போல் தேவீர் என நெஞ்சில் புகுந்து விது, தேவீருடைய பரிசுத்தமாய் விளங்கும் மஹிமைக்கு என்ன அவத்யத்தை விளைத்திடுமோ வென்று அஞ்சாநின்றேன். ... 27

நெஞ்சிஸ்குறைகொண்ட கஞ்சனைக் காய்ந்தநீமலன்* நங்கள்
பஞ்சித்திருவதி பின்னைதன் காதலன்* பாதம்தங்களு
வஞ்சர்க்கரிய விரபாமாநுசன் புகழுன்றி பொன்வாய்
கொஞ்சிப் பரவுகிள்லாது* என்னவாழ்சிவிஸ்று கூடியதே.

நெஞ்சில் குறை கொண்ட கஞ்சனை	நெஞ்சிலே கல்மதிக்கதை யுடையனுயிருந்த கம்ஸனை	வஞ்சர்க்கு { ஆத்மாபஹாரக் கள் வர் கஞ்சுக்கு
காய்ந்த நிமலன்	முடித்த ஹேயபரத்யநீகனுய்,	அரிய துர்லபரான
நங்கள் பஞ்சி திருவடி	ஆச்சிரிதர் பக்கல் அபிமாந முடையளாய் பஞ்சபோல் மெல்லிய திருவடிகளை யுடையளான	இராமாநுசன் எம்பெருமானுடைய புகழ் அன்றி { குணங்களை யொழிய (மற் கிறேன்றை)
பின்னை தன் காதலன்	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லப்பனை கண்ணபிரா ஞுடைய	என் வாய் என் வாக்கானது கொஞ்சிப் பரவ கில்லாது
பாதம் நண்ணு திருவடிகளை	ஆச்சரியமாத	இன்று கூடி { இன்று (எனக்கு) நேர்ந்த யது வாழ்வு வாழ்ச்சியானது. ஏன்ன ஆச்சரியமானது !

* * *—நெற்றுவரை அபதார் த்தமாய்க் கிடந்த அடியேன் இன்று எத்தனத் பெற்று வாழ்ந்த அதிசயம் சொல்லி முடியுமோ? இன்று உமக்குவந்த அதிசயம் என்னவென்று கேட்கிறீர்களோ? எம்பெருமானுருடைய குண கீர்த்தந்தத்தில் நேற்றுவரை உதாஸீநமாய்க் கிடந்த என் வாயானது இன்று அவருடைய திவ்ய

கீர்த்திகளையன்றி வேலெண்ணறையும் அநுஸந்திக்கமாட்டேனன்று அது தன்னிலே ஊன்றிக் கிடக்கிறதே, இதைவிட அதிசயமுண்டோ? என்கிறுர்.

எம்பெருமானுர் எப்படிப் பட்டவரென்றால், எம்பெருமானிடத்தில் பக்தி யுடையவர்களுக் கன்றி மற்றையோர்க்கு அடைய முடியாதவர்; பகவத் பக்தர் களுக்குப் பரமஸ்வரப் என்றபடி.

நெஞ்சில் கறைகொண்ட கஞ்சன் — தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த தேவகீபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரதன் சொல்லக் கேட்டது முதற்கொண்டு கம்ஸன் கண்ணபிரானிடத்துப் பூர்ணமான மாதஸ்ரயம் பாராட்டிப் பலவகைகளினால் அப்பெருமானை வதைக்க வழிதேடிக்கிடந்தா என்பதும், கடைசியாக வில்லிமா வென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கண்ணனை மதுரைக்கு வரவழைத்துக் கொல்லப் பார்க்கையில் கம்ஸ ஸபையிலே கண்ணபிரான் வேகமாக எழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின் மேலேறி அவனது கிரீடம் சமூன்று கீழே விழும் படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனன் என்பதும் இங்கு அறியத்தக்கன.

நங்கள் பஞ்சித்திருவடிப் பின்னைதன் காதலன் — நமக்குப் புருஷகாரம் செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டவரும் பரம ஸாகுமாரமான திருவடிகளை யுடையவருமான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு நாதன் என்றபடி.

ஆக, கஞ்சனைக்கொன்ற பின்னைமனுள்ளன திருமால் பக்கல் பக்தியற்ற பாவிகளுக்கு தூர்லபரான எம்பெருமானுருடைய புகழையே இன்று வாய்வெருவப் பெற்ற அடியேன் ஒப்பற்ற வாழ்ச்சிபெற்றே என்றாயிற்று. ... 28

கூட்டும் விதியென்று கூடுங்கொலோ?* தென்குநூகைப்பிரான் பாட்டென்னும் வேதப்பகுந்தமிழ் தன்னைத்* தன்பத்தியென்னும் விடுன்கள்வைத்த விராமாநுசன்புக்கு யெய்யுவார்ந்தோ ரீட்டங்கள்தன்னை* என்னுட்டங்கள் கண்டிஸப மெய்திடவே. 29

தென் குருகை பிரான்	{ தம்மாழ்வாருடைய	மெய் உணர்ந் { உள்ளபடி அறிந்திருக்கு தோர்
பாட்டு என் நும்	{ பாக்ரங்கள் என்று ப்ரளித்த மாய்	கூட்டங்கள் தன்னை { கோஷ்டிகளை மவர்களுடைய
வேதம்	வேதருபமாய்	என் நாட்டங் { என் கண் களா னை வை
பசும் தமிழ் தன்னை	{ செந்தமிழாயிருக்கிற திரு வாய்மொழியை	இன்பம் எய்திட ஸௌகிக்கும்படியாக
தன் பத்தி என் நும் வீட்டின் கண் வைத்த	{ தம்முடைய பக்தியாகிற மாளிகையிலே ஸ்தாபித் தருளிய	கூட்டும் விதி { அமைக்கவல்ல(அவருடைய) க்ருபையானது
இராமாநுசன் புகழ்	எம்பெருமானுருடைய கல்யாண குணங்களை	என்று கூடுங் கொல் { என்றைக்கு வாய்க்குமோ?

* * * — நம்மாழ்வா ராணிசெய்த தமிழ் வேதத்தைப் பத்தியுடன் பரவும் எம்பெருமானுருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை உள்ளபடி உணர்ந்து ஈடுபட்டிருக்கும் மஹான்களுடைய கோஷ்டிகளை அடியேன் ஸேவித்து ஆநந்திக்கும்படியான பாக்கியம் என்றைக்கு வாய்க்குமோ என்கிறுர்.

கூட்டும் விதி என்று கூடுங்கூல் — விதியாவது அத்ருஷ்டம்; எம்பெருமானுருடைய திருவருள்தன் இங்கு விதியெனப்படுகின் ரவிதன்க. **கூட்டும் விதி** — என்று கூடியும் இப்பேற்றை நமக்குச் சேர்விப்பதான அவருடைய க்ருபை என்றபடி.

தன்பத்தி என்னும் வீட்டின்கள் வைத்த — விலையுயர்ந்த மாணிக்கத்தைச் செப்பிலே வைத்துக்கொண் டிருப்பாரைப்போலே அதற்க்கமான அருளிச்செயலைத் தம்மு

டைய பக்தியாகிற உயர்ந்த மாளிகையிலே வைத்துப் பேணிக்கொண்டிராநின்ற
டையவர் என்றபடி. நாட்டம்—கண். 29

இன்பந்தரு பெருவீவந் தெய்திலென்?* என்னிறந்த
துன்பந்தரு நிரயம்பல சூழிலென்?* தொல்லுவகில்
யன்பல்லுயிர்கட் கிறையவன் மாயனை யொழிந்த
அன்பள்ளகண்* இராமாநுச னென்னை யாண்டனை. 30

தொல் உலகில்	'அநாதியான இவ்வுலகத்தில் மன பல உயிர் { நித்யரான எல்லா ஆத்மாக் கட்கு இறை களுக்கும் சேஷியானவன் யவன் மாயன் விஷ்ணுவே'	என்னை ஆண் டனன் { என்னை அடிமைகொண்டரு வினார்; (ஆனபின்பு)
என மொழிந்த	{ என்று (பூபாஷ்ய முகத் தாலே) அருளிசெய்த	இன்பம் தரு பெரு வீடு வந்து எய் தில் என் { ஆநந்தரவஹமான மோகஷம் வந்து வித்தித்தாலென்ன?
அன்பன்	பரமகாருணிகராய்	என் இறந்த துன்பம் தரு பல நிரயம் { அளவற்ற துக்கங்களைத் தரு கிற பல நரகங்கள் வந்து குழந்து கொண்டால்தான் என்ன?
அனகன்	நிர்த்தோஷான	
இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்	

* * * — “இராமாநுசன் புகழ் மெய்யுணர்ந்தோ ரீட்டங்கள் தன்னை என் நாட்டங்கள் கண்டு இன்பமெய்திட-கூட்டும் விதி என்று கூடுங்கொலோ”, என்று ஆசம்லித்த அமுதனுரை நோக்கிச் சிலர் ‘வாரீர்! இவ்வளவுதானே உமக்கு வேண்டுவது? இனி பரமபத ப்ராப்தி முதலானவையொன்றும் உமக்கு அபேஷித மல்லவோ? என்று கேட்க; எம்பெருமானார் என்னை அடிமை கொண்டருளப் பெற்றின்பு எனக்கு மோகஷம் கிடைத்தாலென்ன? பலபல நரகங்கள் தான் நேர்ந்தாலென்ன? எனக்கு எது பரம ப்ராப்யமோ அது கிடைத்துவிட்டது! என்று சரக்கறப் பேசுகிறோ.

நிரயம்—தற்சம வடசொல். அனகன்—வடசொல் விகாரம்: ஹெயப்ரதிப்தர் என்றபடி. 30

ஆண்டுகள்நாள் தங்களாய்* நிகழ்காலமெல்லாம் மனமே!
எண்டுபல்யோனிகள் தோழுழல்வோம்* இன்றே பெண்ணிஸ்ரியே
காண்டரு தோளன்னால் தென்னத்தியர் கழுவணக்கிழப்
பூண்ட வன்பாளன்* இராமாநுசனம் பொருந்திமே 31

மனமே	நெஞ்சமே!,	இன் று ஓர் எண் இன் { இன்று ஒரு நினைவு மில்லா
நாள் ஆய்	தாள்களாகவும்	திருக்கச் செய்தே (அகஸ்
திங்கள் ஆய்	மாதங்களாகவும்	மாத்தாக)
ஆண்டுகள் ஆய்	} வருஷங்களாகவும்	
நிகழ் காலம் எல்லாம்	(இப்படி)	
எண்டு பல யோனிகள் தோறு உழல்வோம்	{ நடந்து செல்லுகிற ஸ்ரவ காலங்களிலும்	கன்னை ரக் காணத்தக்க தோள்களையடைய ஸ்வா மியான பேரருளாளனு டைய திருவடிகளில் அன்பு பூண்ட எம்பெருமா ஞாரச் சேரப்பெற்றேனும். (என்ன பாக்கியம்!).
எண்டு பல யோனிகள் தோறு உழல்வோம்	{ திரண்டு பலவகைப்பட்ட யோனிகள் தோறும்	
	தட்டித்திரிந்த நாம்,	

* * * — நெஞ்சே ! இன்றளவும் நமக்குக் கழிந்த காலங்கள் கணக்கிடமுடியா ; வருஷக் கணக்காகவும் மாதக்கணக்காகவும் நாட் கணக்காகவும் கழிந்து செல்லு கின்ற காலமெல்லாம் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து தடுமாறித் திரிந்த நாம் இன்று ஒரு நினைவின்றியே அகஸ்மாத்தாக எம்பெருமானுரை அடிபணியப் பெற் ரேமே ! நம்முடைய அத்ருஷ்டம் எப்படிப்பட்டது ! கண்டாயே ! என்று தம் திரு வுள்ளத்தோடே உசாவுகின்றூர்.

ஈண்டு பல யோனிகள் தோறு—ஈண்டுதல்—திரநுதல் ; திரண்டு பலவகைப்பட்ட யோனிகளைன்றால்—தனித்தனியே என்னிடி இத்தனையென்று சொல்லமுடியாத வளவன் றிக்கே திரின் திரளாகவும் எண்ணிச் சொல்லமுடியாதபடி பலவகைப்பட்ட யோனிகள் என்றதாகிறது. உழவிலோர்—இறந்தகாலப்பொருள் இங்கு விவகூதிதம். இன்றளவும் தட்டித்திரிந்த நாம் என்றபடி. 31

யோருந்தீயதேசம் பொறையுந்திறலும் புகழும் * நல்ல
திருந்தீயஞானமுந் செவ்வழுந் சேரும் * செறுகவியால்
வருந்தீய ஞாலந்தை வண்மையிலுல் வந்தெடுத்தளித்த
அருந்தவள் * எங்க ஸிராமாநுசனை யடைவர்க்கே.

32

செறு கவியால்	(தரும நெறியைத் திரஸ்கரிக் கின்ற கவியினாலே	அடையவர்க்கு	ஆச்சரியிக்கு மவர்களுக்கு
வருந்திய	துக்கப்பட்ட	பொருந்திய தேசம்	{ ஸ்வரூபாநு ரூபமான தேஜஸ் ஸ்வாமி
ஞாலத்தை	பூமியை	பொறையும்	கஷ்மாகுணமும்
வண்மையினால்	தமது நிர்ஹேதுக க்ருபை யாலே வந்து உத்தரித்து ரக்கித்தவரும்	திறலும்	{ ஜிதேந்த்ரியத்வமாகிற பல மும்
வந்து எடுத்து அளித்த	சரணைக்கி யென்கிற அரிய தபஸ்ஸை அனுஷ்டித்த வாரும்	புகழும்	கீர்த்தியும்
அரும் தவன்	எமக்கு ஸ்வாமியுமான	நல்ல திருந்தீய	{ பரம வில ஈடி னா மா ன ஞானமும் அறிவும்
எங்கள்	எமக்கு ஸ்வாமியுமான	செல்வழும்	பக்தியாகிற ஸர்பத்தும்
இராமாநுசனை	எம்பெருமானுரை	சேரும்	தானே வந்துசேரும்.

* * * — ‘இராமாநுசனைப் பொருந்தினமே’ என்று அகங்களித்துக் கூறின அமுதனுரை நோக்கிச் சிலர், ‘உம்மையைப்போலே நாங்களும் இராமாநுசனைப் பொருந்துவோ மென்று பார்த்தால் உமக்குப்போலே எமக்கு ஆத்மகுண லேசமும் இல்லையே ! எங்களுக்கு அவரைப்பொருந்த அதிகாரமில்லையே !’ என்று சொல்லி வருந்த, அவர்களை நோக்கி அருளிச் செய்கின்றூர்—கவிகலுஷ நிவர்த்தகரான நம் மிராமாநுசரை ஆச்சரியிப்பவர்களுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான மதிப்பும், *களிப்புங் கவர்வு மற்றிருக்கையாகிற கஷ்மாகுணமும், ஜிதேந்த்ரியத்வமாகிற மிடுக்கும், குண சாவிகளைன்கிற கீர்த்தியும், தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தெளிந்த ஞானமும், பக்தியாகிற மஹாஸம்பத்தும் ஆகிய இவை யெல்லாம் தன்னடையே ஏந்துசேரும் என்றாயிற்று. ஆகையால் நீங்களும் மயங்காது வந்து ஆச்சரியிக்கலா மென்றவாறு. 32

அடையார்கமல்த் தலர்மகள் கேள்வன் * கையாழியென்னும்
படையோடு நூந்தகழும் பட்டதண்டும் * ஓன்சார்ங்கவில்லும்
புடையார் புரிசங்கழ மின்தப்பூதலம் காப்பதற்கென்று *
இடையே யிராமாநுச யுவியாயின விந்திலத்தே.

33

அடை ஆர் கம	{ தளங்கள் நெருங்கிய தாம லத்து அலர் மகள் கேள் வன்	{ ரைப்புவிற் பிறந்த பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லப னை எம்பெருமானுடைய	புடை ஆர் புரி சங்கமும்	{ 'ஓரு பக்கத்துக்குத் தானே ஆபரணமாய்ப் போரும் படியான அழகிய ஸ்பாஞ்ச ஜந்யமும் (ஆக இப்பஞ்சா யுதாழ்வார்கள்)
கை	{ திருக்கையிலே (விளங்கா நின்ற)			
ஆழி என்னும் படையோடு	{ திருவாழியென்கிற திவ்யா யுதத்தோடே		{ இந்த பூதலம் காப்பதற்கு என்று	{ இந்தப் பூமியை ரஸாகிக்கைக் காக
நாந்தகமும்	நாந்தகவானும்			
படர் தண்டும்	{ ரக்ஷணத்தொழிலிலே பரந் திரா நின்ற கதையும்		{ இந்திலத்து இராமாநுச முனி இடையே ஆயின்.	{ இப் பூமண்டலத்திலே
ஒண் சார்ங்கம்	{ அழகிய ஸ்பார்ங்கமென்கிற வில்லும்			எம்பெருமானுர் பக்கவிலே

* * * —கீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமானுரை ஆச்சரியிக்கவே நற்குணங்களை வாம் தன்னடையே வந்து சேரும் என்றார் ; அதனைச் செவியேற்ற சிலர்—“ஜிதே நந்தியத்வம் முதலான அரிய பெரிய பேறுகள் திருவாழி முதலான திவ்யா யுதங்களின் அநுக்ரஹத்தாலன்றே உண்டாகவேண்டும் ; மநுஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பெருமானுரை ஆச்சரியித்தமாத்திரத்தால் அவை உண்டாய் விடுமோ ?” என்று சங்கிக்க, அந்த ஸ்பாஞ்சாயுதாழ்வார்களும் லோகரக்ஷணைர்த்தமாக எம்பெருமானுர் பக்கவிலே வந்து குடிகொண்டனர் காண்மின்—என்கிறூர் இப்பாட்டில்.

“அடையார்கமலத் தலர்மகள்கேள்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்கண்டும் ஒண்சார்ங்கவில்லும் புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்திலத்தே இராமாநுச முனியிடையே ஆயின்” என்று அந்வயித்தவாறு. ஸ்பாஞ்சாயுதாழ்வார்கள் இவர்பக்கவிலே ஆகையாவது இவருடைய நினைவைக் கடாக்கித்து நின்று இவர் அதிகரித்த காரியத்திற்குத் துணை செய்கையாம் ; அம்பரீஷனுக்குத் திருவாழியாழ்வான் ஸஹகரித்ததுசீபால்.

இப்பாட்டை மற்றெருவகையாகவும் அந்வயிக்க இடமுண்டு “அடையார் + புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்று இந்திலத்திடையே இராமாநுசமுனியாயின்” என்று. இப்பகுதித்தில் ஸ்பாஞ்சாயுதாழ்வார்களே இந்திலவு ஸகைக் காக்க எம்பெருமானுராக வந்து திருவவதரித்தார்களென்றதாகிறது.

நிலத்தைச் செறுத்துண்ணும் நீசுக்கவியா * நினைப்பரிய
பெலத்தைச் செறுத்தும் பிறங்கியதில்லை * என்னொப்பினைதென்
புலத்தீல் பொறுத்த வப்புத்தகச்சும்மை பொறுக்கியபின்
நலத்தைப் பொறுத்தது * இராமாநுசன்றன் நயர்புகழே

34

இராமாநுசன் தன் நயம் புகழ் நிலத்தை செறுத்து உண்ணும் நீசும் கவியை	{ எம்பெருமானுரைடைய கல்யாண குணங்களானவை		(பின்னை எப்போது பிரகாசித்தன ? என்னில் ;)
நினைப்பு அரிய பெலத்தை செறுத்தம் பிறங்கியது இல்லை	{ பூலோகத்தை ஹிமித்துத் தீன்கிற நீசுனை கவி புருஷனுடைய	{ என் னு லே செய்யப்பட்ட விலை	{ என் னு லே செய்யப்பட்ட பாவங்களை
நினைப்பு அரிய பெலத்தை செறுத்தம் பிறங்கியது இல்லை	{ இவ்வளவென்று நினைக்க முடியாதபடி அளவற்ற தான் பராக்காமத்தைத் தொலைத்தவளவிலும்	{ தென் புலத்தை பொறுத்திலே	{ யமலோகத்திலே
பிறங்கியது இல்லை	{ பிரகாசிக்கவில்லை ;	{ பொறுத்த எழுதிவைத்த	{ அப் புத்தகம் சும்மை
			{ அந்தப் புஸ்தகக் கட்டுகளை
			{ பொறுத்திய பின்
			{ கொளுத்திவிட்டபின்பு
			{ நலத்தை பொறுத்தது
			{ விளக்கம் பெற்றன.